

ĐỘT PHÁ

ĐỘT PHÁ TÀI CHÍNH

Sức Mạnh Của Lòng Rộng Rãi

GARY KEESEE

TÀI CHÍNH

ĐỘT PHÁ

ĐỘT PHÁ TÀI CHÍNH

Sức Mạnh Của Lòng Rộng Rãi

GARY KEESEE

TÀI CHÍNH

Your Financial Revolution: The Power of Generosity, By Gary Keesee
Vietnamese
© Gary Keesee, 2023

Originally published in English
ISBN: 978-1-945930-52-2

Faith Life Now
P.O. Box 779
New Albany, OH 43054

You can reach Faith Life Now Ministries on the Internet at
www.faithlifenow.com.

Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh Của Lòng Rộng Rãi, bởi Gary Keesee
Vietnamese
© Gary Keesee, 2023

Nguyên tác bằng tiếng Anh
ISBN: 978-1-945930-52-2

Faith Life Now
P.O. Box 779
New Albany, OH 43054

Để biết thêm về Faith Life Now, bạn có thể truy cập trang web này:
www.faithlifenow.com

ĐỀ TẶNG

Cuốn sách này được dành tặng cho người vợ xinh đẹp đã ở cùng tôi trong 40 năm hôn nhân, Drenda. Cô ấy là người rộng rãi nhất tôi từng biết. Cô ấy luôn nghĩ cho người khác và dạy tôi rất nhiều về việc yêu quý con người, là điều tôi mãi mãi cảm ơn cô ấy!

—Gary Keese

MỤC LỤC

GIỚI THIỆU	09
CHƯƠNG 1: Sức Mạnh Của Lòng Rộng Rãi	19
CHƯƠNG 2: Câu Trả Lời: Ân Điển.....	43
CHƯƠNG 3: Bạn Đủ Tiêu Chuẩn Chưa?	81
CHƯƠNG 4: Tiền Thuộc Về Ai?	105
CHƯƠNG 5: Bạn Cần Một Cộng Sự!	125
CHƯƠNG 6: Sự Mâu Nhiệm Của Phần Mười	143
CHƯƠNG 7: Bạn Cần Một Chiếc Túi: Phần Một.....	169
CHƯƠNG 8: Bạn Cần Một Chiếc Túi: Phần Hai.....	211
CHƯƠNG 9: Luật Đo Lường.....	227
CHƯƠNG 10: Vị Vua Hào Phóng.....	247
CHƯƠNG 11: Lời Hứa Cho Người Rộng Rãi.....	271

GIỚI THIỆU

Khi Chúa gọi Drenda và tôi thực hiện chương trình truyền hình, phải thừa nhận đây là điều vượt quá suy nghĩ của tôi. Tôi vừa trở về từ An-ba-ni, nơi tôi dạy năm bài học về Vương quốc Đức Chúa Trời và tôi đã kể cho họ nghe cách Drenda và tôi được tự do khỏi nợ nần theo luật của Vương quốc Chúa.

Nếu bạn đã đọc những cuốn sách trước đó của tôi, có thể bạn còn nhớ lần sương xanh vinh hiển của Đức Chúa Trời tràn ngập khắp căn phòng của vị giáo sĩ vào cái đêm chúng tôi học bài học cuối cùng với nhau. Tại đó Chúa phán với tôi rằng, *“Ta gọi con đến muôn dân để dạy dỗ cho dân Ta giao ước phước hạnh tài chính. Và bất kỳ nơi nào Ta gọi sai, Ta sẽ chi trả cho con.”*

Đời tôi thay đổi vào đêm đó. Tuy nhiên, tôi không biết chính xác Chúa có ý gì khi Ngài nói, *“Ta gọi con đến muôn dân.”*

Lúc tôi đi tìm câu trả lời, TV chính là phương tiện Chúa nghĩ đến. Một lần nữa, đó chưa bao giờ là thứ tôi nghĩ mình sẽ làm hay thậm chí là muốn làm nó. Nhưng điều tôi thật sự biết chắc chắn đó là tôi vô cùng say mê giúp đỡ mọi người khám phá những gì Drenda và tôi tìm thấy - Vương quốc Đức Chúa Trời.

Chín năm sống trong nợ nần nghiêm trọng, sống bằng việc thế chấp đủ mọi thể loại, vật lộn chống chọi lại sự tấn công của những cơn khủng hoảng sức khỏe. Thuốc chống suy nhược bác sĩ kê đơn cho tôi chẳng giúp ích được gì. Tôi thấy mình dần cạn kiệt sức sống, bóng tối sợ hãi xâm lấn vào từng tư tưởng, suy nghĩ của tôi. Tôi bị cột trói bởi sợ hãi đến mức sợ việc ra khỏi nhà, mà điều này tất nhiên không tốt cho công việc bán hàng của tôi. Nhanh chóng chúng tôi bị vỡ nợ và dường như không gì có thể ngăn chặn lại được. Xấu hổ là cách sống của tôi, tôi cảm thấy mình là một người thất bại. Thất bại lớn nhất tôi cảm thấy đó là đối với người vợ xinh đẹp và các con tôi. Bên cạnh việc không chu cấp tiền bạc cần dùng cho gia đình, tôi còn không phải là người chồng, người cha tốt trong suốt những năm tháng đó.

Chúng tôi sống sót nhờ việc sống tạm bợ trong căn nhà nơi nông trại ọp ẹp, tồi tàn vào những năm 1850. Cửa sổ không bị rách ra nhờ vào băng keo dán ống nước. Thảm trải sàn nhà được tìm thấy ở nơi người ta chuyên để những đồ không dùng đến nữa men theo con đường. Chăn mền trong phòng bọn trẻ được tìm thấy trong đống đồ bỏ đi ở một nhà dưỡng lão. Xe chúng tôi chạy cũng là một sự nhục nhã. Cuộc sống vợ chồng chúng tôi khi đó toàn là phải nghe những cuộc gọi đòi tiền liên tục từ luật sư cũng như từ những công ty tín dụng lẫn vay nợ tài chính mà chúng tôi nợ họ.

Tôi tuyệt vọng! Vâng, là một Cơ đốc nhân yêu mến Chúa đấy nhé nhưng tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Tôi đi hội thánh và được báp-tem Thánh Linh. Tôi có bằng cử nhân Khoa Cự

Ước hẳn hoi và có một năm học trường Kinh Thánh để thất lưng, ấy thế mà có cái gì đó rất sai, sai khủng khiếp ở đây!

Trong một ngày quá tuyệt vọng, tôi khóc với Chúa và ngay lập tức Ngài đáp lời tôi. Nó không giống với bất kỳ kiểu cầu nguyện nào của tôi trong suốt chín năm đó; lần này, tôi thực sự cầu nguyện. Lần này, tôi *biết* tôi thực sự cần được nghe tiếng phán đến từ Chúa.

Tôi đoán kể từ lần đó trở đi, tôi mới luôn suy nghĩ đến việc kéo mình ra khỏi hố sâu tài chính tôi đã tự mình đào qua việc làm mọi thứ theo sức riêng. Nhưng vào buổi sáng hôm đó, tôi biết mọi chuyện chỉ nên đến đây thôi. Tôi đã từng mượn tiền bạn bè, mượn 10,000 đô từ ba mẹ, và dùng mọi thứ tôi có để có thể dùng tiền tín dụng cũng đã đi tong hết rồi.

Khi cầu nguyện vào sáng hôm đó, tôi tìm cầu Chúa cách khẩn thiết, tuy nhiên tôi rất ngạc nhiên khi tôi nghe được tiếng Chúa nhanh đến vậy. Từ tâm linh tôi, tôi nghe được tiếng Ngài phán qua câu Kinh Thánh trong Phi-líp 4:19:

Đức Chúa Trời tôi sẽ cung ứng mọi nhu cầu của anh em theo sự giàu có vinh quang của Ngài trong Đấng Christ Jêsus.

Tôi thưa với Chúa, “Chúa ơi, con biết câu Kinh Thánh này nhưng con không thấy nó xảy ra trong đời sống con.” Ngài lại phán và bảo tôi rằng lý do tôi phải ở trong mớ lộn xộn này là vì tôi chưa bao giờ học biết cách Vương quốc Ngài vận hành. Tôi không biết Ngài có ý gì khi nói như vậy, nhưng Drenda và tôi quyết tâm tìm cho ra.

Một trong những câu Kinh Thánh đầu tiên Chúa chỉ cho tôi nằm trong Lu-ca 6:20:

Đức Chúa Jêsus ngược mắt nhìn môn đồ và phán: “Phước cho các con là những người nghèo khó, Vì vương quốc Đức Chúa Trời thuộc về các con.”

Vương quốc Đức Chúa Trời là câu trả lời cho chúng tôi ư? Một lần nữa, chúng tôi thật sự không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy Ngài có ý nói như vậy cả nhưng chúng tôi biết mình cần đi tìm câu trả lời.

Chúng ta sẽ nói về Vương quốc nhiều hơn trong một phút nữa, nhưng bây giờ hãy để tôi nói cho bạn biết kết quả là gì.

Đức Thánh Linh bắt đầu chỉ cho chúng tôi thấy nhiều thứ trong Kinh Thánh chúng tôi chưa từng thấy trước đây. Bằng việc vận dụng những gì Chúa dạy chúng tôi về Vương quốc, chúng tôi hoàn toàn có thể thoát khỏi nợ nần trong vòng hai năm rưỡi. Chúng tôi bắt đầu mua xe bằng tiền mặt, mua mảnh đất rộng 55 mẫu Anh bằng tiền mặt, một mảnh đất tuyệt đẹp với khu rừng lẩn đầm lầy, là nơi tôi có thể đi săn và nuôi bọn trẻ lớn lên với không khí ngoài trời trong lành, dễ chịu.

Một trong những niềm vui lớn nhất trong đời tôi, đó là ngắm nhìn Drenda thiết kế và xây dựng ngôi nhà mơ ước của cô ấy, cũng là căn nhà được xây mà không hề mắc nợ.

Sau khi trải qua hết tất cả những chuyện này và sau khi nhìn thấy Vương quốc Đức Chúa Trời vận hành quá đổi thật hữu trong cuộc đời chúng tôi, *mỗi ngày* chúng tôi đều sống

trong tình trạng ăn mừng vậy đó. Trên thực tế, bữa tiệc này chưa bao giờ kết thúc. Chúng tôi vẫn đang ăn mừng Vương quốc mỗi ngày. Đi từ việc lục lợi hết mọi góc ngách trên ghé chỉ để lượm lặt vài đồng xu để mua Bữa Ăn Vui Vẻ cho bọn trẻ nhà tôi rồi bây giờ đến chỗ không nợ nần lại còn có thể chi hàng trăm ngàn đô để giúp đỡ việc lan toả Phúc Âm trên toàn thế giới thực sự là ăn mừng chứ còn gì nữa.

Drenda và tôi rất đam mê trong việc chia sẻ cho mọi người biết về Vương quốc kỳ diệu của Đức Chúa Trời. Đây là lý do tôi đến An-ba-ni đầu tiên.

Như đã đề cập, lúc Chúa phán với tôi tại An-ba-ni về việc đến với muôn dân, tôi đã rất bối rối. Điều này có nghĩa gì chứ? Lúc đó, tôi đang chăn bầy trong hội thánh Drenda và tôi thành lập được 10 năm rồi. Nhưng Chúa lại phán như vậy thì có phải là tôi sẽ nghỉ chăn bầy và bắt đầu đi khắp đó đây rao giảng không?

Trải qua một mớ rối rắm về những lời giới thiệu tiến cử của Chúa, Drenda và tôi được giới thiệu đến với những người làm truyền hình cũng như những nhà sản xuất chương trình truyền hình. Tôi không đi tìm họ; Mà Đức Chúa Trời đã mang họ đến với chúng tôi. Một lần nữa, tôi không có hứng thú với việc thực hiện chương trình truyền hình nhưng tôi nhớ đến một khả tượng tôi nhận được vài năm trước đó. Lúc đó tôi đang cầu nguyện tại một trong những buổi nhóm của hội thánh chúng tôi, bỗng nhiên, Chúa phán với tôi rằng con sẽ thực hiện chương trình truyền hình và thu âm. Tôi không nghĩ gì nhiều về chuyện đó vì tôi thực sự không quan tâm gì

đến chuyện truyền hình tại thời điểm đó nhưng khả năng đó lại thu hút sự chú ý của tôi và tôi đã kể với Drenda việc này.

Để cắt ngắn câu chuyện, Đức Chúa Trời đã mở ra nhiều cánh cửa lạ lùng và mang những con người tuyệt vời đến với chúng tôi nhằm khích lệ chúng tôi thực hiện chương trình truyền hình, tuy nhiên chúng tôi không biết gì về việc thực hiện chương trình TV. *Khi tôi nói mình không biết gì nghĩa là chúng tôi thật sự không biết một chút gì cả.* Nhưng chúng tôi cảm thấy chúng tôi cần đi theo những gì Chúa chỉ cho chúng tôi.

Chúng tôi không có trang thiết bị, thậm chí còn không biết có những loại trang thiết bị nào cần được dùng đến nữa nhưng những người Chúa mang đến lại biết rất rõ. Tiếp theo, chúng tôi đi đến chỗ phải ra quyết định. Có một công ty sản xuất truyền hình đề nghị ký hợp đồng sản xuất với chúng tôi với giá ưu đãi. Số lần lên sóng và tất tần tật mọi chi phí khác thực sự cần cho việc sản xuất chương trình truyền hình chỉ mất khoảng 300,000 đô. Nhưng khoản tiền 300,000 đô này chúng tôi lại không có tại thời điểm đó. Nhưng sau khi cầu nguyện về khoản tiền này và vật lộn với Chúa, cuối cùng tôi cũng đồng ý. (Dĩ nhiên bạn không bao giờ thắng được cuộc vật lộn nào với Chúa đâu.)

Rồi công ty sản xuất truyền hình đến thị trấn (họ đặt trụ sở tại Texas), và chúng tôi bắt đầu sản xuất bộ phim đầu tay lên truyền hình TV. Vì chúng tôi chưa lập cơ sở nên về cơ bản toàn bộ những thước phim được quay năm đầu diễn ra trước lò sưởi phòng khách nhà chúng tôi. Thật không phải nói quá khi nói rằng tôi đã căng thẳng đến mức nào khi bấm máy lần

đầu tiên. Tôi không biết điều gì đang chờ đợi tôi phía trước. Vì đây không phải đơn thuần là chương trình truyền hình TV thực tế nên nó khiến tôi lo lắng. Tôi phải đọc hết toàn bộ nội dung và căn bản là đi qua toàn bộ chương trình, cùng với phần đầu vào môn học của Drenda nữa. Đội ngũ sản xuất cho chúng tôi lời khuyên rất tuyệt vời, họ giúp đỡ chúng tôi rất nhiều nhưng tôi vẫn không cảm thấy thoải mái.

Xin hãy hiểu cho rằng về tự nhiên tôi không thuộc tuýp người hướng ngoại, cho nên đối với tôi, làm truyền hình hoàn toàn nằm ngoài phạm vi an toàn của tôi. Chưa kể, đội ngũ sản xuất cực kỳ quẫn trí vào ngày bấm máy. Trưởng đoàn làm phim đã phải rời đi ngay trong đêm vì cậu con trai của ông bị tai nạn giao thông qua đời khi bị chiếc xe đi bên cạnh quệt vào. Họ báo cho tôi biết tin đó vào sáng sớm ngay trước giờ bấm máy. Tôi quyết định không kể gì với Drenda cho đến khi quay xong. Chà, thật là khó khăn.

Rồi, ngay sau khi kết thúc máy quay, một trong những nhân viên của chúng tôi lúc lái xe máy của Tim bị tai nạn. Tim chạy vào nhà hét lên rằng David đã qua đời. Thực sự thì cậu ta không chết, chỉ bị ngất thôi, nhưng đó là những gì đã xảy ra ở ngay ngày ra quân đầu tiên đấy.

Chúng tôi đã sống sót được sau một tuần bấm máy quay phim, chương trình đã lên sóng theo trạm phát sóng địa phương. Chúng tôi tiếp tục bấm máy trong vòng một tuần mỗi tháng nhưng đến cuối tháng thứ hai, sự việc cũng không dễ hơn; tôi phải vật lộn với những cảm xúc tự ti và đồng thời bị cơn kinh hoàng tấn công. Cuối cùng tôi nói

với người chủ công ty sản xuất truyền hình này rằng tôi không tài nào thực hiện được việc này. Anh ta nhìn tôi chằm chằm và nói, “KHÔNG! Mục sư phải thực hiện xong chương trình TV!”

Rồi anh ta bảo tôi lại ghé ngồi vì ông muốn chỉ cho tôi xem một thứ. Anh bật TV lên và mở kênh Cơ đốc. Thành thật mà nói, tôi hầu như không xem kênh truyền hình Cơ đốc nhưng điều tôi thấy ngày hôm đó đã khiến tôi chán ngán và tôi đã hoàn toàn phải suy nghĩ lại chuyện tham gia vào chương trình truyền hình Cơ đốc.

Một chương trình Cơ đốc thì họ rao bán “dầu ô-liu thánh”, họ tuyên bố ai mua nó sẽ có được sự xức dầu để giàu có. Còn một chương trình khác thì mục sư kia rao bán “bánh thánh được xức dầu”, ông nói ai cắn một miếng bánh thánh này thì sẽ nhận được một sự mặc khải tươi mới. Còn một chương trình khác thì tôi nghe người ta nói nếu bạn cố nhẫn nhịn thêm cho ai đó ba phút thì bạn sẽ nhận được sự xức dầu thịnh vượng gấp ba lần. Còn một chương trình khác nữa thì đăng bán thực phẩm khô đông lạnh. Những chương trình Cơ đốc như vậy dường như giới thiệu kiểu sản phẩm kỳ cục nhằm thu hút người ta ban cho.

Nhưng phần bị bỏ lỡ ở đây mà tôi để ý được đó là không ai trong số họ nói cho mọi người biết cách nhận lãnh điều họ cần - cách Vương quốc Chúa thực sự vận hành. Họ nói cho mọi người biết rằng họ cần gieo giống nhưng tôi còn biết rõ hơn là phải có ai đó nói cho mọi người biết cách *thu hoạch* từ hạt giống đó nữa!

Như một bức tranh ghép hình có nhiều mảnh ghép mà nhiều người cần học biết nếu họ muốn thành công. Đơn giản bằng việc dạy cho mọi người cách ban cho chứ không phải cách thu trữ, tôi biết nhiều người sẽ bị vỡ mộng với Chúa và họ nghĩ rằng Chúa đã làm họ thất vọng khi có quá nhiều thứ không xảy đến theo cách họ mong đợi.

Mọi người cần biết quy luật của Vương quốc cũng như tại sao việc ban cho lại là lối tư duy quan trọng trong sự giàu có dư dật của Vương quốc ở ngay tại đây - trên đất này. Và một lần nữa, điều quan trọng hơn họ cần biết đó là họ phải làm gì *sau khi* họ ban ra. Họ cần biết cách thu hoạch những gì họ cần từ Chúa.

Tôi khám phá được rằng tôi cũng có vai trò cần thực hiện cho mùa thu hoạch của mình - điều trước tiên đó là tôi cần học biết đức tin là gì và tại sao đức tin lại cần thiết. Tôi cần học biết cách Đức Thánh Linh dẫn dắt tôi đến với mùa gặt cũng như tầm quan trọng của thời điểm và mọi chi tiết về mùa gặt. Tôi khám phá được rằng có nhiều định luật thuộc linh cần phải học và vận dụng cũng như sự quản trị của những quy luật đó trong lãnh vực tự nhiên ảnh hưởng đến mùa gặt nữa.

Tất cả những chương trình này nghe giống như kiểu tiền bạc vừa xuất hiện trong hộp thư nhà bạn vậy.

Đồng ý rằng có nhiều lúc tiền bạc *thực sự* xuất hiện trong thùng thư nhà bạn nhưng nếu bạn kiểm tra những tình huống đó cách chặt chẽ, bạn sẽ thấy có nhiều chứng cứ thuộc linh cho lý do tại sao và làm sao nó lại xuất hiện.

Sau khi xem một vài chương trình TV Cơ đốc kiểu này, tôi cảm thấy xấu hổ bởi những gì tôi đã thấy. Chả trách tại sao thế giới không buồn quan tâm. Nhưng đồng thời tôi cũng rất tức giận. Tôi biết tại thời điểm tôi cần gì và tôi cần phải nói điều gì đó.

Tôi quyết định tiếp tục quay chương trình TV vì tôi có câu chuyện cần phải kể. Và bây giờ tôi vẫn tiếp tục quay chương trình TV suốt 14 năm qua và có hàng vạn người đã tìm thấy được Vương quốc - không phải tôn giáo - mà là Vương quốc Đức Chúa Trời - và họ cũng có cùng kết quả như Drenda và tôi đã có.

Tôi biết bây giờ bạn cũng sẽ nhận được cùng kết quả đó.

Cuốn sách này, *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh Của Lòng Rộng Rãi*, là cuốn thứ năm trong toàn bộ bộ sách này và tôi vô cùng phấn khích về cuốn sách cuối cùng này.

— Gary Keese

CHƯƠNG 1

SỨC MẠNH CỦA LÒNG RỘNG RÃI

Vào một buổi tối nọ, lúc cả gia đình tôi đang ăn tối với nhau tại một trong những nhà hàng gia đình tôi yêu thích trong khu vực. Nhân viên phục vụ là người phụ nữ trẻ đang mang thai. Lúc tôi gọi thanh toán thì đột nhiên tôi được cảm động để gửi tiền boa cho cô ấy thay vì gởi 22-25% theo hoá đơn thanh toán, tôi gởi luôn 100 đô la. Người phụ nữ trẻ cứ thế cầm hoá đơn thanh toán với chữ ký của khách hàng trên đó rồi bước lại phía quầy phục vụ.

Một lát sau, cô bước ngược trở lại với hai hàng nước mắt lăn trên gò má. Cô quay lại để cảm ơn chúng tôi. Cô ấy nói cho chúng tôi biết cô ấy đang gặp khó khăn tài chính như thế nào và cô không biết làm sao vượt qua được. Chúng tôi đã có cơ hội để chia sẻ về Đấng Christ cho cô và cầu nguyện cho cô trước khi chúng tôi ra về.

Chúng tôi không làm gì ngoài việc rộng rãi để mở cánh cửa Phúc Âm cho tấm lòng của cô.

Hay là bạn coi thường sự dư dật của lòng nhân từ, nhịn nhục và khoan dung của Ngài? Bạn không nhận biết rằng lòng nhân từ của Đức Chúa Trời là để đem bạn đến sự ăn năn sao?
— Rô-ma 2:4

Theo bản dịch Kinh Thánh King James về Rô-ma 2:4 thì sự nhân từ của Đức Chúa Trời sẽ dẫn chúng ta đến với sự ăn năn.

Làm người rộng rãi là hành động giống như Chúa.

Ma-thi-ơ 5:45 nói:

Để các con được trở nên con của Cha các con ở trên trời, vì Ngài khiến mặt trời mọc lên chiếu sáng kẻ gian ác lẫn người lương thiện, ban mưa cho người công chính lẫn người bất chính.

Đức Chúa Trời là Đấng nhân lành và Ngài rộng rãi! Là con cái của Ngài, một trong những bản chất mới của chúng ta đó là chúng ta cũng rộng rãi như Ngài vậy. Trong câu chuyện trên, rộng rãi chính là san sẻ tấm lòng của Đức Chúa Trời cho nhiều người. Giống như hớp một ngậm nước mát lạnh ngày hè oi bức, rộng rãi mang sự giúp đỡ và hi vọng đến với thế giới đang ở trong sa mạc nghèo đói.

Tầm quan trọng của sự ban cho cách rời rộng được tìm thấy thật rõ ràng trong sự hướng dẫn của Phao-lô ở 2 Cô-rinh-tô 9:10-15, là thư tín được viết gửi đến hội thánh tại Cô-rinh-tô:

Đãng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở, cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

Vì sự trợ giúp này không những đáp ứng nhu cầu của các thánh đồ mà còn khiến nhiều người cảm tạ Đức Chúa Trời nữa. Việc trợ giúp này là bằng chứng để họ tôn vinh Đức Chúa Trời, vì sự vâng phục Tin Lành của Đấng Christ mà anh em đã bày tỏ, và vì sự trợ giúp rộng rãi của anh em đối với họ và với mọi người. Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển kỳ diệu Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!

Sự rộng rãi của bạn sẽ khiến họ ngợi khen và cảm tạ Đức Chúa Trời!!! Hãy chú ý Phao-lô nói rằng lòng rộng rãi của bạn chính là sự phục vụ của bạn dành cho Đức Chúa Trời.

Định nghĩa về sự phục vụ là: *Sự thể hiện qua công việc hoặc nhiệm vụ của bề tôi đối với bề trên.*¹

Sự phục vụ là một phần trong trách nhiệm của chúng ta đại diện thay Chúa, ở trên đất này, đó là chia sẻ tấm lòng của Đức Chúa Trời và quan tâm đến con người. Kết quả rất rõ ràng - điều đó sẽ đụng chạm đến tấm lòng nhiều người và mở cơ hội để họ tiếp nhận Đấng Christ.

¹ *The American Heritage® Dictionary of the English Language, Fifth Edition*

Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều nhớ lúc có một ai đó đến giúp đỡ chúng ta và điều đó có ý nghĩa to lớn như thế nào đối với chúng ta chứ, phải không?

Tôi nhớ lúc tôi mắc nợ 4,000 đô tiền thuế khi tôi kết hôn và không biết kiếm đâu ra tiền. Nhiều đêm tôi thức giấc kinh hãi hoàn cảnh tôi đang ở. Lúc đó, chúng tôi sống tại Tulsa và định lên kế hoạch đi chơi ở Ohio.

Lúc cha tôi hỏi mọi việc của tôi thế nào, tôi trả lời cha tôi rằng tôi đang nợ tiền thuế nhà nước. Rồi ông nói, “chà, cái này thì dễ thôi”, rồi ông rút ra tấm séc và viết lên đó con số tôi đang mắc nợ thuế nhà nước. Sự rộng rãi liên tục khi ấy của cha tôi khiến tôi yêu ông ấy nhiều hơn những gì tôi bày tỏ. Vì lúc đó, tôi nhìn thấy được tấm lòng của cha dành cho tôi.

Cha tôi thường che đậy tấm lòng của mình. Ông không bao giờ thực sự bộc lộ cảm xúc cởi mở với mọi người thậm chí kể cả đó là mẹ. Từ trước đến giờ tôi chưa từng được nghe cha bày tỏ tình cảm với tôi rằng ông yêu tôi. Chỉ duy nhất có một lần, lúc mẹ tôi bắt ông phải nói câu đó thì cuối cùng ông cũng nói được nhưng mà chuyện sau đó nữa thì đặc sắc lắm. Tôi có thể nhớ chuyện ngày đó như mới chuyện hôm qua thôi. Mẹ tôi năn nỉ ông “Anh không thể nói với chính con trai ruột của mình rằng anh yêu thằng bé được sao?” Nhưng ông chỉ im lặng.

Cuối cùng, khi thấy mẹ tôi khóc, ông mới nói ông yêu tôi. Nhưng tôi không bao giờ tính lần đó, khoảnh khắc đó, lúc ông nói ông yêu tôi vì ông bị bắt ép phải nói ra như vậy thôi.

Thay vì nói bật ra thành tiếng ông yêu tôi, có ba lần cha tôi chọn cách mua một món đồ đặc biệt cho chúng tôi và tôi

nghĩ tất cả bọn trẻ con như chúng tôi đều sẽ biết cha yêu chúng tôi đến mức nào. Tôi sẽ chỉ nhìn thấy được tấm lòng của cha tôi qua những việc cha tôi làm chứ hầu hết không bao giờ là qua điều cha tôi nói. Tôi nắm giữ những khoảnh khắc yêu thương đó như ngọn đèn soi sáng trong đêm tối của cuộc đời tôi.

Ngày ông ký séc trả nợ thuế nhà nước cho tôi, tim tôi tràn ngập lòng biết ơn. Tôi khóc rồi ôm chầm lấy ông và cảm ơn ông. Câu trả lời của ông khiến tôi an ninh vô cùng. Ông nói, “Chừng nào cha còn có thể, cha vẫn luôn luôn muốn giúp đỡ con, con trai à!”

Tôi chắc chắn bạn cũng có nhiều kỉ niệm như vậy với sự rộng rãi của ai đó đối với bạn như tôi, những khoảnh khắc như vậy sẽ thu hút sự chú ý của bạn. Cho nên, hãy khắc ghi câu nói sau đây vào tâm trí bạn:

Sự rộng rãi giúp người khác nhìn thấy được tấm lòng của bạn, tấm lòng của Đức Chúa Trời bạn dành cho họ nhiều đến mức nào.

Sự rộng rãi vô cùng mạnh mẽ. Nó thay thế mọi lời nói và đi thẳng đến trái tim người khác. Kinh ngạc làm sao mỗi khi chúng ta nhớ lại lời khen ai đó dành cho mình hay khi họ tặng ta món quà.

Một trong những kỷ ức đầu đời tôi nhìn thấy được tấm lòng của cha tôi đó là năm tôi lên lớp sáu. Thời đó anh họ tôi và tôi đang chơi trò chơi mô hình tên lửa, tôi mua một bộ với

cái chóp nón ở đầu tên lửa mà bạn có thể lắp ráp chúng lại với nhau rồi bắn chúng vào không trung.

Vào một ngày nọ, anh họ tôi và tôi nghĩ ra ý tưởng bắt một con ếch, đặt nó trên đầu mũi tên lửa rồi ráp phần đầu mũi tên lửa vào tên lửa như vậy thì tên lửa sẽ đâm sầm xuống đất thay vì đầu tên lửa mở ra như chức năng bình thường nó vốn có khi bắn lên không trung. Chúng tôi cố tình xem điều gì sẽ xảy ra với con ếch, tôi nghĩ bạn có thể tưởng tượng được.

Chà, lúc chúng tôi bắn tên lửa đi thì chúng tôi sợ chết khiếp vì cha tôi đã chạy ra ngoài nhà xem cảnh tượng đó. Chúng tôi biết rõ ông ấy không vui vì trò chơi sát hại con ếch mà anh em chúng tôi vừa mới bày trò ra đó.

Quả tên lửa rơi xuống cái đùng như chúng tôi nghĩ, rời phần đầu của quả tên lửa đâm sầm, xuyên qua lớp đất. Khi tôi chạy lại nhặt nó lên, tôi thấy phần đầu của nó bị nghiền nát và con ếch chết ngắt như tôi mong đợi.

Lúc nhặt quả tên lửa, tôi lắc lắc thân hình con ếch rất nhanh từ phía bên này sang phía bên kia của con ếch với mục đích là giấu không cho cha tôi biết sự thật là nó đã chết. Nhưng ông đã bước đến và hỏi mũi tên lửa đâu rồi. Lúc cha tôi cầm nó trên tay, ông bắt đầu hỏi tôi cách sửa nó và ông nói ông rất tiếc vì quả tên lửa đã bị gãy. Rồi ông chỉ vẽ chi tiết cho tôi biết cách sửa lại quả tên lửa từ những mảnh vỡ đó. Sự quan tâm thực tiễn được thể hiện qua giọng nói và sự tử tế của cha đã bắt phục tôi rằng tôi đã sai. Cha tôi không hề hay biết gì về vụ con ếch đó, còn tôi thì không bao giờ quên sự quan tâm nhẹ nhàng ông dành cho tôi, cho quả tên lửa của

tôi. Nó khiến tôi biết rõ được lúc đó ông thực sự quan tâm, để ý đến tôi.

Có nhiều lúc Đức Chúa Trời cũng dùng đến những người chúng ta thậm chí không quen biết gì với họ để khích lệ và chạm đến chúng ta.

Có một kỷ niệm đặc biệt lắm cho tôi, đó là lúc Drenda và tôi đi săn gà lôi cùng vài người bạn. Drenda và tôi vừa mới kết hôn và chúng tôi sống tại Tulsa. Một trong những người bạn cùng phòng của tôi sống tại Kansas, người đó mời chúng tôi tham gia ngày mở màn mùa săn bắn gà lôi hằng năm. Tôi hồ hởi nhận lời.

Chúng tôi chạy xe 5 giờ đồng hồ để đến được Kansas, cùng nhau trải qua một ngày đi săn tuyệt vời và đạt đủ chỉ tiêu. Nhưng lúc đang trên đường về lại Tulsa, xe của bạn tôi bị chết máy. Chúng tôi đang đứng giữa con đường đơ bản và vẫn còn mất mấy tiếng nữa mới về đến nhà. Nếu bạn đã từng đến Kansas, bạn sẽ biết vùng đất đó hiu quạnh mức nào.

Bấy giờ trời đã tối, chúng tôi chỉ có thể thấy được ánh đèn nhỏ ở phía đằng xa kia. Chúng tôi đi cuộc bộ quãng đường dài đến nhà của một người làm nông trại và kể cho ông ấy biết hoàn cảnh của chúng tôi. Tôi hoàn toàn bị làm cho kinh ngạc khi nghe ông nói, “Chà, đêm nay ông sẽ lái xe về nhà. Tôi sẽ kéo chiếc xe đó lên xe mooc của tôi và tôi sẽ đưa ông về nhà để kịp đúng giờ đi làm vào sáng thứ Hai.” (Lúc đó Drenda vừa mới được nhận vào làm công việc bán thời gian vào buổi sáng cho một nhà hàng nọ nên cô ấy thất vọng đến mức cô ấy nghĩ sẽ phải gọi điện xin nghỉ vào sáng hôm sau.)

Lạ lùng thay, người đàn ông này, người tôi chưa từng gặp trước đó, lái lái xe 5 giờ đồng hồ để đưa chúng tôi về Tulsa, rồi quay ngược về nhà, lái xe suốt chặng đường để sáng hôm sau lại có mặt ở Kansas. Ông ấy lái xe suốt đêm!

Tôi sẽ không bao giờ quên hành động tử tế luôn nghĩ cho người khác như ông ấy. Thậm chí ông còn không nhận bất cứ đồng xu nhỏ nào để đổ xăng nữa. Tôi luôn biết ơn người đàn ông đó. Mỗi khi nghĩ về ông, tôi luôn nghĩ về món quà ông tặng chúng tôi với lòng biết ơn dành cho ông.

Khi mọi người nghĩ về bạn, hãy để họ cảm tạ Đức Chúa Trời vì lòng rộng rãi của bạn.

Tôi chắc chắn bạn cũng có thể nghĩ về những tình huống giống như vậy trong cuộc đời bạn. Bạn sẽ nhớ bạn biết ơn

**MỌI NGƯỜI SẼ CẢM
TẠ ĐỨC CHÚA TRỜI
VÌ ÂN ĐIỂN VƯỢT
TRỘI NGÀI ĐÃ BAN
CHO NHỮNG NGƯỜI
CÓ LÒNG RỘNG RÃI !**

người đã biểu lộ sự quan tâm và ân cần cho bạn như thế nào. Chà, đây là điều Phao-lô cố gắng truyền đạt cho hội thánh này - lòng rộng rãi của họ sẽ chạm đến nhiều người bằng tấm lòng của Đức Chúa Trời và khiến họ dâng lời ngợi khen và cảm tạ Chúa vì sự phục vụ của họ đối với Ngài.

Khi tôi tin nhận Chúa, tôi thấy lòng mình mềm mại, và tôi thấy tôi thực sự quan tâm đến mọi người. Khi tôi nhìn thấy một nhu cầu nào đó, tôi luôn muốn giúp đỡ. nhưng nó cũng căng thẳng đến mức tôi thường cảm giác bất lực vì tôi không có tiền để có thể giúp đỡ họ.

Tôi phát hiện đây là điều hầu hết mọi người thực sự cảm thấy. Đơn cử là nói chuyện với đám đông và xin họ tư vấn là ngay lập tức bạn sẽ thấy có hàng tá người muốn tìm cách giúp bạn.

Nhưng khi tôi tìm hiểu trong Kinh Thánh, tôi thấy lòng rộng rãi có sức mạnh hơn thế nhiều. Khi đọc phân đoạn trong 2 Cô-rinh-tô chương 9, chúng ta thấy sự mặc khải về một quy luật của Vương quốc mà nó làm thay đổi mọi thứ tôi từng nghĩ về sự ban cho:

Vì sự trợ giúp này không những đáp ứng nhu cầu của các thánh đồ mà còn khiến nhiều người cảm tạ Đức Chúa Trời nữa.

Việc trợ giúp này là bằng chứng để họ tôn vinh Đức Chúa Trời, vì sự vâng phục Tin Lành của Đấng Christ mà anh em đã bày tỏ, và vì sự trợ giúp rộng rãi của anh em đối với họ và với mọi người.

Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển vượt trội Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!

—2 Cô-rinh-tô 9:12-15

Mọi người sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời vì ân điển kỳ diệu Ngài đã ban cho những người có lòng rộng rãi!

Để hiểu đúng điều Phao-lô đang nói ở đây, chúng ta cần định nghĩa một số thuật ngữ ở đây.

Vượt trội có nghĩa: ở một lượng lớn hay một mức độ cao của cái gì đó; sự vượt quá, quá chừng quá đỗi, hay phi thường: *những cấu trúc của vệ nguy nga, tráng lệ vượt trội.*²

Cái gì vô cùng lớn thuộc về bạn? Cái gì phi thường và là sự nguy nga, tráng lệ vượt trội trong cuộc đời bạn vậy? Đó chính là ân điển của Đức Chúa Trời!!!!

Thôi được rồi, bây giờ, chúng ta cần định nghĩa ân điển.

Ân điển có nghĩa là ơn huệ của Đức Chúa Trời mà lẽ ra bạn không xứng đáng nhận được nhưng bạn lại có được.

Đây là định nghĩa tiêu chuẩn về ân điển, nhưng định nghĩa này chưa thật sự nói hết được ý nghĩa thực sự của ân điển. Hãy để tôi đưa ra một định nghĩa tốt hơn cho bạn.

Sau đây là một trích dẫn từ bách khoa điện tử toàn thư về ân điển thiên thượng:

Sự dạy dỗ Cơ đốc nói chung về ân điển đó là sự thương xót (ơn huệ) mà người đó không xứng đáng nhận được thì lại được Đức Chúa Trời ban cho nhân loại qua việc sai Con Một của Ngài chết trên thập tự giá, đem sự cứu rỗi đời đời đến cho nhân loại. Tuy nhiên, chỉ mỗi sự định nghĩa này thôi thì không bao trùm hết được công dụng của ân điển theo Kinh Thánh. Ví dụ, Lu-ca 2:40 (Bản Kinh Thánh King James), “Con trẻ lớn lên và mạnh mẽ; đầy dẫy sự khôn ngoan, và ân điển của Đức Chúa Trời ở trên Ngài.” Trong ví dụ này nếu dùng định nghĩa ân điển với ý nghĩa ơn huệ mà một người không xứng đáng nhận được nhưng lại nhận được ở đây sẽ khiến cho hình ảnh Đấng Christ vô tội trở nên vô nghĩa.

² Dictionary.com

James Ryle cho rằng, “Ân điển là Sự Hiện Diện Gia Tăng Thêm Sự Mạnh Mẽ từ Đức Chúa Trời nhằm khiến bạn có khả năng trở thành người mà Ngài vốn đã định cho bạn trở thành cũng như khiến bạn hoàn tất được điều Ngài kêu gọi bạn thực hiện.” Một lựa chọn khác nữa là, Bill Gothard, người cho rằng “Ân điển sẽ ban cho chúng ta ước muốn và sức mạnh mà Đức Chúa Trời muốn chúng ta có để thực thi ý muốn của Ngài.” Cả hai định nghĩa này đều mang lại ý nghĩa tốt đẹp cho hai từ ngữ ân điển trong suốt toàn bộ Kinh Thánh.³

Cho nên, chúng ta thấy điều Phao-lô đang muốn nói đến trong phân đoạn này đó là ân điển hay là sự mạnh mẽ thêm hay là để làm cho thịnh vượng. Món quà này, món quà ân điển được tán dương vì ân điển gia tăng thêm sự mạnh mẽ cho dân sự khiến họ được thịnh vượng. Và đổi lại, họ sẽ trở thành những con người rộng rãi, đáp ứng nhu cầu của nhiều người, khiến họ thờ phượng Đức Chúa Trời.

Phao-lô kết thúc phần thảo luận của mình bằng câu, **“Ta ơn Đức Chúa Trời vì sự ban cho không kể xiết của Ngài!”**

Thôi được rồi, thêm một định nghĩa nữa. Từ “không kể xiết” có nghĩa hàm ý quá rõ ràng, đó là không còn lời lẽ nào có thể diễn tả tương xứng được với sự nhiều không tài nào kể nổi ở đây được.⁴ Thật tuyệt làm sao khi Phao-lô nói về sự ban cho của ân điển, đó là, *vượt lên trên mọi lời nói của con người,*

³ https://en.wikipedia.org/wiki/Divine_grace

⁴ *American Heritage Dictionary of the English Language, Fifth Edition*

và đặc biệt cho những ai đang hầu việc Chúa, bởi ân điển, họ được cung ứng về tài chính.

Đây là sức mạnh có thể thiết lập bạn được tự do khỏi ách nô lệ tài chính. Với quyền năng này, quyền năng của ân điển Đức Chúa Trời được dành sẵn cho mọi kẻ tin.

Nhưng đây mới là vấn đề. Chúng ta có thể dành nhiều thời gian nói về điều Phao-lô bảo chúng ta làm - hãy *ban cho*. Nhưng nếu chúng ta không hiểu ân điển, là sự gia tăng làm cho mạnh mẽ thêm sự thịnh vượng qua quyền năng của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ bỏ lỡ mùa gặt Đức Chúa Trời định cho chúng ta. Giống như thể bạn làm vườn trong cánh rừng dưới bóng những tán cây xanh, to - không ánh nắng mặt trời thì không có khả năng sản sinh ra kết quả như mong đợi được.

Drenda và tôi đọc nhiều câu chuyện trong Kinh Thánh nơi quyền năng của Đức Chúa Trời được bày tỏ và hoàn toàn làm thay đổi hoàn cảnh trở nên tốt đẹp. Phải thừa nhận rằng chúng ta nghe nhiều câu chuyện tựa thế này xảy ra trong hội thánh chúng ta trong suốt quá trình khôn lớn. Ngoài sự cứu rỗi ra, không ai thực sự nói về việc làm sao để ân điển của Đức Chúa Trời bước vào một hoàn cảnh cụ thể nào đó.

Bấy giờ, tôi hiểu sự cứu rỗi của chúng ta là quan trọng nhất. Nhưng như tôi vừa đề cập, tôi cần chính xác ân điển đó thực thi chức năng vào trong *mọi* khía cạnh của đời sống tôi nhưng tôi không biết phải làm sao. Và vì sự ngu muội của tôi, vợ chồng chúng tôi bị khánh kiệt, bệnh tật và tuyệt vọng. Chúng tôi biết về sự cứu rỗi - chúng tôi thực sự có được sự cứu rỗi đời đời - nhưng chúng tôi không biết hoặc không

hiểu cách thức làm sao mang được thiên đàng đến trong đời sống chúng tôi cũng như làm sao biểu lộ được quyền năng của Đức Chúa Trời. Như tôi đã kể với bạn, chúng tôi bị nhận chìm trong lãnh vực tài chính!

Nhưng đây là điều Chúa phán với tôi ngày hôm đó khi Ngài nói chuyện với tôi về Vương quốc, “*Con ở trong mơ hồ hỗn độn này vì con chưa bao giờ học biết cách Vương quốc Ta hoạt động!*”

Nói cách khác, Ngài đang muốn nói rằng tôi không biết cách khai thác thẩm quyền của nhà Vua ở trên đất. Tôi chưa từng học mà cũng không thể. Tôi không biết tháp vào ân điển, quyền năng của Đức Chúa Trời.

Ồ, nhân tiện tôi nói luôn, ngày hôm đó Chúa nói với tôi nhiều thứ lắm khi Ngài đề cập về Vương quốc. Ngài tiếp tục nói, “*Hội thánh Ta đang sống như con dân Y-sơ-ra-ên đã sống khi chúng còn là những nô lệ, làm gạch cho Pha-ra-ôn. Hội thánh Ta đang là những nô lệ! Dân sự Ta sống cảnh nợ nần và Ta muốn họ tự do!*”

Hãy để tôi chỉ ra một điểm quan trọng: Bạn sẽ không bao giờ tự do cho đến khi bạn được tự do về tài chính. Như điều Drenda và tôi đã nói suốt 30 năm qua, đó là, bạn sẽ không bao giờ khám phá ra được bạn thật sự là ai và bạn sẽ không bao giờ biết được bạn đang bước đi theo mục đích thuộc linh nào được dành cho cuộc đời bạn cho đến khi bạn chấn chỉnh lại được tiền bạc của bạn.

Và cũng hãy để tôi nói rõ điều này: **BẠN CÓ THỂ TỰ DO!**

Tôi đã chứng minh được nó cũng như có hàng ngàn người khác cũng đã chứng minh được nó. Ân điển của Đức Chúa Trời ở đó để giúp đỡ bạn. Có nhiều thứ bạn được gọi để làm

nhưng bạn sẽ không bao giờ có khả năng hoàn tất nếu bạn vẫn là nô lệ. Bạn phải được tự do tài chính không những cho chính bạn, cho gia đình bạn mà còn cho những người khác là những người có thể nhìn thấy Vương quốc Đức Chúa Trời hoạt động trong đời sống bạn và giống như chất trái cây chín

**MỌI NGƯỜI ĐANG ĐI
TÌM CÂU TRẢ LỜI. HỌ
ĐANG TÌM KIẾM NHỮNG
THƯƠNG VỤ ĐÍCH THỰC.
HỌ CỰC KỲ CẦN NHÌN
THẤY VƯƠNG QUỐC CHÚ
KHÔNG PHẢI TÔN GIÁO.**

vậy, nó sẽ thu hút người ta đến với Vương quốc Chúa.

Mọi người đang đi tìm câu trả lời. Họ đang tìm kiếm những thương vụ đích thực. Họ cực kỳ cần nhìn thấy Vương quốc chứ không phải tôn giáo.

Hãy để tôi kể cho bạn nghe cuộc nói chuyện giữa tôi với một cô y tá vào một ngày kia. Chà, thực sự thì có hai cô y tá lận.

Mẹ tôi 88 tuổi và hãy còn khoẻ mạnh lắm nhưng bà cần được phụ giúp một số công việc nhỏ nhỏ thì như bạn có thể hình dung. Thì vào ngày cụ thể đó, tôi đến đưa bà đi gặp một vài bác sĩ theo lịch hẹn.

Trong cuộc hẹn đầu tiên, lúc tôi đang nói chuyện với một cô y tá thì cô ta hỏi tôi đang làm công việc gì. Tôi kể cho cô nghe về hội thánh của chúng tôi, rồi về công ty tài chính cũng như cách chúng tôi giúp người ta thoát khỏi nợ nần. Chà, việc ấy thu hút sự chú ý của cô. Cô tiếp tục kể cho tôi nghe cô đang gặp khó khăn, vỡ nợ và không biết làm sao sống sót nổi.

Lúc tôi đến cuộc hẹn thứ hai với bác sĩ ngày hôm đó, tôi gần như nghe được cùng một câu chuyện với cô ý tá trước. Cô này vừa khóc vừa kể tôi nghe về tình hình tài chính của cô.

Hỡi bạn của tôi, họ không phải là duy nhất đâu. Đây chính là cách nước Mỹ đang sống ngày hôm nay.

Lòng tôi và nhiệt tâm của tôi đó là giúp mọi người hiểu ra rằng họ còn có một cách sống khác - sống theo cách của Vương quốc.

Khi Drenda và tôi bắt đầu học biết về Vương quốc Đức Chúa Trời và bắt đầu áp dụng những gì Chúa dạy về Vương quốc, đời sống chúng tôi thay đổi ngoạn mục. Chúng tôi bắt đầu nhìn thấy ân điển mà Phao-lô nói được biểu lộ trong đời sống chúng tôi.

Vào một đêm nọ, tôi nằm mơ thấy chúng tôi làm chủ một công ty giúp nhiều người thoát nợ. Nghe điên rồ lắm, đúng không? Ý tôi là tôi là một tấm gương hoàn hảo cho việc không biết cách giải quyết tiền bạc mà bây giờ lại đi mở một công ty tài chính giúp người ta thoát khỏi nợ nần. Chỉ có Chúa mới làm được, đúng không?

Có thể bạn sẽ hỏi, “Làm sao điều này lại xảy ra được? Làm sao ông biết cách thoát nợ để ông thực sự có khả năng giúp người khác thoát nợ kia chứ?” Đó là câu hỏi hay đấy!

Để tóm gọn câu chuyện, Đức Thánh Linh đã chỉ cách cho tôi hoàn tất việc đó.

Dĩ nhiên, có nhiều thứ tôi phải học trong thế giới tự nhiên, rồi tôi cũng phải có những người hướng dẫn tôi cách thành lập công ty nhưng Đức Thánh Linh là Đấng trực tiếp

hướng dẫn tôi tiến trình cũng như cho tôi những chiến lược và phương thức độc đáo để chúng tôi giúp đỡ họ. Công ty phát lên thì chúng tôi có được tiền để tự do tài chính.

Nhân tiện, tôi biết bạn đang nghĩ gì: Hẳn là bạn nghĩ chúng tôi bắt người ta trả phí rất cao khi giúp đỡ họ thì chúng tôi mới có nhiều tiền để được tự do đúng không?

Hoàn toàn không phải như vậy. Như đã nói, Đức Thánh Linh ban cho chúng tôi một mô hình kinh doanh có một không hai và đó là:

Chúng tôi làm việc với khách hàng hoàn toàn MIỄN PHÍ.

Làm sao tôi lại có thể bắt họ trả phí trong khi họ là người đang phải vật lộn với từng hoá đơn thanh toán để thoát khỏi nợ nần chứ? Không, tôi không thể làm như vậy được. Đức Chúa Trời ban cho tôi cách tạo nên ngân sách cho công ty. Công ty của tôi đã không và sẽ không bao giờ thu tiền khách hàng khi xây dựng kế hoạch tùy biến nhằm giúp khách hàng thoát nợ đâu. Công ty tôi chuyên môn hoá trong việc chỉ cho khách hàng cách thoát nợ trong vòng 7 năm trở lại, bao gồm khoản thế chấp nhà và thường không thay đổi thu nhập của họ.

Chúng tôi được hỗ trợ không phải từ những khách hàng mà từ hàng tá công ty, đại lý cũng như từ nhiều chuyên gia chúng tôi chọn để cung cấp giải pháp và tái cấu trúc những lựa chọn của khách hàng. Họ sẽ hỗ trợ chúng tôi trong việc giải thích cho khách hàng biết về họ.

Ví dụ, trong tiến trình tái cấu trúc, tôi biết công ty XYZ đó có thể cắt giảm một nửa chi phí hoá đơn bảo hiểm cho khách hàng của tôi, tôi sẽ nói cho khách hàng đó kiểm tra lại công ty

XYZ. Bây giờ khách hàng của tôi có thể nói chuyện với công ty XYZ cho chính họ và tự họ suy nghĩ và quyết định liệu họ có nên chú ý đến mức giá rẻ hơn của công ty XYZ làm một phần cho kế hoạch tái cấu trúc của họ hay không.

Cho nên, về phía khách hàng, mọi thứ đều miễn phí. Và tôi chắc đây là nhân tố đóng góp chính cho sự phát triển vượt bậc của công ty chúng tôi. Hãy tìm hiểu công ty chúng tôi tại đây forwardfinancialgroup.com.

Chúng tôi cũng giúp mọi người khám phá cái tôi gọi là đầu tư an toàn. Cái này kiểu như là: đầu tư không rủi ro mặc cho sự lên xuống của thị trường để khiến họ mất hết khoản tiền về hưu quý giá vậy đó.

Sở dĩ tôi nói tất cả những điều này là để nói lên rằng hơn 30 năm qua, chúng tôi đã nói chuyện với hàng trăm ngàn người và chúng tôi thấy sự lộn xộn này hầu hết đều có trong những người Mỹ.

Có một ví dụ còn ám ảnh tôi và nó minh họa lên cách sống của nhiều người Mỹ.

Có một phụ nữ mời tôi đến nhà chơi vì cô ấy cần được giúp đỡ cách thoát khỏi nợ nần. Tôi và một trong những cộng sự đến gặp cô và tôi ngồi đó mà không thể nào tin được đương lúc nghe cô giải thích hoàn cảnh của mình. Cô ấy có 32 chiếc thẻ tín dụng khác nhau, tất cả đều chạm ngưỡng mượn nợ. (Vâng, bạn nghe đúng rồi đấy - là 32 thẻ tín dụng).

Cô ấy đã thành công trong việc xây nên nhà tù của chính mình, và bây giờ cô ấy xin chìa khoá để mở nhà ngục. Trong đầu tôi, câu trả lời đơn giản là: Ngừng dùng thẻ tín dụng. Đó

là khởi đầu tốt. Cho nên, tôi bảo cô cắt bỏ hết mấy cái thẻ tín dụng kia đi, thay vào đó hãy sống trong mức thu nhập của cô thôi. Rồi tôi giao cho cô ấy nhiệm vụ liệt kê toàn bộ danh sách chi tiêu cuộc sống để tôi biết nên tư vấn cho cô bắt đầu từ đâu. Tôi cũng đề nghị cô bắt đầu dùng thẻ ghi nợ, loại debit thay vì thẻ ngân hàng để tránh việc khiến cho hoàn cảnh tệ hơn.

Lúc nghe đề nghị cắt toàn bộ thẻ tín dụng, cô bắt đầu đầm đìa nước mắt và hỏi câu hỏi rất sốc: “Thế thì làm sao tôi mua giày được?”

Tôi nghe có đúng không vậy? Cô không đủ tiền mua đồ ăn nhưng lại muốn mua giày sao?

Có thể bạn nghĩ người phụ nữ trẻ này chắc không được bình thường. Với vô số chiếc thẻ tín dụng cô ấy đã có thì chắc cô ấy dị thường thật. Nhưng là tù nhân về tài chính thì cô ấy chẳng có gì lạ. Hãy nhìn vào thống kê mới nhất tại Mỹ:

- 57% dân số không có 1,000 đô trong tài khoản.⁵
- 44% không thể trả nổi hoá đơn phát sinh 400 đô.⁶
- 23% dân số Mỹ không trả được các hoá đơn hằng tháng và từng tháng trôi đi, họ càng lún sâu vào nợ nần hơn.⁷

⁵ Ray Hanania, “57% of Americans have less than \$1,000 in Savings, March 31, 2021, SuburbanChicagoland.com

⁶ Joseph Lawler, “44 Percent of Americans Couldn’t Cover an Unexpected \$400 Expense,” *Washington Examiner*, May 19, 2017.

⁷ Megan Leonhardt, “Become Debt Free,” May 24, 2019

Hỡi bạn yêu dấu, người Mỹ cũng là những người Chúa đã nói với tôi - họ là những nô lệ.

Hãy nghĩ xem nô lệ thì làm gì.

- Nô lệ thì không làm được công việc của mình. Mặc dầu họ đang làm việc và đang tạo ra lợi nhuận nhưng lợi nhuận đó sẽ được gửi đến ông chủ của họ vào mỗi tháng, họ chỉ còn lại vừa đủ để gia đình họ sống sót vào tháng tiếp theo mà thôi.

- Nô lệ không sống trong nhà do họ làm chủ (nghĩa là họ sống trong nhà bằng tiền vay thế chấp, nếu không trả được tiền thì ngân hàng sẽ thu hồi lại nhà).

- Quần áo họ mặc để đi làm được mua bằng thẻ tín dụng, xe họ đi và nhà họ ở đều không thật sự là của họ cùng với khoản vay sinh viên họ vẫn còn mắc nợ từ 20 năm trước.

Bạn hiểu được ý tôi rồi.

Người giàu cai trị kẻ nghèo, Ai vay mượn là đầy tớ của kẻ cho vay mượn.

— Châm Ngôn 22:7

Bạn có biết hầu hết mọi người đều không thích công việc của mình không? Thật sự thì, theo tỉ lệ bình chọn của Gallup nói rằng có đến 85% người lao động ghét công việc của họ.⁸

⁸ Sara Burrows, “85% of People Hate Their Jobs, Gallup Poll Says,” September 22, 2017, returntonow.net

Vậy tại sao họ lại đi làm công việc họ đang làm đó chứ? Vì họ là những nô lệ, mà nô lệ thì không được quyền lựa chọn!

Thế thì có cách nào thoát được tình trạng nô lệ đó không? Có chứ!

Không tin tôi sao? Hãy để tôi chỉ cho bạn thấy.

Vì sự trợ giúp này không những đáp ứng nhu cầu của các thánh đồ mà còn khiến nhiều người cảm tạ Đức Chúa Trời nữa.

Việc trợ giúp này là bằng chứng để họ tôn vinh Đức Chúa Trời, vì sự vâng phục Tin Lành của Đấng Christ mà anh em đã bày tỏ, và vì sự trợ giúp rộng rãi của anh em đối với họ và với mọi người.

Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển kỳ diệu Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!"

—2 Cô-rinh-tô 9:12-15

Hãy cứ tập trung vào câu trả lời - ân điển của Đức Chúa Trời, tăng cường mạnh mẽ thêm cho sự thịnh vượng!

Đồng thời cũng phải biết rằng kẻ thù muốn bạn tiếp tục sống trong nợ nần và không bao giờ biết cách thoát ra. Đó là lý do tại sao có 1.1 triệu nghìn tỉ thẻ tín dụng được kích hoạt tại Hoa Kỳ.⁹ Đồng thời còn có lý do cho 4-8 tỉ chiếc thẻ tín dụng được khuyến khích tiêu dùng mỗi năm.¹⁰

⁹ Raynor de Best, "Credit Card and Debit Card Number in the U.S. 2012-2018," December 16, 2020, [statista.com/statistics](https://www.statista.com/statistics)

¹⁰ Bob Bryan, November 24, 2015, [businessinsider.com](https://www.businessinsider.com)

Có người muốn bạn mắc nợ, và không phải chỉ có các ngân hàng hay các nhà bán lẻ mới tha thiết năn nỉ bạn dùng thẻ tín dụng của họ đâu.

Sa-tan biết nếu hắn còn giữ bạn sống trong cảnh nợ nần, bạn sẽ không bao giờ có thể bước vào thiên mệnh thuộc linh của bạn, là điều hắn biết sẽ đánh phá tan tành vương quốc của hắn.

Cho nên, hãy để tôi tóm lược lại một chút. Cuốn sách này nói về lòng rộng rãi, đúng không? Chà, đúng mà cũng không đúng. Đúng là vì chúng ta sẽ nói về tất cả những ích lợi của sự ban cho và nói một chút các ích lợi về lòng rộng rãi. Nhưng tự thân sự ban cho không phải đáp án. Bạn phải am tường cách thức tháp vào ân điển, tháp vào quyền năng của Đức Chúa Trời.

Cho nên, hãy để tôi nói lại: Công thức của sự ban cho chính là sự ban cho, nhưng đó chỉ là công thức chứ không phải chìa khoá. Dĩ nhiên nó là một phần của sự ban cho nhưng bạn và tôi cần sự tăng cường làm cho mạnh mẽ sự thịnh vượng cách siêu nhiên, phi thường thì đó được gọi là ân điển.

Dustin và Kendall đã khám phá được điều tôi đang nói. Họ là một cặp vợ chồng trẻ, những người thật sự không hiểu họ cần ân điển của Đức Chúa Trời trong lãnh vực tài chính của họ cho đến khi họ thấy họ đang sống trong một mớ lộn xộn. Họ chỉ đi tìm kiếm một ý tưởng kinh doanh mới mẻ và quyết định hành động theo ý tưởng đó. Họ trả giá bao nhiêu chứ? 150,000 đô và tất cả đều là mắc nợ.

Cũng trong tháng họ mua lại mô hình kinh doanh đó, họ bị chi cục thuế nhà nước kiểm toán và họ bị truy thu thuế 53,000 đô. Dustin nói họ thấy mình nợ trên 200,000 đô và thực sự không có cách nào thoát khỏi nợ nần, đặc biệt có nhiều khoản kinh phí đã rất eo hẹp trước đó rồi, trước khi họ mua lại công việc kinh doanh này.

Họ vừa mới mượn tiền để trả cho chi phí bệnh viện phụ sản và họ vẫn còn đang xoay sở để trả. Bên kiểm toán nhà nước đẩy họ đến sát lần ranh tài chính và Dustin phải xoay sở tìm đủ mọi cách có thể.

Sau quá trình tìm kiếm, cuối cùng cậu ta cũng được đề nghị mượn nợ thế tín dụng trị giá 30,000 đô và cậu ta định đem ý tưởng này nói cho vợ nghe như là một sự chọn lựa của họ. Nhưng có điều Dustin không biết Kendall lúc ấy đang học và nghiên ngẫm cuốn sách của tôi với tựa đề, *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh Của Lòng An Nghi*, là sách cũng có nói về việc tháp vào ân điển của Đức Chúa Trời.

Rồi khi Dustin kể cho vợ nghe ý tưởng mượn nợ này, Kendall thất vọng và hi vọng chồng mình quay trở lại với Chúa thay vì với nợ nần. Cô quyết định nói chuyện với chồng về quyết định của họ và khích lệ chồng tin cậy Đức Chúa Trời. Thật biết ơn Chúa, Dustin có được sự khôn ngoan của vợ mình.

Sau khi cầu nguyện, họ nghe Đức Thánh Linh bảo họ gieo giống. Dĩ nhiên, lúc đó, họ không có số tiền Chúa bảo họ gieo, cho nên họ đã làm việc liên tục trong 28 ngày tiếp theo cho đến khi có đủ số hạt giống để gieo theo như điều Chúa chỉ cho họ.

Kết quả ư? Công việc kinh doanh của họ phát lên.

Khoảng một năm hơn, họ có thể trả dứt điểm khoản nợ 175,000 đô và Dustin nói rằng anh đã kiếm được số tiền GẤP 12 LẦN vào năm đó khi so với toàn bộ cuộc đời anh từ trước đến giờ!

Kendall và Dustin đã thấy Vương quốc Đức Chúa Trời lúc nào cũng hiệu quả!

Câu trả lời của họ là gì? Vương quốc và ân điển của Đức Chúa Trời!

Câu trả lời của bạn là gì? Vương quốc và ân điển của Đức Chúa Trời!

CHƯƠNG 2

CÂU TRẢ LỜI: ÂN ĐIỂN

Ở chương trước, chúng ta đã nói về tầm ảnh hưởng của lòng rộng rãi hướng đến con người cách thuộc linh - nó đã làm mềm lòng con người với thái độ biết ơn dành cho bạn và cho Đức Chúa Trời của bạn là thế nào. Chúng ta cũng nói về điều Phao-lô đã nói, là điều mang đến khả năng để rộng rãi và nó cũng chính là kết quả của ân điển từ Đức Chúa Trời trong đời sống chúng ta.

Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển kỳ diệu Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!

—2 Cô-rinh-tô 9:14-15

Chúng ta đã nói về sự nhấn mạnh của Phao-lô khi ông dùng từ *vượt trội* lúc ông mô tả về ân điển mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta để chúng ta được thịnh vượng. Chúng ta đã biết được ân điển có nghĩa là sự tăng cường làm cho mạnh

mẽ điều gì đó. Phao-lô gọi sự tăng cường làm cho mạnh mẽ của ân điển Đức Chúa Trời là sự ban cho không tả xiết của Ngài được dành cho chúng ta! Tôi nghĩ bất kỳ ai cũng sẽ phải thừa nhận rằng nếu Đức Chúa Trời, chính Ngài là Đấng giúp họ thịnh vượng trong đời sống thì đó đúng là một sự thuận lợi vô đối.

Để giúp bạn nắm bắt được độ lớn cho những gì Đức Chúa Trời muốn thực hiện trong đời sống bạn và quyền năng vô biên của Ngài được dành sẵn cho bạn, hãy cùng tôi đến với phần thượng văn và bắt đầu từ câu 6 của phân đoạn Kinh Thánh trên.

Hãy nhớ rằng: Ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều. Mỗi người nên quyên góp tùy theo lòng mình đã định, không miễn cưỡng hoặc do ép buộc, vì Đức Chúa Trời yêu mến người dâng hiến một cách vui lòng. Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em ân điển dồi dào để đáp ứng mọi nhu cầu của anh em, lại còn có dư dật để làm mọi việc lành, như có chép rằng: “Người ban phát rộng rãi, giúp đỡ kẻ nghèo khó; Sự công chính của người tôn tại mãi mãi.”

Đãng cung cấp hạt giống cho người gieo và bán làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở, cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 9:6-11

Bây giờ, đây mới là nơi mọi thứ bắt đầu trở nên thực sự hấp dẫn!

Chúng ta thấy từ ngữ *ân điển* được sử dụng ở đây, chỉ khác một điều là Phao-lô bổ sung thêm cho tính từ *đôi dào* để giúp độc giả hiểu được SỰ ĐẦY TRỌN của quyền năng Đức Chúa Trời đứng đằng sau hai từ *ân điển* này. Rõ ràng ở đây Phao-lô đang nói về sự ban cho và sự nhận lãnh và điều quan trọng chính là một khi bạn ban cho, *ân điển* dồi dào của Đức Chúa Trời sẽ được dành sẵn cho bạn để sản sinh mùa gặt.

Ân điển dồi dào của Đức Chúa Trời ngụ ý đến toàn bộ quyền năng, sự khôn ngoan, ơn huệ và sự thông tuệ của Đức Chúa Trời bây giờ được dành sẵn cho bạn để bạn bắt lấy mùa gặt từ hạt giống đó. Tôi không biết bạn thế nào chứ với tôi thì - điều này khiến tôi cực kỳ phấn khích!

Nhưng như thế không có nghĩa mùa gặt tự động tự thân nó xảy ra cho bạn.

Nếu một nhà nông giàu có kể cho bạn nghe rằng anh sẽ cho bạn mượn hết tất cả các trang thiết bị dành cho nông trang của anh, chúng có giá hàng triệu đô la, để bạn trồng trọt và thu hoạch nhưng nếu bạn không biết tí gì về công việc nhà nông thì chúng chẳng mang lại cho bạn một chút ích lợi nào.

Đức Chúa Trời đã khiến cho toàn bộ quyền năng của Ngài được dành sẵn cho chúng ta nhưng chúng ta vẫn phải thực hiện vai trò của mình, giống như một nhà nông thì phải biết về công việc làm nông chứ không phải chỉ có vãi hạt giống xuống đất rồi thôi.

Bây giờ, tất cả những gì tôi muốn bạn hiểu đó là toàn bộ năng lực của Đức Chúa Trời đang kề cận bên bạn không những để giúp đỡ bạn thu hoạch sau khi bạn gieo mà thậm chí

**BẠN CỨ LO CÔNG VIỆC
CỦA CHÚA, CÒN CHÚA SẼ
LO CÔNG VIỆC CỦA BẠN.**

còn giúp bạn biết gieo khi nào và gieo ở đâu. Và vì có đó, bạn sẽ có một tương lai tài chính không giới hạn!!!!

Giờ thì chúng ta cần đi xa hơn và nói nhiều hơn về sự mặc khải tổ tông trong phân đoạn này cho mục đích tại sao tiền bạc cần được cung ứng.

Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em ân điển dồi dào để đáp ứng mọi nhu cầu của anh em, lại còn có dư dật để làm mọi việc lành.

Chúng ta thấy điều đầu tiên Đức Chúa Trời đề cập đó là đáp ứng mọi nhu cầu của bạn. Hãy chú ý Ngài không nói về mỗi tiền bạc thôi đâu. Ngài nói là Ngài ban cho bạn *tất cả* mọi thứ tại *mọi* thời điểm!

Tôi luôn nói câu này theo cách này, “Bạn cứ lo công việc của Chúa còn Chúa sẽ lo công việc của bạn.” Cho nên, “trong mọi sự và mọi lúc” với tôi có nghĩa là bạn sẽ không bao giờ trắng tay dù cho có bất cứ điều gì xảy đến với nền kinh tế đi chăng nữa. Khi Đức Chúa Trời phán rằng Ngài sẽ ban hạt giống cho bạn có nghĩa là Ngài không nói suông.

Anh em sẽ cho nhiều dân tộc vay nhưng anh em không vay mượn ai cả. Đức Giê-hô-va sẽ đặt anh em đứng đầu chứ không phải đứng chót, anh em sẽ luôn ở trên chóp chứ không ở dưới đáy; nếu anh em vâng theo các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời mà hôm nay tôi truyền cho anh em, tuân giữ và thực hành.

—Phục Truyền 28:12b-13

Khi Đức Chúa Trời nói rằng Ngài đáp ứng mọi nhu cầu của bạn là Ngài đang nói đến việc bạn được bước đi trên con đường tự do tài chính hoàn toàn không nợ nần, bạn sẽ bước đi trên con đường thực hiện sự kêu gọi của Chúa bằng niềm đam mê và bạn sẽ được ăn những sản vật tốt nhất của đất. Nó còn có nghĩa bạn sẽ có sức khỏe hoàn mỹ và có sự bình an trọn vẹn.

Thứ hai, sau khi bạn được đáp ứng mọi nhu cầu, bạn không phải tồn tại mà là bạn đang cực kỳ sống động.

Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để rộng rãi theo mọi cách.

Kết quả cuối cùng cho việc có khả năng tài chính là để rộng rãi, để ban cho và giúp đỡ nhiều người, để hỗ trợ cho công tác Đức Chúa Trời giao phó cho con người trên đất.

Mục tiêu của Đức Chúa Trời là để khiến cho mọi người nhận biết được tấm lòng của Ngài và cảm động lòng họ hướng về Ngài.

Như tôi luôn nói, “Đức Chúa Trời ở trong công việc của con người.”

Hãy để tôi dành chút thời gian để nói về niềm tin sai trật tôi thường nghe được.

Vào một ngày kia, tôi có nói chuyện với một người rất giàu có và họ nói rằng, “Tôi không cần nhiều tiền hơn nữa đâu; Tôi có nhiều rồi.”

Bấy giờ, tôi biết họ đang cố gắng nói điều gì - họ đang muốn nói rằng họ có cuộc sống được chăm sóc rất kỹ nên họ không cần nhiều tiền hơn cho cá nhân họ nữa. Nhưng thực tế là họ cần nhiều tiền, nhiều hơn như thế rất nhiều là đằng khác.

Nếu chúng ta nhìn vào những gì tiền bạc có thể làm cho chúng ta *cách cá nhân*, tôi cho rằng chỗ cần chứa nhiều tiền hơn hẳn phải bị thu nhỏ lại. Nhưng nếu bạn hiểu tấm lòng Đức Chúa Trời muốn chạm đến con người, đến hàng triệu con người vẫn chưa khám phá ra cuộc sống tươi đẹp trong Vương quốc - nhưng lúc này đây họ đang tiến gần đến nơi được gọi là địa ngục - thì bạn sẽ hiểu tại sao Đức Chúa Trời cần nhiều tiền hơn!!!!

Hãy để tôi nói lại, **“ĐỨC CHÚA TRỜI CẦN NHIỀU TIỀN HƠN!”**

Còn có nhiều thứ cần phải làm lắm.

Đức Chúa Trời có quyền khiến cho toàn bộ ân điển tuôn chảy vào người anh em, để trong mọi sự, mọi lúc, anh em đều

được đáp ứng nhu cầu, hầu cho anh em cũng tuân đở vào trong mọi việc lành.

Bạn cần tham dự vào mọi công việc lành. Mọi công việc lành cần được hoàn thành thay nhà Vua. Sự thật thì bạn có công việc rất cụ thể cần thực hiện, theo Ê-phê-sô 4:7, 11-12a.

Nhưng ân điển đã được ban cho mỗi người chúng ta theo mức độ ban phát của Đấng Christ. Chính Ngài đã ban cho một số người làm sứ đồ, một số người làm nhà tiên tri, một số người khác làm nhà truyền giảng Tin Lành, một số người khác nữa làm mục sư và giáo sư, để các thánh đồ được trang bị cho công tác phục vụ.

— Ê-phê-sô 4:7, 11-12a

Bạn thấy đó, hầu hết mọi người muốn được tự do tài chính là bởi vì họ quá mệt mỏi với cuộc đua chuột. Họ tìm kiếm sự bình an. Và vì hầu hết mọi người đều làm công việc họ không thích nên họ đi tìm sự tự do mà tiền bạc có thể mang lại cho họ. Họ đi tìm tự do để làm điều họ *muốn* thay vì điều họ bị *bắt buộc* phải làm. Họ muốn đeo đuổi đam mê và tìm thấy mục đích cuộc đời họ cảm thấy ý nghĩa.

Đây là câu phát biểu khiến cho những con người tôn giáo phát điên:

Bạn sẽ được dư dật theo mọi cách.

Vâng, câu này nói quá rõ còn gì. Bạn sẽ nên giàu có!

Bấy giờ từ giàu có có tính chủ quan, dĩ nhiên trong nền văn hoá của chúng ta, nó bị hiểu sai nhiều nhất. Chúng ta thật sự không thể nói rằng người có một tỉ đô la thì hạnh phúc hơn người có 100,000 đô la. Không hề như vậy, “giàu có” ở đây có nghĩa chỉ về nhiều thứ khác nhau thay vì nhiều người khác nhau. Nhưng dĩ nhiên, nó hàm ý rằng mọi nhu cầu của chúng ta sẽ được đáp ứng, rằng chúng ta sống không nợ nần và tận hưởng điều tốt nhất của đất.

Nếu các người sẵn lòng vâng lời, thì sẽ được ăn sản vật tốt lành của đất.

— Ê-sai 1:19

MỘT LẦN NỮA, ĐỨC CHÚA TRỜI MUỐN BẠN PHẢI CÓ THẬT NHIỀU SỰ CUNG ỨNG ĐỂ THỰC THI CÔNG TÁC CỦA NGÀI TRONG THẾ GIAN.

Nhưng không phải cứ có tiền mới là giàu có. Giàu có còn là khi được chơi đùa với con cháu, được nắm tay người bạn đời cùng nhiều điều kỳ diệu khác trong cuộc sống. Drenda và tôi cùng nhau có hết thảy 5 người con, tất cả bọn trẻ đều yêu mến Chúa và phục vụ Chúa trong mục vụ theo cách này hoặc cách khác. Tất cả chúng tôi sống gần nhau và thành thật mà nói, chúng tôi rất thích đi chơi cùng nhau. Tôi gọi đó là giàu có!

Bạn thấy đó, đám người tôn giáo sẽ nghĩ rằng có nhiều tiền là tham lam. Nhưng bạn không thể nói bạn có quá nhiều

tiền khi làm công việc liên quan đến con người cùng với Chúa được. Sẽ luôn có những nhiệm vụ, những công tác mới và những vùng đất mới cần được chiếm lĩnh.

Cho nên, một lần nữa, Đức Chúa Trời muốn bạn phải có thật nhiều sự cung ứng để thực thi công tác của Ngài trong thế gian.

Đức Chúa Trời muốn bạn là người rộng rãi vì Ngài, giúp đỡ mọi người, gây quỹ cho các nhiệm vụ của Ngài. Nếu bạn có khả năng làm người rộng rãi trong mọi dịp tiện, bạn phải có tiền cái đã.

Ý tôi khi nói mọi dịp tiện ở đây có nghĩa là *mỗi ngày* hoặc *nhều lần trong ngày*. Hãy thành thật với nhau - để có khả năng làm điều này, bạn không thể đang sống tháng này đã lại tất bật lo toan tháng kia được; bạn phải có tiền nhiều hơn mức bạn cần trong việc chi trả các hoá đơn đó, thậm chí còn cần nhiều hơn thế nữa thì mới ban cho được! Tôi nghĩ mọi người sẽ đồng ý điều này.

Nhưng bây giờ hãy cùng bàn về việc hiện thực hoá lý tưởng khi chúng ta nói chung về việc làm người rộng rãi hoặc ban cho.

Bạn phải giải quyết nỗi sợ lúc bạn ban cho.

Tôi không nói bạn phải *vùi dập* nỗi sợ. Mà tôi nói bạn phải **GIẢI QUYẾT** nỗi sợ lúc bạn ban cho. Và cách tốt nhất để giải quyết nỗi sợ chính là lẽ thật!

Thế thì sợ hãi mang đến điều gì? Đơn giản, sợ hãi sẽ khiến bạn thấy chính bạn còn không đủ hướng hồ gì là gieo ra, phải không?

Có thể bạn nghĩ, *tôi cần tiền*, và dĩ nhiên là bạn cần có tiền. Nhưng Đức Chúa Trời cũng cần tiền vậy. Và Chúa sẽ không bao giờ bắt bạn phải cho Ngài tiền sử dụng mà không hứa rằng Ngài sẽ trả lại cho bạn đâu, Ngài trả lại bằng cách đầu tư cho bạn, phải vậy không? Tôi nghĩ Ngài đã diễn đạt ý Ngài khá rõ:

Hãy cho, các con sẽ được cho lại; một đũa lớn đong đầy, nhận xuống, lắc cho đến khi đầy tràn, sẽ được đổ vào vạt áo các con; vì các con lường cho người ta mực nào, thì các con sẽ nhận lại mực ấy.

—Lu-ca 6:38

Đức Chúa Trời dành nhiều thời gian để giải thích cho bạn hiểu ích lợi của việc hỗ trợ cho Vương quốc Ngài hơn là hướng dẫn bạn điều phải thực hiện. Ngài chỉ nói ba từ đơn giản, “*Hãy ban cho*”, nhưng Ngài lại dùng đến 23 từ để giải thích *ích lợi* cho bạn. Tôi nghĩ bạn sẽ ký ngay bất kỳ hợp đồng nào như vậy, phải không?!

Hãy biết rằng Đức Chúa Trời tin bạn sẽ làm tốt. Hãy suy nghĩ điều này: Chúa sẽ lấy số tiền Ngài cần để gây quỹ cho nhiệm vụ của Ngài ở đâu?

Tiền đó phải đến từ bạn, từ tôi, từ những tín hữu khác đi theo Ngài, dĩ nhiên là vậy rồi. Người của Sa-tan sẽ không gây quỹ cho công tác của Đức Chúa Trời đâu.

Có một điều đáng buồn đó là đại đa số tín hữu sẽ nói rằng thật sai lầm khi tin rằng Chúa sẽ trả lại cho họ qua những gì

họ ban cho. Họ tin rằng trao cho Chúa mà còn mong nhận lại bất cứ thứ gì thì điều đó chỉ dựa trên lòng tham và làm giảm thiểu đi hành động thờ phượng thánh khiết về Đức Chúa Trời của họ.

Bạn có tin anh nông dân kia sẽ rất bất ngờ khi tin rằng hạt giống anh ta gieo sẽ sản sinh ra lợi tức cho anh ta lẫn gia đình anh ta hay không? Anh ta chỉ đơn giản vận dụng những quy luật Thượng Đế ban cho anh ta mà thôi.

Chúa rất vui khi nhìn thấy chúng ta thịnh vượng. Ngài ban cho chúng ta quy luật gieo và gặt để chúng ta được ích lợi. Ma quỷ đã lừa dối hội thánh về việc ban cho và tiền bạc kể từ khi bắt đầu thời đại. Có một số hệ phái đã rất kiêu hãnh khi thề nguyện sống cảnh nghèo túng mà không nhận biết rằng họ đang rơi thẳng vào những lời giả dối của Sa-tan. Chúa Giê-su đã giải quyết thái độ này nhiều lần trong chức vụ của Ngài. Trên thực tế, Ngài đã nói về điều này ở một trong các ẩn dụ nổi tiếng của Ngài, ẩn dụ về người Sa-ma-ri nhân lành.

Khi ấy, có một luật gia đứng dậy hỏi để thử Đức Chúa Jê-sus rằng: “Thưa Thầy, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời?”

Ngài đáp: “Trong luật pháp có chép điều gì? Người đọc và hiểu thế nào?”

Người ấy thưa: “Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức lực, hết tâm trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người; và yêu thương người lân cận như chính mình.”

Đức Chúa Jê-sus phán: “Người đáp phải lắm. Hãy làm điều đó thì người sẽ sống.”

Nhưng ông ấy muốn chứng tỏ mình là công chính nên thưa với Đức Chúa Jêsus: “Ai là người lân cận tôi?”

Đức Chúa Jêsus đáp: “Có một người từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô rơi vào tay bọn cướp. Chúng lột hết quần áo và đánh đập rồi bỏ đi, để mặc người đó dở sống dở chết. Bấy giờ, có một thầy tế lễ tình cờ đi xuống đường đó, thấy nạn nhân thì đi tránh qua bên kia đường. Tương tự như thế, một người Lê-vi cũng đến nơi, thấy rồi cũng tránh qua bên kia mà đi. Nhưng có một người Sa-ma-ri đi đường, đến gần thấy nạn nhân thì động lòng thương xót liền áp lại, lấy dầu và rượu xức vào vết thương, băng bó lại, rồi đỡ nạn nhân lên con vật của mình và đưa đến quán trọ để săn sóc. Ngày hôm sau, ông lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán và nói: “Hãy săn sóc người này, nếu tốn hơn nữa, khi trở về tôi sẽ hoàn lại.””

“Theo người nghĩ, trong ba người đó, ai là người lân cận với kẻ bị cướp?”

Luật gia thưa: “Ấy là người đã bày tỏ lòng thương xót đối với nạn nhân.”

Đức Chúa Jêsus phán: “Hãy đi, làm theo như vậy.”

— Lu-ca 10:25-37

Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều nghe câu chuyện này với bài học: Chúa sẽ làm gì nếu Ngài bước đi trên con đường đó và Ngài thấy anh chàng này? Chúng ta biết Chúa sẽ không bỏ lơ anh chàng bị đánh bầm giập đang nằm thoi thóp trên đường kia đâu.

Bài học mà hầu hết các lớp học Trường Chúa Nhật sẽ dạy từ câu chuyện làm người lân cận tốt. Đó là hãy chăm sóc cho

tất cả mọi người. Chăm sóc mọi người là tấm lòng của Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, có nhiều thứ hơn như vậy thường bị bỏ ra bên ngoài.

Để thật sự hiểu được lời quở trách của Chúa Giê-su đối với thầy dạy kinh luật ở đây, bạn cần hiểu bối cảnh xã hội thời đó. Người Do Thái kì thị người Sa-ma-ri và xem họ là ô uế và không thuộc linh. Còn người Do Thái tự thấy mình thánh khiết và công chính hơn rất nhiều trong mắt Đức Chúa Trời thay vì những người Sa-ma-ri kia đến mức họ không giao thiệp với người Sa-ma-ri. Cho nên câu chuyện của Chúa Giê-su về cơ bản là một cái tát, vả vào mặt người thầy dạy kinh luật này, một sự quở trách cho thái độ đạo đức giả của ông ta. Tôi nghĩ bây giờ tất cả chúng ta đều hiểu được điều này rồi.

Nhưng có một phần tôi chưa bao giờ nghe và ý tôi khi nói chưa bao giờ nghe có nghĩa là chưa từng được dạy trong lớp Kinh Thánh Trường Chúa Nhật bao giờ, là một phần của câu chuyện liên quan đến hai đồng bạc. Tại sao Chúa Giê-su nói về hai đồng bạc nếu ý Ngài muốn chỉ ra liên quan đến tấm lòng sai trật của thầy dạy kinh luật dành cho người Sa-ma-ri kia chứ? Hãy cùng tìm hiểu.

Rồi anh đỡ nạn nhân lên con vật của mình và đưa đến quán trọ để săn sóc. Ngày hôm sau, ông lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán và nói: “Hãy săn sóc người này, nếu tốn hơn nữa, khi trở về tôi sẽ hoàn lại.”

— Lu-ca 10:34a-35

Trong câu chuyện này, Chúa Giê-su đang dạy dỗ, chúng ta có thể thấy sự giống nhau về những gì Chúa Giê-su làm cho chúng ta. Chúng ta có thể thấy nhân loại bị đánh cho bầm giập và thâm tím bởi tên trộm Sa-tan. Chúng ta sẽ hiểu dầu và rượu là hai điều đại diện tiên tri về Đức Thánh Linh và giao ước huyết mà Chúa Giê-su ban tặng cho những ai đến với Ngài. Và chúng ta thấy trong câu chuyện này, sau khi được xức dầu và rượu, người Sa-ma-ri biết người đàn ông này cần có thời gian để vết thương lành hẳn và người Sa-ma-ri đã đem người này đến nơi an toàn để được bình phục, mọi phí tổn cứ tính cho ông.

Tôi tin quán trọ nhỏ đại diện cho hội thánh địa phương. Đây là nơi Chúa Giê-su đem những người bị đánh bầm giập, toi tả, và đang hấp hối trên đường đời đến ở trọ. Họ được sanh lại, được thanh tẩy khỏi tội lỗi bởi giao ước huyết và được làm cho sống động bởi Đức Thánh Linh, tuy nhiên họ sẽ vẫn còn mang những vết bầm và sự đau khổ bởi hệ thống rửa sả của quả đất. Họ cần có thời gian để khoẻ hẳn và họ cần học cách sống hoàn toàn mới. Chúa Giê-su đặt để họ trong hội thánh địa phương và dưới người chủ trọ - người chăn bầy - giám sát sự tiến bộ của họ.

Nhưng không may, chúng ta lại tìm thấy cùng một thái độ như của thầy dạy kinh luật trong hội thánh. Những người này không muốn liên quan gì đến công việc giúp đỡ trong quán trọ cả. Giống những người lướt qua người hấp hối trên đường đó, họ thấy nan đề của anh ta như thể là của ai đó

xa lạ. Vậy tại sao họ phải liên quan chứ? Có gì trong đó đâu ngoài trừ việc tốn tiền và mất thời gian chứ, có phải không?

Vì thái độ này, các mục sư sẽ dành thời gian năn nỉ người ta đến giúp đỡ cho công tác thiếu nhi hay giúp đỡ nhóm nhỏ. Nhưng dường như người ta đang bận việc riêng và khó lòng kết ước. Tự thân tôn giáo không mang đến sự khích lệ, chỉ có nhiệm vụ và luật lệ. Tôn giáo cố gắng làm người khác cảm thấy có lỗi trong việc giúp đỡ bằng việc nói rằng, “Anh nợ Chúa điều đó nên anh phải lo cái này, cái kia. Rồi sau khi xong việc, anh sẽ thấy Chúa vừa làm gì cho anh.” Và tôi đồng ý rằng chúng ta lúc nào cũng nên dành sẵn tấm lòng, biết ơn Chúa và mong muốn giúp đỡ người khác nhưng Chúa không hành động bằng hệ thống “Con nợ Ta”. Thay vào đó, Ngài sẽ nói “Ta sẽ cho con hai đơ-ni-ê để con trang trải chi phí và Ta sẽ trả lại cho con BẤT CỨ THỨ GÌ con đã tốn khi Ta trở lại.”

Một lần nữa, tư duy tôn giáo sẽ nắm câu đó trong ý nghĩa lúc chúng ta lên thiên đàng, Chúa Giê-su sẽ thưởng cho công việc chúng ta đã làm cho Vương quốc Chúa khi còn ở trên đất. Nhưng không hề như vậy, lúc Chúa Giê-su kể câu chuyện này, Ngài có ý nói rằng thương nhân này sẽ ghé trở lại thành. Chúa Giê-su muốn nói về sự giúp đỡ có lợi nhuận với thời gian thực tế bỏ ra đối với ông chủ quán trọ. Nhưng bây giờ sẽ có người nói rằng, “Tuyệt vời, Đức Chúa Trời sẽ lo toàn bộ chi phí cho quán trọ trong lúc quán trọ chăm sóc người bị thương này nhưng tôi cũng có những khoản chi phí cần trả cho nhà tôi nữa. Tôi không biết kiếm đâu ra thời gian và tiền bạc mà góp phần được.”

Vâng, tôi biết bạn sẽ nói: “Tất cả chúng ta giúp đỡ quán trọ đơn giản là vì chúng ta yêu mến Đức Chúa Trời.” Vâng, bạn có thể giúp đỡ vì lòng trung thành bạn dành cho mục sư và vì tình yêu cũng như trách nhiệm đối với Chúa và nhiều lúc những điều này bắt buộc phải có... Nhưng Đức Chúa Trời muốn bạn *phấn khích* khi “đang làm việc tại quán trọ” cùng với Ngài kia!

Và đây mới là điều quan trọng - chúng ta không làm việc CHO Chúa, thay vào đó, chúng ta làm việc VỚI Chúa. Chính Đức Chúa Trời nói điều này thông qua Phao-lô:

Có ai ăn lương nhà mà đi đánh giặc chẳng? Có ai trông vườn nho mà không ăn trái? Hay có ai chăn bầy súc vật mà không dùng sữa của chúng chẳng? Tôi nói vậy, có phải là theo cách người đời không? Luật pháp cũng chẳng nói như thế sao? Vì luật Môi-se có chép: “Chớ khớp miệng con bò đang đập lúa.” Có phải Đức Chúa Trời lo cho bò không? Hay vì chúng ta mà Ngài nói điều đó? Đúng là vì chúng ta mà có lời đó; vì người cày phải cày với hi vọng, người đập lúa phải đập lúa với hi vọng được chia phần.

— 1 Cô-rinh-tô 9:7-10

Đức Chúa Trời không muốn bạn phục vụ Ngài vì sợ hay đơn thuần chỉ là trách nhiệm.

Hãy lưu ý điều Ngài nói, “*Vì người cày phải cày với hi vọng, người đập lúa phải đập lúa với hi vọng được chia phần.*” Đức Chúa Trời không chỉ quan tâm đến mùa gặt là kết quả của việc Ngài gọi bạn làm. Mà Ngài còn quan tâm đến cả những người cùng

làm việc với Ngài ở đó nữa, và Ngài cũng muốn họ cùng san sẻ niềm vui của mùa gặt giống như Ngài vậy.

Chúa Giê-su chọn nhân vật chủ quán trọ cho câu chuyện vì một lý do quan trọng. Chúng ta hiểu ông chủ quán trọ đang hoạt động kinh doanh. Ông ta xây dựng công việc làm ăn, mỗi ngày đều phải tính lương cho người quản lý lẫn nhân sự. Nhưng khi trừ ra hết mọi chi phí hoạt động kinh doanh thì phần còn lại là lợi nhuận của ông. Đúng rồi đấy, *lợi nhuận*.

Mỗi khi ông chủ quán trọ tính tiền khách đến trọ qua đêm, ông có lời. Vì lý do đó, chủ quán trọ sẽ có một góc nhìn khác đối với người bị thương được đem đến trước cửa quán trọ của ông. Chăm sóc người bị thương này chẳng khiến ông mất xu nào vì người lữ hành kia hứa sẽ trả toàn bộ chi phí cho ông. Ông chủ quán trọ hiểu được lẽ đương nhiên này nên nó cho phép ông giúp đỡ người bị thương mà không miễn cưỡng kia. Trên thực tế, ông gần như có được một cơ hội quý giá khi ông biết mình đang góp công.

Bạn thấy đó, ông chủ quán trọ hiểu được rằng cứ mỗi đêm người bị thương ở lại quán trọ là mỗi đêm ông có thêm tiền với số séc được vị doanh nhân kia hứa trả, điều đó khiến ông thấy mê mẩn. Tôi có thể hình dung ra cuộc nói chuyện giữa người chủ quán trọ với vị thương gia trước khi vị thương gia kia khởi hành: “Này ông, nếu ông thấy có bất kỳ ai khác cần giúp đỡ dọc đường thì nhớ mang họ đến đây nhé. Tôi sẽ chăm sóc kĩ càng tất cả những người ông đem đến cho tôi, nếu hết phòng, tôi sẽ xây thêm!”

BUỒN THAY, HỌ ĐÃ BỎ LỠ TẮM LÒNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI, RẰNG NGÀI SẴN LÒNG TRẢ BẤT CỨ GIÁ NÀO ĐỂ CHẠM ĐẾN CON NGƯỜI VÀ NGÀI LUÔN BAN CHO CHÚNG TA NHIỀU HƠN CÁI CHÚNG TA ĐẦU TƯ. LUÔN LÀ NHƯ THẾ.

Như bạn có thể thấy đó, còn có nhiều câu chuyện khác Chúa Giê-su cũng làm tương tự như câu chuyện này. Chúa Giê-su đang cố gắng sửa lại tư duy tôn giáo là những chuyên gia kinh luật đối với Chúa và với người Sa-ma-ri. Ngài cũng chỉ

cho thầy dạy luật thấy ông ta đã bỏ lỡ đi một cơ hội cực kỳ lớn trong khi người Sa-ma-ri kia thì nắm bắt được - *lợi nhuận!*

Tôi luôn cảm thấy buồn khi tôi nghe người ta nói Chúa làm điều xấu cho người tốt hay khi tôi thấy người ta phục vụ Chúa vì trách nhiệm tôn giáo thay vì một cuộc đời đầy hấp dẫn họ có thể có được khi phục vụ Ngài. Sa-tan cố gắng che đậy sự tốt lành của Chúa khỏi dân sự Ngài để họ không sẵn lòng phục vụ Ngài với trọn cả tấm lòng.

Đối với hầu hết mọi người, hội thánh chỉ là một sự kiện khác nằm trên lịch thay vì hiểu họ chính là hội thánh, quán trọ là nơi Đức Chúa Trời sai người đến để họ trở nên trọn vẹn. Buồn thay, họ đã bỏ lỡ tấm lòng của Đức Chúa Trời, rằng Ngài sẵn lòng trả bất cứ giá nào để chạm đến con người và Ngài luôn ban cho chúng ta nhiều hơn cái chúng ta đầu tư. Luôn là như thế.

Tôi còn nhớ nhiều năm trước tôi có cuộc nói chuyện với anh trai của Drenda về một điều rất quan trọng, đó là, Chúa là Đấng tốt lành và là Đấng ban thưởng và Ngài ban cho chúng ta Vương quốc để đáp ứng mọi nhu cầu của chúng ta. Sự hiểu biết về Vương quốc như thế này là điều mới mẻ đối với Johnny và vợ anh ta là Candi khi họ bước ra khỏi hội thánh truyền thống, nơi dạy rất ít lẽ thật.

Johnny và Candi là giáo viên trong hệ thống trường học tại Georgia vào thời điểm đó, vừa dạy học Johnny vừa làm công việc bán thời gian cho công ty tài chính của tôi, Forward Financial Group. Dường như Johnny có thiên phú về kinh doanh. Vào năm đầu làm việc cho công ty, cậu ta dành nhiều thời gian để làm việc hơn là giảng dạy cho nên cậu ta quyết định nghỉ dạy và đi làm trọn thời gian trong công ty tài chính của tôi.

Ban đầu, Johnny làm rất tốt. Nhưng nửa năm sau, tôi thấy cậu ta bắt đầu chững lại và nhìn qua là tôi biết cậu ta không thể tiếp tục giữ được tốc độ đó lâu hơn nữa.

Drenda và tôi lên kế hoạch đi Georgia vào dịp lễ Giáng Sinh và lần đó tôi hoàn toàn cố tình dành thời gian cho Johnny để xem liệu tôi có thể biết được một vài lý do nào đó khiến cậu ta không sinh lời ở mức cậu ta cần đối với một người làm việc trọn thời gian hay không. Trước khi gọi cho Johnny thì anh ta đã gọi tôi trước rồi và anh ta hỏi liệu tôi có thể ghé qua anh để bàn chuyện công việc được không. Dĩ nhiên là được rồi vì tôi đã chuẩn bị trước là sẽ làm vậy rồi mà.

Tôi có thể nói rằng Johnny và Candi đang rất sợ hãi. Hoá đơn họ phải trả tháng hiện tại lên đến 5,000 đô và bấy giờ họ

không có tiền để trả tiếp 5,000 đô cho tháng sau. Khi ngồi xuống nói chuyện với Johnny, câu đầu tiên anh nói là, “Nó không hiệu quả.” Tôi biết tất cả sự hiểu biết về Vương quốc đều quá mới mẻ cho Johnny và Candi nên tôi cảm thấy mình cần hướng dẫn họ cách thực hành lễ thật thuộc linh này. Vì tôi biết Vương quốc luôn luôn hiệu quả! Cho nên tôi dành 2 giờ đồng hồ để đi qua hết tất cả những quy luật của Vương quốc cũng như cách khai phóng đức tin. Lúc chia sẻ, tôi có thể cảm nhận được nỗi sợ dần tan đi và đức tin bắt đầu trỗi dậy trong họ. Tôi biết Johnny đã sẵn sàng cho bước kế tiếp.

Tôi nói, “Johnny, cậu cần gieo giống cùng với Chúa và hãy tin rằng Ngài có tiền để đáp ứng nhu cầu của cậu.”

Johnny và Candi hiệp ý nhưng họ không có tiền. Tình cờ là tôi có đem theo tấm séc trị giá 160 đô cho Johnny từ văn phòng. Tôi biết họ có thể sử dụng số tiền này nhưng thay vào đó tôi khích lệ họ gieo tờ ngân phiếu như hạt giống vì cả hai người bọn họ đều biết tự thân 160 đô không thể nào lo nổi các hoá đơn trị giá 5,000 đô họ đang cần hay cho hoá đơn 5,000 đô sắp đến cần phải trả. Họ đồng ý không tiêu xài mà gieo đi.

Lúc chúng tôi cầu nguyện và khai phóng hạt giống cùng nhau, tôi hỏi Johnny, “Cậu tin mình sẽ nhận được điều gì khi gieo số giống này?”, khi lời vừa ra khỏi miệng, Thánh Linh ngăn tôi lại và nói đừng bắt Johnny trả lời và tôi biết lý do. Tất nhiên Johnny sẽ nói cậu ta tin mình sẽ nhận được 5,000 đô vì đó là gốc rễ của áp lực mà. Thay vào đó, Thánh Linh bảo tôi, “Con hãy hỏi Johnny liệu nhận lại 12,000 đô trong 30 ngày có đủ hay không?”

Rồi tôi làm đúng như vậy. Tôi ngăn không cho cậu ta trả lời câu hỏi trước đó mà lần này tôi hỏi “12,000 đô trong 30 ngày thì đủ chứ?”. Tôi có thể thấy cậu ta mở mắt tròn xoe khi nghe tôi nói số tiền Chúa bảo tôi hỏi cậu ta. Tôi biết Johnny chưa từng kiếm được 12,000 đô trong 30 ngày bao giờ. Cậu ta ngồi xuống suy nghĩ một phút rồi trả lời “vâng, tôi tin.” Tôi cũng hỏi Candi y như vậy và cô cũng trả lời có. Chúng tôi chụm tay lại, đặt trên tấm séc và khai phóng đức tin cho con số 12,000 đô trong 30 ngày.

Ba tuần sau, tôi nhận được cuộc gọi của Johnny. Lạy Chúa, cậu ta đang phấn khích. Trong ba tuần đó, công việc kinh doanh đem lại cho cậu ta không những 12,000 đô mà còn là 17,000 đô. Cậu ta nói bấy giờ cậu ta thực sự tin rồi.

Thật không may, hai tháng sau, Johnny bị mất tay lái trong một đêm mưa to lúc đi trên đường về nhà từ chỗ cuộc hẹn. Xe bị hư hoàn toàn nhưng Johnny đã sống sót sau vụ tai nạn, điều đó cho thấy Chúa đã hành động. Tuy nhiên, do tai nạn, Johnny không thể đi làm, cậu cần dưỡng thương. Suốt thời gian đó, căn nhà của cậu bị tịch thu tài sản để thế nợ và đã sẵn sàng để bán phát mãi. Cậu ta cần 10,000 đô để tháo căn nhà xuống.

Tuy nhiên, suốt thời gian đó, Johnny và Candi lại quyết định họ cần chuyển đến Ohio để tiếp cận gần hơn với sự dạy dỗ về Vương quốc đang thay đổi cuộc đời của họ lúc đó. Cho nên, họ đã lên toàn bộ danh sách những việc cụ thể cho việc bán căn nhà mặc dầu họ biết họ chỉ còn khoảng một tháng trước khi chuyện bán phát mãi căn nhà xảy ra.

Ngày bán phát mãi căn nhà càng đến gần mà chưa có người mua thực tế nào ghé qua cho đến khi còn vài ngày nữa là đến ngày căn nhà bị bán phát mãi, có một người đàn ông ghé qua và đề nghị mua căn nhà. Nhưng ông ta có một yêu cầu. Ông ta muốn biết liệu ông có thể đưa trước 10,000 đô cho Johnny để giữ lại căn nhà của Johnny thêm 30 ngày nữa cho đến khi ông làm xong vài thương vụ nữa rồi sẽ gom tiền trả cho Johnny đầy đủ được hay không.

Johnny bị sốc. Cậu ta biết mình phải kéo căn nhà ra khỏi chuyện bán phát mãi, vậy thì phải có người mua chịu trả tiền mặt trong khi chỉ còn vài ngày nữa là căn nhà bị rao bán. Rồi người mua này muốn viết tấm séc trị giá 10,000 đô cho Johnny ngay lúc đó rồi ông sẽ quay lại sau. Đây chính xác là số tiền Johnny cần. Johnny biết đó là Chúa, anh cầm lấy tờ séc 10,000 đô và trả tiền cho căn nhà.Ồ! 10,000 đô là *giá cao nhất* của giá niêm yết.

Rồi Johnny và Candi chuyển đến Ohio và sống trong căn nhà người ta cho thuê. Họ tham gia với hội thánh Faith Life và Johnny nhẩy sang công việc kinh doanh với sức sống mới. Nhưng bây giờ lại có một nan đề mới xuất hiện cho họ. Họ chỉ có một chiếc xe và trong tuần, Johnny cần xe để đi gặp gỡ khách hàng. Chà, họ biết phải làm gì rồi. Họ gieo hạt giống cho một chiếc xe mới và tin rằng họ đã nhận được lúc cầu nguyện theo Mác 11:24.

Rồi gần như có một điều bất thường đã xảy ra. Một cậu bạn từ thời thơ ấu của Johnny đã gọi điện thoại...

“Johnny, mình đã trả tiền cho chiếc xe đạp cậu tặng mình năm lớp sáu chưa nhỉ?”, cậu ta hỏi.

Johnny đáp, “Cậu không trả gì cả.”

Rồi cậu bạn đó nói tiếp, “Chà, tớ trả liền bây giờ đây. Tớ sẽ tặng cậu chiếc BMW.”

Lúc nhỏ, hai cậu này luôn bàn về xe cộ và cậu kia thừa biết Johnny luôn muốn có một chiếc BMW. Cậu bạn đó đã thật sự giữ lời và chuyển tiền cho Johnny để Johnny tự đi mua chiếc BMW. Nhưng khi nhận được tiền, Johnny lại thấy gia đình mình đông người, chiếc BMW không phải là chiếc cậu thật sự cần. Thế là Johnny và Candi quyết định mua cho Candi chiếc xe SUV dành cho gia đình và chiếc nhỏ hơn cho Johnny lái xe đi làm vì chiếc xe nhỏ của Candi đã quá cũ và cũng hay gặp trục trặc. Và đó là những gì đã xảy ra.

Tôi còn nhớ cái đêm Johnny gọi điện thoại cho tôi. Cậu ta đang ngồi trong chiếc xe SUV mới bên cạnh chiếc xe mới còn lại với hai hàng nước mắt ở chỗ đậu xe trước nhà lúc cậu kể mình đã sốc như thế nào khi lần đầu tiên trong đời được trả tiền mặt cho hai chiếc xe ô-tô mới tinh thế này.

Johnny đã trở thành một con người mới. Cậu ta đã biết Đức Chúa Trời có thể làm được mọi sự.

Một ngày kia, cậu ấy ghé qua văn phòng của tôi và nói rằng cậu quá mệt mỏi với chuyện đi thuê nhà, bấy giờ cậu ta và Candi muốn mua đất nông trang và họ đang đi tìm mảnh đất như vậy. Chà, tôi biết tình hình thế tín dụng của Johnny không tốt cho lắm vì sự thất bại tài chính trước đây nên tôi

khích lệ cậu ta ráng thêm thời gian nữa rồi để dành tiền cho đến khi thẻ tín dụng của cậu được gia tăng hạn mức tiêu dùng. Nhưng Johnny dường như không để ý mấy đến điều tôi nói.

Rồi cậu ta nói mình vừa nhìn thấy một nông trang đang rao bán khúc trên đường về nhà tôi, và cậu ta sẽ ký séc để mua nó. Vì tôi là chủ công ty thế chấp tại thời điểm đó nên tôi thừa biết Johnny không đủ tiêu chuẩn để mua nông trang đó. Tôi cũng biết cậu ta không có tiền trả trước để mua được cơ ngơi như thế.

Nhưng tôi bị sốc khi một tuần sau, cậu ta đến văn phòng của tôi với nụ cười toe toét và nói trang trại đó đã thuộc về cậu. Khi cậu ta kể như vậy, tôi biết tôi cần nghe câu chuyện của cậu ta. Dĩ nhiên, cậu ta và Candi đã gieo hạt giống vào công việc Chúa như họ được dạy để tin rằng họ đã nhận lãnh được lúc cầu nguyện. Rồi Johnny tiếp tục giải thích cho tôi điều đã xảy ra.

Cậu ta đã đi đến ngân hàng vì mảnh đất đó, người quản lý mới kéo ra tập hồ sơ sử dụng thẻ tín dụng của cậu rồi ngồi xuống và nói rằng, “Johnny, cậu nghĩ đúng về thẻ tín dụng của cậu rồi đấy. Cậu không đủ tiêu chuẩn để mua bất kỳ thứ gì.”

Nhưng người quản lý đã nói một điều nghe thật lạ lùng. Ông ta đặt tập hồ sơ tín dụng của cậu sang một bên rồi nói, “Nhưng tôi thích cậu. Hãy để tôi cho cậu biết điều tôi có thể làm cho cậu.”

Để tóm gọn hơn câu chuyện, ngân hàng đã trả 100% số tiền cho mảnh đất đó và cho cậu ta 4 tháng để trả hết các

khoản thuế tài sản còn tồn đọng, rồi lo xăng xe cho đến chừng cậu xong hợp đồng thuê nhà để dọn đi và cuối cùng ngân hàng còn đưa cho Johnny tám séc 5,000 đô để sửa phần thêm trước có bê-tông bị hư.

Tôi ngồi đó sửng sờ lúc Johnny say sưa kể chuyện đã xảy ra và chuyện về Vương quốc. “Wow!” là tất cả những gì tôi có thể nói lúc đó.

Một tháng sau, Johnny kể cậu đã gieo hạt giống cho một chiếc xe máy kéo nhãn hiệu Ford. Cậu ta kể mình quyết định phải có một chiếc xe máy kéo cho nông trang mới của cậu và cậu đã gieo hạt giống rất cụ thể cho chiếc xe máy kéo chạy bằng dầu đi-e-zen. Một lần nữa, từ khi cậu ta đi làm cho tôi và rồi biết giá cả của những chiếc xe máy kéo, tôi biết cậu ta chưa đủ tiền để mua đồ như vậy đâu.

Nhưng khá chắc chắn, vài tuần sau khi nhìn trên đường, tôi thấy Johnny lái chiếc xe máy kéo Ford đi-e-zen hướng về căn nhà của cậu ấy. Khi tôi hỏi cậu ta kiếm đâu ra chiếc xe máy kéo này và bằng cách nào, cậu ta trả lời rằng tình cờ có một người phụ nữ đi lại gặp anh ta trong hội thánh, cô ấy hỏi liệu cậu ta có biết ai đang cần mua xe máy kéo hay không. Họ đang thanh lý nông trang của gia đình và họ muốn bỏ đi một chiếc xe máy kéo. Johnny đáp cậu ấy rất muốn xem nó.

Chà, cô nói cậu ta đừng lo gì chuyện tiền nong, cứ trả khi nào cậu có thể là được; cô không gấp. Cho nên, giờ xe máy kéo là của cậu ta rồi.

Cậu ta liên tiếp thành công. Tháng tiếp theo, cậu ta kiếm được 72,000 đô chỉ trong vòng một tháng. Nếu bạn hỏi Johnny

làm thế nào điều ấy xảy ra, cậu ta sẽ nói bởi sự rộng rãi cậu hướng về Chúa và cậu hiểu được luật lệ của Vương quốc.

Thật đúng là câu chuyện kỳ diệu! Tôi vẫn còn nhớ như in đêm hôm đó, lúc ngồi nói chuyện với Johnny và Candi tại Georgia về Vương quốc. Họ bị áp đảo bởi những hoá đơn lên đến 5,000 đô, phải đối diện với lễ Giáng Sinh và những khoản linh tinh khác cũng tầm 5,000 đô chuẩn bị đến hạn trả mà trong túi không có đồng xu nào. Tôi nghĩ có thể bạn cũng muốn biết tôi đã nói gì với họ đêm hôm đó.

Tôi biết đơn giản là tôi phải giúp họ nhìn thấy Đức Chúa Trời thông qua hoàn cảnh mờ mịt họ đang đối diện đó. Tôi bắt đầu bằng việc chỉ cho họ thấy điều chúng ta đã nói về 2 Cô-rinh-tô 9:10-11:

Đãng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở, cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

Tôi đã chỉ ra điều Phao-lô đang muốn nói ở đây rằng Đức Chúa Trời không những cung cấp hạt giống cho cậu gieo thôi, mà Ngài còn cung cấp bánh cho nhu cầu của cậu nữa. Bánh nói đến mọi thứ cậu cần trong đời từ cấp độ cá nhân. Từ đó, Ngài sẽ gia tăng khả năng của cậu để cậu ban cho hơn nữa. Điều đó có nghĩa cậu sẽ được gia tăng.

Một lần nữa, nỗi sợ khi ban cho là gì? Đó là bạn sợ nhu cầu của chính bạn bị thiếu hụt.

Nhưng hãy chú ý những gì Đức Chúa Trời nói. Ngài sẽ cung cấp hạt giống cho kẻ gieo và bánh làm thức ăn. Bây giờ, có một câu hỏi quan trọng ở đây và đó cũng là câu tôi đã hỏi Johnny.

Thứ nằm trong tay bạn là hạt giống hay đồ ăn? Câu trả lời tùy bạn chọn lựa.

Ông ngoại của tôi cả đời làm trong nông trang. Tôi nhớ lúc còn nhỏ, tôi hay chơi trong máy gieo giống của ông. Có thể bạn chưa từng nghe về loại máy gieo giống này. Thậm chí nó còn không phải là một cái máy thật sự, nhưng đối với tôi thì là thế khi lớn lên cùng với ông ngoại. Bạn biết đó, hằng năm, cứ đến mùa thu hoạch, ông ngoại luôn trữ lại đủ lượng hạt giống nhất định rồi đổ nó vào máy gieo giống cất trong nhà kho. Máy gieo giống chứa đầy hạt giống ông đã cất để gieo trồng vào vụ mùa Xuân năm sau.

Suốt những tháng mùa đông, ông ngoại hay nhìn vào chiếc máy gieo giống to đùng chứa đầy hạt đậu nành để xem ông phải chọn bán chúng đi cho nhu cầu cần dùng của gia đình hay tiếp tục cất trữ để gieo trồng vào mùa xuân là nơi ông biết chắc chắn thế nào cũng có mùa thu hoạch bội thu. Ông ngoại đã lựa chọn nhưng ông ngoại hoàn toàn tin vào những quy luật chi phối thời gian gieo giống và mùa thu hoạch và ông đặt cược toàn bộ cuộc đời của mình vào chúng.

Johnny và Candi đã phải đối diện với cùng một quyết định như ông tôi lúc họ cầm trên tay tấm séc trị giá 160 đô la.

Chắc chắn họ có thể dùng nó để trả cho nhu cầu cấp bách nhất định nào đó, nhưng thay vào đó, họ biết khi họ rộng rãi đối với Chúa thì Ngài sẽ mang lại cho họ một mùa gặt lớn hơn cách lâu dài. Và họ đã đúng.

Có người rải của cải mình ra, lại được nhiều hơn; Cũng có người quá keo kiệt, nhưng chỉ được sự túng thiếu.

— Châm Ngôn 11:24

Nhưng trước khi khép lại chương này, có một ẩn dụ khác tôi muốn nhìn vào - đó là ẩn dụ nằm trong Ma-thi-ơ 25:14-30, ẩn dụ về những ta lạng.

Khi ấy, vương quốc thiên đàng sẽ giống như một người sắp lên đường đi xa, gọi các đầy tớ lại và giao tài sản mình cho họ. Chủ giao cho người này năm túi vàng, người kia hai, người khác một, tùy theo khả năng của từng người. Rồi chủ lên đường. Người đã nhận năm túi vàng liền đi làm lợi ra, và được thêm năm túi vàng nữa. Người nhận hai túi vàng cũng vậy, được thêm hai túi vàng nữa. Nhưng, người đã nhận một túi vàng thì đi đào đất và giấu vàng của chủ.

Sau một thời gian dài, chủ của những đầy tớ này trở về và tính sổ với họ. Người đã nhận năm túi vàng đến, đem thêm năm túi vàng nữa, và nói: “Thưa chủ, chủ đã giao cho tôi năm túi vàng, đây này, tôi đã làm lợi thêm được năm túi vàng nữa.”

Chủ nói với người ấy: “Hỡi đầy tớ ngay lành và trung tín kia, được lắm! Người đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ đặt người cai quản nhiều. Hãy vào chung hưởng niềm vui với chủ người.”

Người đã nhận hai túi vàng cũng đến và nói: “Thưa chủ, chủ đã giao cho tôi hai túi vàng, đây này, tôi đã làm lợi thêm được hai túi vàng nữa.”

Chủ nói với người ấy rằng: “Hỡi đây tớ ngay lành và trung tín kia, được lắm! Người đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ đặt người cai quản nhiều. Hãy vào chung hưởng niềm vui với chủ người.”

Người đã nhận một túi vàng cũng đến và nói: “Thưa chủ, tôi biết chủ là người khắt khe, gặt chỗ mình không gieo, thu chỗ mình không rải ra; nên tôi sợ và đi giấu vàng của chủ ở dưới đất. Đây, xin hoàn lại cho chủ những gì của chủ.”

Nhưng chủ đáp rằng: “Hỡi đây tớ gian ác và lừa dối kia! Có phải người biết rằng ta gặt chỗ ta không gieo, và thu chỗ ta không rải ra không? Thế thì, lẽ ra người phải giao vàng của ta cho những người buôn vàng, để khi ta trở về sẽ nhận cả vốn lẫn lời chứ.”

Vậy, hãy lấy túi vàng khỏi tên này và cho người có mười túi vàng. Vì ai có, sẽ cho thêm để họ được dư dật; nhưng ai không có, sẽ bị cất luôn cả điều họ có nữa. Còn tên đây tớ vô ích kia, hãy ném nó ra chỗ bóng tối bên ngoài, nơi đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.

— Ma-thi-ơ 25:14-30

Đây là câu chuyện quen thuộc. Người chủ sắp đi và giao nhiệm vụ lại cho ba đầy tớ. Đầy tớ thứ nhất nhận được năm túi vàng, đầy tớ thứ hai nhận được hai túi vàng và đầy tớ cuối cùng nhận được một túi vàng.

Hai đầy tớ đầu đi làm ngay lập tức và đem về gấp đôi số túi vàng họ có. Chủ khen họ làm công việc được giao tốt lắm. Nhưng kẻ đầy tớ thứ ba là người tôi muốn nhìn vào. Anh ta được giao cho một túi vàng nhưng lại không làm gì với nó cả. Sự thật thì anh ta đã đem nó đi chôn cho đến khi chủ mình trở lại.

Người đã nhận một túi vàng cũng đến và nói: “Thưa chủ, tôi biết chủ là người khắt khe, gặt chỗ mình không gieo, thu chỗ mình không rải ra; nên tôi sợ và đi giấu vàng của chủ ở dưới đất. Đây, xin hoàn lại cho chủ những gì của chủ.”

Hãy để ý kỹ câu đầu tiên: “Thưa chủ, tôi biết chủ là người khắt khe, gặt chỗ mình không gieo, thu chỗ mình không rải ra.”

Người đầy tớ này đang nói gì vậy? Tôi sẽ nói cho bạn biết chính xác điều anh ta đang nói. Anh ta muốn nói rằng, “Tại sao con phải liên quan đến chuyện này chứ? Nếu chủ thu hoạch nơi chủ không gieo trồng thì ai sẽ trả tiền cho hạt giống và ai sẽ đi gieo giống và tất cả các công đoạn này liệu sẽ có kết quả chứ?”

Bây giờ, bạn sẽ hiểu rằng người chủ đã đưa tiền cho anh ta đi mua hạt giống nhưng thái độ của anh ta đó là nó khiến anh ta phải bỏ công sức nếu anh ta can dự vào. Lẽ ra việc đó không nên liên quan gì đến anh ta. Vì mọi lợi nhuận, mọi kết quả từ công việc anh ta làm đều thuộc về chủ hết. Vì anh ta nghĩ về chủ mình như vậy nên anh ta thấy chủ anh ta như là một đốc công, nên về cơ bản anh ta từ khước không can dự.

Anh ta cố gắng che đậy sự khinh thường thật sự của mình về chủ bằng việc nói ra động cơ anh ta giấu tiền của chủ là bởi vì anh ta sợ làm mất tiền của chủ, cho nên anh ta mới đem vàng đi chôn để bảo vệ nó. Nhưng người chủ đã nói ra sự bịp bợm của anh đầy tớ rằng nếu như anh ta thật sự quan tâm đến chủ thì lẽ ra anh ta đã đem số tiền đó đi gửi ngân hàng và từ đó cũng kiếm được ít lời rồi.

Nhưng không hề như vậy, anh đầy tớ không hề sợ mất số vàng đó; anh ta chỉ sợ một khi anh can dự vào thì anh sẽ bị mất mát cái gì đó thôi. Anh ta đã giữ trong đầu hình ảnh một ông chủ quá đáng và độc ác, quá đáng vì lẽ ra phải đổi lại là anh ta mới đúng. Người chủ không phải là một đốc công hà khắc. Hai người tôi tớ kia được ban thưởng với sự thăng tiến lẫn việc được mời chung vui cùng với chủ sau khi họ đã thành công việc quản lý tiền của chủ. Còn tên đầy tớ này, vì hình ảnh sai lầm về chủ trong đầu mà anh ta chọn cách không can dự. Và đây chính xác là những gì tôn giáo dạy chúng ta - Chúa là đốc công hà khắc và làm việc với Ngài chẳng có lợi gì cả, vậy tại sao tôi phải can dự chứ?

Nhưng hình ảnh về một Đức Chúa Trời như vậy hoàn toàn không đúng và nó đi ngược lại với Ngài. Nói Chúa bất công là gian ác. Đức Chúa Trời hoàn toàn ngược lại với chân dung đó. Ngài nhân từ và là Đấng ban thưởng.

Nhưng bây giờ tôi muốn nhấn mạnh một ý rất quan trọng trong câu chuyện này. Hãy chú ý cẩn thận điều người chủ đã làm với số vàng chủ lấy lại từ tay tên đầy tớ gian ác kia.

Vậy, hãy lấy túi vàng khỏi tên này và cho người có mười túi vàng. Vì ai có, sẽ cho thêm để họ được dư dật; nhưng ai không có, sẽ bị cất luôn cả điều họ có nữa. Còn tên đây tớ vô ích kia, hãy ném nó ra chỗ bóng tối bên ngoài, nơi đó sẽ có khóc lóc và nghiên răng.

Tôi đọc có đúng không vậy? Người chủ lấy số vàng từ tay tên đây tớ không xứng đáng kia và trao nó cho người có mười túi vàng chứ không giao cho người có bốn túi vàng phải không? Tôi không chắc nó có đúng theo chính sách hay không nhưng đó là điều người chủ đã làm. **HÃY CHÚ Ý CẨN THẬN!!!!**

ĐỨC CHÚA TRỜI SẼ BAN CÁC Ý TƯỞNG VÀ NHỮNG NHIỆM VỤ TUYỆT VỜI CHO CON CÁI NÀO CỦA NGÀI BIẾT LÀM RA LỢI NHUẬN...

Đức Chúa Trời sẽ ban các ý tưởng và những nhiệm vụ tuyệt vời cho con cái nào của Ngài biết làm ra lợi nhuận và chứng minh được lòng trung thành cùng sự trung tín với Ngài từ những nhiệm vụ nhỏ trước.

Chúa không ngốc đâu. Ngài sẽ giao tiền bạc của Ngài đến nơi Ngài sẽ nhận lại nhiều nhất.

Xin hãy suy nghĩ những điều tôi vừa nói - Đức Chúa Trời sẽ giao tiền bạc của Ngài đến nơi Ngài sẽ nhận lại nhiều nhất!

Bây giờ, dĩ nhiên Đức Chúa Trời không ở trong *những tờ tiền* mà Ngài ở trong *những con người* biết làm ra tiền. Và khi chúng ta trung tín làm việc cách siêng năng cùng với Ngài,

Ngài sẽ cất nhắc chúng ta và ban cho chúng ta ơn huệ cùng mọi thứ tốt lành trong Ngài nữa.

Vâng, Đức Chúa Trời có ơn huệ xét theo nghĩa Ngài tin cậy để giao phó những nhiệm vụ cho người Ngài tin tưởng. Những ai chứng minh được lòng trung tín của mình với Chúa sẽ nhận được sự tín nhiệm của Đức Chúa Trời để xử lý nhiều nhiệm vụ lớn hơn cũng như nhận được phần thưởng lớn hơn cho mình.

Hãy chú ý thái độ của hai người đầy tớ thành công - một khi họ nhận tiền của chủ là họ đi làm việc ngay! Tại sao lại đi ngay lập tức vậy? Vì họ biết đó là *cơ hội* chứ không phải lao động khổ sai.

Có nhiều con dân Chúa xem việc phục vụ Ngài như là kiếp trâu ngựa, là một nhiệm vụ phải làm cho xong chứ không phải là *cơ hội* như nó thật sự vốn có.

Lúc Drenda và tôi xây dựng khu phức hợp Now Center, chúng tôi đã phải ra quyết định. Chúng tôi là hội thánh khoảng 300 thành viên lúc quyết định cần xây dựng cơ sở hạ tầng vật chất lâu dài hơn và lớn hơn cho tín hữu đang tăng trưởng trong hội thánh.

Chúng tôi quyết định gây quỹ nhiều nhất có thể hướng đến dự án 6 triệu đô la Mỹ. Đây là số tiền khổng lồ tại thời điểm đó đối với chúng tôi. Kế hoạch là sẽ xây dựng cơ sở hạ tầng cơ bản khoảng 4,2 triệu đô la rồi sẽ bổ sung thêm 2 triệu đô còn lại cho trang thiết bị rồi sau sẽ bổ sung tiếp khi có tiền.

Đây không phải là kinh nghiệm đầu tiên của chúng tôi về lòng rộng rãi đối với những dự án của Chúa đâu, nhưng

thật sự đó là dự án lớn nhất từ trước đến giờ chúng tôi từng dự phần.

Tuy nhiên, giống như những người tôi tớ trong câu chuyện, là những người đã ném trái sự tốt lành của Chúa, ngay lập tức chúng tôi muốn tham gia vào việc gây dựng ngân sách và chúng tôi muốn gieo đến mức độ nó sẽ đòi hỏi cả đức tin lẫn sự vâng lời cho những điều chúng tôi tin là Ngài đã nói với chúng tôi.

Vào ngày toàn thể hội thánh công bố điều họ đã đồng ý lúc gieo giống vào dự án, Drenda và tôi nói chúng tôi sẽ gieo 200,000 đô. Bấy giờ, tại thời điểm đó, chúng tôi không hề có 200,000 đô nhưng chúng tôi có số lượng hạt giống khoảng 20,000 đô nên cần thêm khoảng hạt giống còn lại cho đủ số hạt giống hứa dâng.

Như những gì chúng tôi đã biết về Ngài trong quá khứ, chắc chắn Ngài sẽ chỉ cho chúng tôi biết lượng tiền còn lại nằm ở đâu và làm sao thu hoạch được.

Sau khi gieo số hạt giống chúng tôi có, chúng tôi bắt đầu cầu nguyện trong Thánh Linh, chờ đợi sự hướng dẫn và chỉ thị về nơi chốn, cách thức bắt lấy phần tiền còn lại. Tôi sẽ thiết lập cho bạn một khung cảnh để bạn có thể hiểu được cách Đức Chúa Trời đem tiền đến cho chúng tôi, có điều tôi cần cho bạn biết vợ chồng tôi là chủ sở hữu một công ty tài chính hoạt động được 39 năm rồi. Công ty chúng tôi làm việc với nhiều đại lý, chuyên gia như tôi có đề cập trước đó cho bạn. Hầu hết những đại lý lớn chúng tôi cộng tác hằng năm đều tổ chức các chương trình hội nghị khách hàng.

Vào năm đó, một trong những đại lý mời Drenda và tôi đến Luân Đôn, nước Anh để tham dự hội nghị. Chúng tôi được ở trong một khách sạn rất xinh đẹp nằm ngay trung tâm Luân Đôn và như người ta hay nói về Luân Đôn, nó thật xinh đẹp.

Chà, công ty đó làm sự kiện ngay phía bên kia trung tâm, vị phó chủ tịch công ty đã mời Drenda và tôi dạo một vòng taxi để đến sự kiện, chúng tôi vui vẻ đồng ý. Ngồi trên taxi, vị phó chủ tịch cảm ơn chúng tôi vì tất cả những thương vụ làm ăn chúng tôi đưa đến cho họ và họ bắt đầu kể về chương trình phát thưởng mới họ định thực hiện vào năm sau.

Bà ấy tiếp tục giải thích cách thức hoạt động của chương trình thưởng cũng như cấu trúc khen thưởng cho những ai cộng tác giới thiệu sản phẩm của họ. Tôi rất hứng khởi lúc nghe bà ấy kể vì tôi biết chúng tôi là doanh nghiệp đạt chuẩn để nhận chương trình thưởng bà ấy đang nói đến.

Rồi lúc tôi hỏi cặn kẽ hơn, bất ngờ bà ấy nói công ty chúng tôi không đạt yêu cầu để nhận thưởng căn cứ trên cấu trúc mối quan hệ của chúng tôi với công ty của bà.

Tôi không tài nào tin được. Tại sao bà ấy lại nói toàn bộ chi tiết rồi nào là giới thiệu khoe với tôi về kế hoạch tuyệt vời đó để rồi sau đó một phút lại cắt đi toàn bộ nó khỏi tôi? Tôi cũng không hiểu mối quan hệ làm ăn của tôi với công ty bà ấy như thế nào để mà bây giờ lại không đạt yêu cầu để nhận thưởng chứ.

Mặc dầu tôi hỏi nhiều câu hỏi lắm nhưng bà ấy thực sự không đưa ra được câu trả lời rõ ràng cho tôi. Điều duy nhất tôi chắc chắn được đó là công ty tôi không đạt yêu cầu để nhận thưởng; Bà ấy nói cái này thì rõ lắm.

Một năm trôi qua và sản phẩm của chúng tôi tốt hơn năm ngoái, vậy nên tôi nghĩ sẽ gọi cho bà ấy để hỏi về phần tiền thưởng. Tuy nhiên, lần này lúc tôi gọi, bà ấy không bắt máy nên tôi đã để lại lời nhắn nhờ trợ lý của bà chuyển lời thắc mắc của tôi đến cho bà.

**BẠN THẤY KHÔNG,
ĐỨC CHÚA TRỜI LÀ
ĐÁNG BAN THƯỞNG!
SẼ LUÔN CÓ LỢI
NHUẬN CHO NGƯỜI
NÀO RỘNG RÃI ĐỐI
VỚI CÔNG VIỆC CHÚA.**

Ngày hôm sau, trợ lý của bà gọi lại cho tôi và nói bằng giọng điệu lạnh lùng rằng phó chủ tịch công ty đã nói rất rõ với tôi vào năm ngoái rằng công ty tôi không được nhận thưởng và nay phó chủ tịch không thể làm gì cho tôi được.

Tôi nghĩ, *Ồ, vậy thôi, ít ra tôi cũng đã cố gắng rồi.*

Bấy giờ, lúc tôi cầu nguyện xin Chúa giúp tôi tìm 180,000 đô, tôi nghe Thánh Linh bảo tôi gọi điện cho bà phó chủ tịch kia và hỏi về chuyện tiền thưởng lần nữa. Tôi phải nói cho bạn biết rằng tôi chẳng vui chút nào khi nghe Ngài bảo như vậy. Sau kinh nghiệm hỏi bà ấy hai năm qua, tôi biết bà ấy sẽ nói gì. Bà ấy đã nói rất rõ rồi. Cho nên, tôi nghĩ mình sẽ gửi thư điện tử thăm dò thôi chứ không gọi điện trực tiếp.

Rồi bảy ngày sau đó tôi nhận được thư trả lời của bà, nó khiến tôi vui lắm vì bà ấy nói mình đã suy nghĩ lại và quyết định trả thưởng cho công ty tôi. Kinh ngạc làm sao, tiền thưởng là 200,000 đô! Bây giờ, đây mới là phần hay nhất đây. Từ đó trở đi, hợp đồng thay đổi và giữ nguyên sự thay đổi đó đến tận 14 năm qua và năm nào tôi cũng nhận được 200,000 đô.

Bạn thấy không, Đức Chúa Trời là Đấng ban thưởng! Sẽ luôn có lợi nhuận cho người nào rộng rãi đối với công việc Chúa.

Drenda và tôi đã mất gì khi gieo 200,000 đô kia?

Rồi năm năm trôi qua, vợ chồng chúng tôi với tư cách hội thánh cần gây quỹ để hoàn tất một số thứ cho hội thánh cũng như mua một số trang thiết bị. Một lần nữa, Drenda và tôi phải quyết định gieo bao nhiêu cho các dự án công việc Chúa và chúng tôi quyết định gieo 500,000 đô.

Chà, đó là con số rất lớn. Nhưng chúng tôi cảm thấy có thể tin cậy Đức Chúa Trời với số hạt giống này sau khi Ngài thưởng cho chúng tôi với số hạt giống 200,000 đô. Một lần nữa, chúng tôi gieo cái chúng tôi có, đó là 50,000 đô rồi chúng tôi tin Thánh Linh sẽ chỉ cho chúng tôi biết địa điểm và cách thức để bắt lấy 450,000 đô số hạt giống còn lại.

Tôi nghĩ chắc cũng sáu tuần sau đó, tôi nhận được một thông báo cho biết sẽ có một số điều khoản hợp đồng được thay đổi liên quan đến chế độ lương chúng tôi được công ty trả. Sau khi tính toán những thay đổi sắp diễn ra, chúng tôi kiếm được 630,000 đô, nhiều hơn số tiền chúng tôi có thể kiếm được trong ba năm kế tiếp cộng lại. Khá ngẫu, phải không?

Chà, bạn đoán được gì chưa? Sự thay đổi hợp đồng đã được giữ nguyên như vậy trong 11 năm, và như vậy, năm nào lãi suất cược định hợp đồng của chúng tôi cũng tăng đều đều.

Một lần nữa, bạn thấy chúng tôi có mất tiền khi Drenda và tôi gieo giống rời rộng cho các dự án công việc Chúa không?

Cho nên hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời là Chúa của những lợi nhuận. Ngài là Đấng tốt lành và là Đấng ban thưởng.

CHƯƠNG 3

BẠN ĐỦ TIÊU CHUẨN CHỨ?

Tôi nghĩ ai cũng biết câu chuyện Giáng sinh, có ba vị vua dâng vàng, nhũ hương và mộc dược cho Chúa Giê-su. Có bao giờ bạn thắc mắc giá trị của ba món đồ ấy không? Câu hỏi tốt hơn nên là, “Tại sao điều đầu tiên họ dâng lên Ngài là ba món quà này chứ?”

Chà, qua một vài cuộc điều tra, tôi thấy nhìn chung vào thời đó, những món quà như vậy thể hiện lòng kính trọng họ dành cho hoàng tử, vì Ngài sẽ làm vua trong tương lai.

Ước lượng tốt nhất cho ba món quà đó có lẽ nằm khoảng 100,000 đến hàng trăm ngàn đô la.

Những nhà thông thái kia hẳn đã nghiên cứu Kinh Thánh cùng các lời tiên tri dự ngôn về sự đến của Đấng Mê-si và họ cũng nhìn vào những vì sao để đoán biết nơi Ngài hạ sinh, rồi họ lặn lội đường xá xa xôi để đến dâng quà cho Ngài.

Khái niệm họ gặp hài nhi Giê-su nằm trong máng cỏ không phải là những gì đã diễn ra mặc dầu lễ Giáng sinh của

chúng ta được khắc hoạ theo cách đó. Sở dĩ chúng ta biết như vậy vì Ma-thi-ơ đã nói như sau.

Vào đến nhà, họ thấy con trẻ và Ma-ri, mẹ Ngài, thì phủ phục xuống thờ lạy Ngài. Rồi họ mở hộp châu báu ra, dâng lên Ngài những lễ vật là vàng, nhũ hương và mộc dược.

— Ma-thi-ơ 2:11

Họ gặp Chúa Giê-su trong nhà của Ngài chứ không phải trong máng cỏ. Phân đoạn ngầm chỉ khi đó Ngài đã là con trẻ chứ không phải em bé. Cho nên có thể lắm các nhà thông thái đã phải đi khá lâu mới đến được chỗ Ngài.

Thứ hai, không ai thật sự biết có bao nhiêu nhà thông thái ở đó. Kinh Thánh không nói có bao nhiêu người nhưng Kinh Thánh thật sự ký thuật lễ vật họ đem đến. Vào thời đó, nhũ hương và mộc dược thật sự quý hơn vàng, cho nên những món quà đó cực kỳ có giá trị.

Thế thì tại sao tôi lại nói những điều này? Chà, hãy để tôi hỏi bạn, “Tại sao bạn nghĩ những nhà thông thái này lại phải mang tặng những món quà này chứ?”

Tôi có thể cho bạn biết tại sao - Giô-sép cần sự cung ứng để thực hiện nhiệm vụ.

Hãy nhớ...

Đức Chúa Trời luôn có ngân quỹ cho các nhiệm vụ của Ngài - luôn là như vậy!

Hội thánh Faith Life chậ kín người. Chậ kín người vào những ngày cuối tuần, suốt tuần chúng tôi dạy trên 200 thiếu

nhi, rồi phân chúng vào các nhóm nhỏ với đội ngũ giáo viên riêng. Chúng tôi cần nhiều phòng hơn. Nên chúng tôi bắt đầu thảo luận xem liệu có nên mở thêm khuôn viên trường sở thứ hai hay không hay là coi nói thêm từ cơ sở hạ tầng chúng tôi có hiện tại. Rồi chúng tôi quyết định thực hiện cả hai phương án cùng lúc.

Cho nên, chúng tôi tiến hành họp đội ngũ nòng cốt để bắt đầu đi tìm vị trí cho khu trường sở và chúng tôi hướng dẫn họ đến các khu vực trung tâm mà chúng tôi cảm thấy nên tìm kiếm trước tiên.

Rồi, cùng thời điểm đó, chúng tôi bắt đầu thực hiện các bước đầu tiên như thiết kế cơ sở hạ tầng, nghiên cứu về kỹ thuật, thi công, ...và ...cho vấn đề coi nói. Chúng tôi tuyển dụng kiến trúc sư, nhà thầu rồi đưa họ vào ban cố vấn, tất cả đều là những người dày dặn kinh nghiệm xây dựng.

Chúng tôi phát hiện có một số vấn đề nghiêm trọng phát sinh. Vấn đề lớn nhất chính là cơ sở hạ tầng hiện tại của chúng tôi không có hệ thống ống cống và cũng không có nước máy. Chúng tôi sử dụng nước giếng khoan và có hệ thống quản lý rác tự túc đối với hệ thống cống của chúng tôi.

Hạt đã nói cho chúng tôi biết rằng chúng tôi không được phép xây dựng hay coi nói trên khuôn viên trường sở rộng 36 mẫu Anh nữa trừ khi chúng tôi dùng nước máy và có hệ thống cống cho cơ sở hạ tầng vì chúng tôi đã tận dụng hết công suất tối đa cho phép rồi. Chúng tôi biết điều đó nhưng cũng có rất nhiều cơ sở hạ tầng mới mọc lên xung quanh

chúng tôi nên tôi cảm thấy chắc chắn họ sẽ bắt nước máy và hệ thống cống cho vùng.

Nhưng sau đó chúng tôi phát hiện nước máy và đường ống thậm chí còn chưa được lắp cho những con đường nữa, cho nên không phải cứ tháp vào sử dụng dịch vụ của hạt là được đâu. Những thứ đó thậm chí còn chưa từng tồn tại.

Chúng tôi bắt đầu đấu thầu để dẫn nước và lắp đường ống cho cơ sở hạ tầng của chúng tôi bằng cách chúng tôi trả tiền trước cho việc đó rồi sẽ thu lại nhiều nhất có thể khoản phí do bộ phận phát triển mới trả tiền chi phí đường ống do chúng tôi tự nối đường ống với hệ thống đường ống của hạt. Nhưng bạn sẽ không muốn biết nó tiêu tốn bao nhiêu kinh phí đâu.

Cho nên, chúng tôi trở lại thành phố, xem lại các kế hoạch cũng như thời gian dự kiến khi các dịch vụ này được xử lý xong và hi vọng hạt sẽ điều chỉnh thời gian một chút vì vùng này đang phát triển và nhu cầu như vậy là tất yếu. Nhưng họ không có động tĩnh gì. Cho nên bạn nghĩ mất khoảng bao lâu khi họ nói họ sẽ tiến hành với lúc các dịch vụ được sẵn sàng để sử dụng? Không hề nhanh một chút nào đâu.

Chúng tôi biết mình không thể cứ dành ra nhiều năm để chờ đợi nước máy và hệ thống đường ống cống có thể được

đưa vào sử dụng trong khu vực được, cho nên chúng tôi quyết định để kế hoạch coi nói sang một bên và bắt đầu đưa ra mục tiêu hàng đầu của chúng tôi đó là đi tìm vị trí cho khu trường sở.

**ĐỨC CHÚA TRỜI LUÔN
CÓ NGÂN QUỸ CHO CÁC
NHIỆM VỤ CỦA NGÀI
- LUÔN LÀ NHƯ VẬY!**

(Bây giờ cũng đã là bốn năm kể từ lúc ngồi viết chương sách này và thành phố vẫn không nói tiếng nào về việc đường ống thoát nước được đưa vào sử dụng).

Chà, đội ngũ của chúng tôi đã đi tìm vị trí khu trường sở cũng được sáu tháng rồi mà chẳng có chút may mắn nào. Dường như không có một cơ sở hạ tầng nào cho thuê hoặc bán phù hợp với nhu cầu của chúng tôi. Vì vậy, chúng tôi cân nhắc chuyện thuê trung tâm sự kiện trong khu vực vào những ngày cuối tuần nhưng nó cũng tốn đến 30,000 đô mỗi tháng. Trên cả chuyện chi phí thuê, chúng tôi còn phải chuẩn bị và tháo dỡ mỗi tuần. Thật sự tôi không muốn đặt dân sự của mình vào tình huống như vậy. Tôi muốn một nơi ổn định lâu dài mà chúng tôi có thể kiểm soát được. Chúng tôi không bình an về việc thuê trung tâm tổ chức sự kiện.

Rồi chúng tôi tìm phương án thuê lâu dài ở một trung tâm mua sắm đã tạm dừng hoạt động. Nhưng sau khi tính toán tất cả mọi chi phí sửa chữa, thay đổi nhằm cải tiến toà nhà hoặc nâng cấp các tính năng để đạt được quy định thì chúng tôi quyết định bỏ luôn phương án này.

Một trong những giá trị cốt lõi của chúng tôi trong việc tìm kiếm một cơ sở hạ tầng nào đó chính là nó phải có khả năng giúp chúng tôi trong việc dạy thiếu nhi cả tuần. Chúng tôi có hàng trăm gia đình cho con em họ theo học mô hình giáo dục tại nhà trong hội thánh, và chúng tôi cũng là đồng chủ trì mô hình học tập đó lẫn các lớp học mỗi tuần. Vợ chồng chúng tôi đã nhiều lần nói chuyện với nhau về một ngày nào đó trong tương lai chúng tôi có thể mở trường học, có trung tâm chăm

sóc người cao tuổi, lẫn chương trình học thêm ngoài giờ và nhiều chương trình phục vụ khác trong cộng đồng. Chúng tôi muốn tìm một nơi có thể cho phép chúng tôi thực hiện những điều trên. Chúng tôi đã gieo giống hướng đến việc có được một cơ sở hạ tầng như thế, chúng tôi công bố sẽ tìm được cơ ngơi hoàn hảo như vậy để đáp ứng cho những nhu cầu của chúng tôi nhưng điều đó vẫn chưa đến.

Drenda và tôi có lịch trình phải đi tham dự hội nghị ở Fort Worth, Texas, để giúp đỡ cho chương trình truyền hình Cơ đốc Victory Television Network. Đang khi ở đó, lúc ngồi tại hiện trường quay phim, Chúa phán với tôi. Ngài phán, *“Ta muốn con gieo tấm séc trị giá 100,000 đô cho chương trình này. Hãy vẽ với hội thánh nhà của con và viết tấm séc đó, giữ nó trong mỗi buổi nhóm và công bố trên hạt giống đó rằng con sẽ tìm được nơi hoàn hảo nhất. Đồng thời phải quở trách Sa-tan, hãy ra lệnh cho hắn không được cản trở công việc của Ta. Hãy làm như vậy lúc con gieo giống.”*

Và đó là những gì chúng tôi đã thực hiện. Chúng tôi về nhà, gọi cho thủ quỹ và bảo cậu ấy chuẩn bị tấm séc 100,000 đô cho Victory Television Network. Rồi tôi cầm tờ ngân phiếu đến từng buổi nhóm, toàn thể hội thánh hiệp ý với tôi lúc chúng tôi gieo giống cho một cơ sở hạ tầng hoàn hảo. Chúng tôi đã quở trách Sa-tan và ra lệnh cho hắn ngừng quấy rối và trì hoãn sự cung ứng của chúng tôi.

Ngày hôm sau, buổi sáng thứ Hai, chúng tôi nhận được cuộc gọi từ con gái của chúng tôi, con bé bảo trong lúc chúng tôi đi công tác ở Texas, văn phòng bất động sản cho biết họ tìm được một cơ ngơi rất thú vị muốn chúng tôi đến xem. Nó

không phải để cho thuê và thật sự cũng nằm ngoài ngân sách của chúng tôi vì nó có giá bán đến 7,9 triệu đô. Nhưng nó sẽ còn đáng giá hơn rất nhiều nếu nó thuộc về tài sản sở hữu của ngân hàng. Cô ta nói đó là một khu trường sở rất đẹp, nhưng dĩ nhiên cô ta cũng biết nó nằm ngoài khả năng tài chính của chúng tôi. Nhưng cô ta muốn biết liệu chúng tôi có muốn xem qua không. Chắc chắn chúng tôi muốn đi xem rồi.

Cho nên, sáng thứ Ba, chúng tôi đến đó. Nơi đó rộng bảy mẫu Anh và bên trong miếng đất này là trường phổ thông trung học tư thục. Ngôi trường có ba tầng. Trên miếng đất này còn có hai toà nhà khác lớn hơn và thêm một ngôi nhà riêng nữa. Ngoài ra còn có sân chạy việt dã, bốn sân tennis, nhiều phòng tập gym, toà nhà nghệ thuật còn có phòng in ảnh, hai lò làm gốm, một phòng đầy thiết bị may công nghiệp và nghệ thuật, phòng âm nhạc thì có hàng tá nhạc cụ trong đó và còn rất nhiều thứ khác. Toàn bộ cơ ngơi này đều được trang thiết bị đầy đủ.

Khi chúng tôi dạo quanh cơ ngơi này, phải nói là nó thật hoàn hảo. Nhưng đồng thời chúng tôi cũng biết mình không thể mắc nợ vì nó được. Chúng tôi đã có khoảng 3 triệu đô cho ngân sách này nhưng vẫn còn cần khoảng 5 triệu đô nữa.

Tối hôm đó, chúng tôi có kế hoạch đi ăn tối với hai vợ chồng đối tác cho chức vụ của chúng tôi. Thật ra bữa ăn tối hôm đó là kết quả của sau rất nhiều lần hẹn mà bị trì hoãn, chắc có lẽ cũng bốn lần trong suốt mùa thu vì cả hai chúng tôi đều quá bận rộn nhưng tối đó chúng tôi đã làm được.

Lúc nói chuyện, người đàn ông lịch thiệp bắt đầu hỏi tôi chuyện dự án coi nói hội thánh, tôi kể cho anh ấy nghe tất cả những sự trì hoãn mà chúng tôi đang tranh chiến. Anh ấy nhìn tôi và nói, “Mục sư biết đó, tôi không cảm thấy vậy đâu. Thật ra thay vào đó, tôi nghĩ mục sư nên cân nhắc chuyện tìm một khu trường sở nào đó đi.” Tôi trả lời anh ấy rằng tôi đồng ý là thế nhưng trên thực tế, chúng tôi đã đi tìm suốt sáu tháng rồi mà chưa được gì cả. Tuy nhiên, chúng tôi cũng kể cho anh ấy nghe chuyện chúng tôi vừa tìm được một khu trường sở rất tuyệt vào buổi sáng, chỉ có điều nó không được cho thuê và cũng nằm ngoài khả năng chi trả của chúng tôi.

Anh ấy hỏi nhiều điều về nó rồi anh nhìn Drenda và hỏi, “Giả sử nó được cho không thì sao?” Drenda không trả lời vì cô ấy nghĩ họ nói đùa. Nhưng rồi anh lại hỏi lần nữa, “Drenda, tôi nói nếu nó miễn phí thì sao?”

Vợ tôi đáp, “Anh có ý gì vậy?”

Anh ấy trả lời, “Tôi sẽ viết ngân phiếu cho cơ ngơi đó!”

Drenda và tôi ngồi đó sững sờ.

Để rút ngắn câu chuyện, anh ấy đã mua nó. Rồi chúng tôi dành ra một khoảng tiền để tân trang lại và thay đổi cơ ngơi đó cho phù hợp với mục đích sử dụng của chúng tôi. Kết quả là một khu trường sở hoàn hảo. Và nó đã được chi trả toàn bộ!

Tôi không thể lên kế hoạch gì để có được một khu trường sở nào đẹp hơn nó nữa cho nhu cầu của chúng tôi. Vì mọi thứ về nó đều quá hoàn hảo. Công ty bảo hiểm của chúng tôi cũng đã hoàn tất quá trình thẩm định và nó có giá lên đến 11 triệu đô, kể cả nội dung bên trong.

Hãy suy nghĩ về điều này: Bây giờ chúng tôi sở hữu khu trường sở trị giá 11 triệu đô với diện tích hơn 8,200m²! Không lẽ bạn không thích nghe những câu chuyện như thế này sao?

Như tôi đã nói, Đức Chúa Trời luôn có ngân quỹ cho những nhiệm vụ của Ngài. Nó là công tác của Ngài chứ không phải của chúng tôi. Chúng tôi chỉ làm việc cùng với Ngài trong chuyện kinh doanh thôi.

Bây giờ, hãy để tôi kể bạn nghe những gì đã xảy ra cho cặp vợ chồng mua cơ ngơi này cho hội thánh chúng tôi. Đầu tiên, do việc xoá sổ nên lúc bấy giờ, họ có thể mua cơ ngơi này để từ thiện, như vậy hoá đơn thuế sẽ được cắt giảm đi nhiều hơn là họ mua cơ ngơi đó chúng tôi. Bằng cách nào? Họ sẽ đứng tên cơ ngơi đó trong 2 năm. Rồi họ sẽ tặng lại cho chức vụ với mức giá đã được thẩm định tại thời điểm đó.

**VƯƠNG QUỐC
LUÔN HIỆU QUẢ!**

Đây là chiến lược bạn nên biết nếu bạn là mục sư và cần mua cơ sở hạ tầng. Cho nên với chiến lược này, cơ ngơi này cuối cùng được tặng miễn phí cho cả hai chúng tôi với kế hoạch trả thuế thông minh về phía anh ấy. Nhưng thậm chí có không như thế thì câu chuyện này cũng vẫn có khía cạnh lạ lùng.

Người cộng sự này của chúng tôi muốn mua thêm một mô hình kinh doanh khác đang được chào bán trong trung tâm cùng thời điểm vợ chồng tôi tìm mua khu trường sở. Mặc dầu anh ấy đã ngỏ ý mua bằng tiền mặt, nhưng phần đầu thầu

của anh phải được bên nhượng quyền chấp thuận, anh rất muốn mua nó nhưng không may, họ nói đã đồng ý nhượng quyền cho người khác. Anh ấy rất thất vọng về quyết định đó của họ. Anh bảo tôi rằng anh không cam tâm để mất nó; trong tâm linh anh cảm thấy chuyện sẽ không kết thúc như vậy.

Cho nên, anh đã gieo hạt giống cho cơ sở hạ tầng chúng tôi cần, anh nói anh gieo giống và anh tin bên nhượng quyền sẽ thay đổi quyết định vì nếu so với những người mua khác thì anh có lợi thế tài chính mạnh hơn nhiều, anh có thể trả bằng tiền mặt.

Chà, khá chắc chắn, sau khi bàn giao xong cơ ngơi đó cho chúng tôi, anh nhận được cuộc gọi từ bên nhượng quyền rằng thương vụ trước đó của họ đã thất bại và bây giờ nếu anh vẫn còn quan tâm thì hãy mua. Anh trả lời chắc chắn, anh muốn nó.

Rồi vài tuần sau đó, trước khi hoàn tất chuyện nhận quyền làm ăn kinh doanh này, tự dưng có một mối làm ăn không hề mong đợi rớt xuống trước mặt anh với rất nhiều tiền đến độ đủ số tiền anh cần để mua mô hình kinh doanh kia bằng tiền mặt mà không cần phải đụng đến phần tiền mặt anh đã cất sang một bên để mua. Anh ấy kể nó giống như là được nhận mô hình kinh doanh miễn phí vậy.

Ồ nhân tiện, tôi muốn kể thêm là lúc anh được nhượng quyền kinh doanh, nó đã được thẩm định với giá trị hơn gấp hai lần những gì anh đã bỏ ra. Ngày anh chính thức sở hữu công ty nhượng quyền, anh gọi cho tôi và anh rất phấn khích.

Vương quốc luôn hiệu quả!

Cộng sự này của tôi đã có lòng rộng rãi hướng đến công việc Chúa và anh ấy đã vâng lời Chúa để trải qua hết mọi chuyện với chúng tôi và hãy nhìn xem những gì Chúa đã làm cho tất cả chúng tôi. Chúng tôi gieo cho một kênh chương trình truyền hình mới, rồi một người khác đến với chúng tôi theo sự uỷ thác của Ngài và hãy nhìn xem điều đã xảy ra cho tất cả chúng tôi.

Rộng rãi với Chúa và với dân sự Ngài sẽ mở ra nhiều cánh cửa bạn thậm chí chưa từng nghĩ nó tồn tại trên đời này!

Nhiều người cứ hỏi tôi suốt, “Gary ơi, nếu hôm nay ông có thể cho tôi một chiếc chìa khoá lớn liên quan đến tài chính trong Vương quốc thì nó sẽ là gì vậy?”

Chà, chắc chắn có nhiều thứ tôi muốn kể cho bạn nghe. Nhưng sau đây là một chút lời khuyên vô giá. Hãy chắc chắn là bạn phải ghi chép nguyên tắc sau đây về Vương quốc Chúa thật cẩn thận.

Nếu ngoài cuốn sách này ra, bạn không có gì quý giá hơn: Hãy giữ nó cho thật kỹ!

Tôi muốn dẫn bạn đến với Lu-ca chương 4, nơi tháo mở một quy luật quyền năng của Vương quốc Chúa dành cho bạn. Tôi biết phân đoạn sau đây dài hơn những đoạn Kinh Thánh tôi thường trích dẫn nhưng qua việc đọc toàn bộ phân đoạn sẽ gia tăng thêm cho bạn hương vị những điều đang xảy ra cũng như lý do tại sao Chúa Giê-su lại đối đáp theo cách đó.

Đức Chúa Jêsus đến thành Na-xa-rét, là nơi dưỡng dục Ngài. Theo thói quen, vào ngày sa-bát, Ngài đến nhà hội, đứng dậy để đọc. Có người trao cho Ngài cuộn sách tiên tri Ê-sai, Ngài mở ra, tìm thấy chỗ có chép:

“Thánh Linh của Chúa ngự trên Ta, Vì Ngài đã xúc dầu cho Ta để truyền giảng Tin Lành cho người nghèo. Ngài đã sai Ta để công bố những người bị giam cầm được phóng thích, Người mù lòa được sáng mắt, Người bị áp bức được tự do; Và công bố năm thi ân của Chúa.”

Ngài cuộn sách lại, trả cho người phụ lễ, rồi ngồi xuống. Mọi người trong nhà hội đều chăm chú nhìn Ngài. Ngài bắt đầu nói với họ: “Hôm nay lời Kinh Thánh mà các người vừa nghe đã được ứng nghiệm.”

Mọi người đều làm chứng tốt về Ngài, và kinh ngạc trước những lời đầy ân huệ từ miệng Ngài. Họ hỏi: “Chẳng phải người này là con Giô-sép sao?”

Ngài phán: “Chắc các người muốn nói với Ta câu tục ngữ này: ‘Hỡi thầy thuốc, hãy tự chữa lành mình! Mọi điều chúng tôi nghe ông đã làm tại thành Ca-bê-na-um, hãy làm tại đây, nơi quê hương ông.’”

Ngài lại phán: “Thật, Ta bảo các người, không một nhà tiên tri nào được chấp nhận tại quê hương mình. Thật, Ta bảo các

người, trong thời Ê-li, khi trời bị đóng chặt trong ba năm sáu tháng, cả xứ bị nạn đói lớn, và trong dân Y-so-ra-ên cũng có nhiều bà góa. Tuy nhiên, Ê-li không được sai đến với một người nào trong số họ, ngoại trừ một bà góa ở Sa-rép-ta, xứ Si-đôn.”

—Lu-ca 4:16-26

Bối cảnh phân đoạn này xảy ra sau khi Chúa Giê-su chịu cám dỗ trong đồng vắng, rồi Ngài trở về quê nhà là nơi câu chuyện được ký thuật cho chúng ta tại đây.

Vì Chúa Giê-su lớn lên tại Na-xa-rét nên họ quá quen thuộc với Ngài và gia đình của Ngài, và chúng ta có thể cho rằng Ngài đã đọc Kinh Thánh vô số lần tại nhà hội địa phương. Bây giờ có một điều bạn cần biết về phân đoạn Chúa Giê-su chọn đọc cho họ nghe. Ngài đọc Ê-sai 61:1-2 và Ngài đọc đến chỗ Lời Chúa chép, “**để công bố năm thi ân của Chúa,**” rồi Ngài dừng lại.

Bây giờ, điều thú vị xảy ra lúc Ngài dừng lại, đó là Ngài dừng ở giữa câu, cho nên chúng ta biết Ngài dừng chỗ đó chính xác là có lý do của Ngài.

Năm thi ân của Chúa chính là năm Hân Hỉ và đó là năm tượng trưng cho sự phục hồi Vương quốc Đức Chúa Trời trên đất. Nó là cái bóng về những điều Đấng Mê-si sẽ phục hồi khi Ngài đến trên đất. Cho nên, lúc Chúa Giê-su dừng lại sau nửa câu đó rồi Ngài nói tiếp, “**Hôm nay lời Kinh Thánh mà các người vừa nghe đã được ứng nghiệm,**” Ngài đang công bố Ngài là Đấng Mê-si!

Rồi Ngài tiếp tục đọc và nói tiên tri những gì họ sẽ nói với Ngài trong tương lai, là những điều cơ bản như, “Chúng tôi không tin anh; hãy chứng minh đi,” vì họ không tin Ngài.

Ngài phán: “Chắc các người muốn nói với Ta câu tục ngữ này: ‘Hỡi thầy thuốc, hãy tự chữa lành mình! Mọi điều chúng tôi nghe ông đã làm tại thành Ca-bê-na-um, hãy làm tại đây, nơi quê hương ông.’”

Ca-bê-na-um là nơi trung tâm Chúa Giê-su thi hành chức vụ và là nơi có nhiều phép lạ Ngài thực hiện giữa họ nhất. Ngài nói tiên tri cho họ rằng họ sẽ nghe về nhiều phép lạ lớn tại Ca-bê-na-um và khi họ nghe được những điều đó, họ sẽ nói Ngài nên đến đây và làm y chang vậy tại Na-xa-rét để họ có thể tin Ngài. Sự thật thì Ngài đang thuyết phục tâm lòng cứng cõi và vô tín của họ. Ngài biết họ vốn không tin Ngài và Ngài cũng biết họ sẽ không bao giờ tin Ngài. Chúng ta biết điều đó vì Ngài còn bổ sung thêm điều họ cũng sẽ nói, đó là “*Hỡi thầy thuốc, hãy tự chữa lành mình!*” là điều họ sẽ nói lúc Ngài chịu đóng Đinh.

Những kẻ đi qua đều chế giễu, lắc đầu và nói: “Người là người có thể phá đền thờ và xây lại trong ba ngày, hãy tự cứu mình đi! Nếu người là Con Đức Chúa Trời, hãy xuống khỏi tháp tự giã đi!” Các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo và các trưởng lão cũng chế nhạo Ngài rằng: “Nó đã cứu người khác mà không thể

tự cứu chính mình. Nó là vua Y-sơ-ra-ên mà! Bây giờ hãy để nó xuống khỏi thập tự giá đi thì chúng ta sẽ tin ngay.”

— Ma-thi-ơ 27:39-42

Từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc chức vụ, Ngài đều nói mặc dầu họ đã nghe nhưng họ sẽ không tiếp nhận thông điệp của Ngài. Ngài tiếp tục làm sáng tỏ hơn sứ điệp Ngài muốn nói với họ bằng việc kể câu chuyện của Ê-li và người đàn bà goá tại Sa-rép-ta là nơi Đức Chúa Trời sai Ê-li rời khỏi Y-sơ-ra-ên vì dân Y-sơ-ra-ên đã quá cứng lòng đến độ họ không thể tin được nữa. Điều này khiến các thầy dạy luật tức điên đến mức họ đuổi Chúa Giê-su ra ngoài để giết Ngài nhưng Kinh Thánh nói Ngài tìm cách lìa khỏi họ.

Bây giờ tôi muốn bạn viết xuống từ này cho tôi và hãy để nó ở nơi bạn có thể nhớ vì nó là chìa khoá cho tài chính tương lai của bạn. Hãy viết xuống từ “ĐƯỢC SAI ĐẾN”. Đúng rồi đấy, là từ “ĐƯỢC SAI ĐẾN”. Từ này rất quan trọng.

ĐƯỢC SAI ĐẾN

Tôi muốn đi đến 1 Vua 17:7-16, là nơi chúng ta sẽ tìm thấy sự huyền nhiệm quyền năng đến mức nó có thể biến đổi cuộc đời bạn hoàn toàn.

Nhưng sau đó ít lâu thì khe cạn khô, vì trong xứ không có mưa. Bây giờ, có lời của Đức Giê-hô-va phán với Ê-li: “Hãy mau đi đến Sa-rép-ta là thành thuộc về Si-đôn, và ở lại đó. Kìa, Ta đã

truyền cho một bà góa ở thành ấy cung cấp thức ăn cho con.” Vậy, ông lên đường đến Sa-rép-ta. Khi đến cửa thành, ông thấy một bà góa lượm củi thì gọi bà và nói: “Xin bà đem cho tôi một chút nước trong bình để tôi uống.” Bà ấy đi múc nước. Nhưng ông gọi lại và nói với bà: “Xin bà cũng đem cho tôi một miếng bánh nữa.”

Bà góa đáp: “Tôi chỉ Giê-hô-va Đức Chúa Trời hằng sống của ông mà thôi, tôi không có bánh, chỉ còn một nắm bột trong vò và một chút đậu trong bình. Nay, tôi lượm hai khúc củi, rồi nấu cho tôi và con trai tôi; khi ăn xong, chúng tôi sẽ chết.”

Nhưng Ê-li nói: “Đừng sợ, hãy trở về làm đúng như bà đã nói. Nhưng trước hết, hãy lấy bột ấy làm một cái bánh nhỏ rồi đem cho tôi. Sau đó, hãy làm cho bà và con trai bà. Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên phán: ‘Bột sẽ không hết trong vò, và đậu sẽ không thiếu trong bình, cho đến ngày Đức Giê-hô-va ban mưa xuống đất.’”

Bà ấy đi và làm như lời Ê-li đã nói. Bà cùng với Ê-li và con bà có đủ ăn lâu ngày. Bột chẳng hết trong vò, đậu không thiếu trong bình, đúng như lời Đức Giê-hô-va đã phán qua Ê-li.

— 1 Vua 17:7-16

Hãy để tôi thiết lập một khung cảnh cho bạn. Có một cơn hạn hán khủng khiếp đang xảy ra và cái khe nơi Ê-li đang ở dần khô cạn. Bây giờ ông phải đi đến một nơi khác để tìm đồ ăn và thức uống. Đức Chúa Trời phán với ông và hướng dẫn ông “**Hãy mau đi đến Sa-rép-ta là thành thuộc về Si-đôn, và ở lại đó. Kìa, Ta đã truyền cho một bà góa ở thành ấy cung cấp thức ăn cho con.**” Hãy để ý, đó là người Sa-rép-ta thuộc thành của người Ca-na-an

chứ không thuộc địa phận của người Y-sơ-ra-ên vào thời đó.

Khi Ê-li đến được thành, ông thấy một goá phụ đang đi kiếm củi và ông gọi bà lại để xin chút nước. ***“đương lúc bà đi lượm củi, ông gọi bà lại và nói “xin bà đem cho tôi một chút nước trong bình để tôi uống.”*** Về cơ bản, bà trả lời bà không còn lương thực, chỉ còn một chút cho bà và con trai của bà mà thôi.

Nhưng rồi vị tiên tri làm một việc gì đó hết sức lạ kỳ, một thứ gì đó mà có lẽ trước giờ bạn chưa bao giờ nghĩ ra. Ông bảo bà trở về nhà, lấy bánh đưa cho ông ăn trước khi làm cho gia đình bà. Hãy hiểu cho đúng bối cảnh này, ông đã chào hỏi, đưa ra hướng dẫn với câu nói, ***“Đừng sợ.”*** Rồi ông tuyên bố những điều sau đây cho bà:

Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên phán: “Bột sẽ không hết trong vò, và dầu sẽ không thiếu trong bình, cho đến ngày Đức Giê-hô-va ban mưa xuống đất.”

Wow, bà sẽ làm gì? Bà sẽ tin ông và trao cho ông bữa ăn cuối cùng của con trai bà chứ?

Bà ấy đi và làm như lời Ê-li đã nói. Bà cùng với Ê-li và con bà có đủ ăn lâu ngày. Bột chẳng hết trong vò, dầu không thiếu trong bình, đúng như lời Đức Giê-hô-va đã phán qua Ê-li.

Bà ấy đã tin cậy nhà tiên tri và hãy để ý thật kỹ kết quả - ngày nào Ê-li và gia đình người đàn bà goá này cũng có thức ăn. Hãy để tôi thay đổi một từ và nói lại câu này thành, “Ngày

nào cũng có đồ ăn cho những nhiệm vụ của Chúa và đồ ăn cho người đàn bà góa cùng với gia đình của bà.”

Chúng ta đã nói trong chương trước về nỗi sợ ban cho, đó là bạn sợ không đủ để đáp ứng cho nhu cầu của bạn nếu bạn ban cho trong công việc Chúa. Và như bạn có thể thấy và bạn sẽ luôn thấy, rằng điều đó sẽ không xảy ra đâu!

Vậy hãy để tôi hỏi bạn, “Người phụ nữ đó có tốn bất kỳ cái gì khi cho đi bữa ăn cuối cùng không?”, Không, không hề tốn. Mà ngược lại chính hành động cho đi bữa ăn cuối cùng đó đã cứu cuộc đời bà.

Bây giờ, trước khi chúng ta nói về cụm từ ĐƯỢC SAI ĐI, tôi muốn hỏi thêm một câu hỏi khác. Tại sao vị tiên tri bảo *trước tiên* bà phải chăm sóc cho ông trước? Chứ không phải chăm sóc ông *song song* với bà và con trai bà mà phải là *tách biệt ra* là làm cho ông trước rồi hãy làm cho họ. Thậm chí ông còn bảo bà mang nó ra cho ông dùng *trước khi* bà bắt đầu làm cái bánh khác cho mình. (Hãy nhớ, bạn muốn là nhà khoa học thuộc linh thì bạn phải đặt câu hỏi.)

Tất cả những câu chuyện này đang chỉ ra cho bạn thấy về nhiều cái nhìn sáng suốt, sâu sắc về luật của Vương quốc Chúa cũng như sự hoạt động của Vương quốc. Không lẽ ông Ê-li này đói quá đến nỗi không muốn đợi bà làm đồ ăn cho cả gia đình rồi tất cả họ cùng dùng bữa với nhau sao? Không phải vậy đâu, có một lý do quan trọng giải thích tại sao ông làm vậy. Vị tiên tri biết khi bà làm bánh cho ông trước, trước khi làm cho bà và gia đình bà, chính hành động này đã mang tất cả số bột và dầu đặt dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp

pháp của Vương quốc Đức Chúa Trời và nhiệm vụ của Ngài. Hãy để tôi nói lại.

Khi bà trao bánh cho nhà tiên tri (nhiệm vụ của Đức Chúa Trời) trước tiên, dầu và bột đã chuyển đổi vương quốc. Bây giờ chúng ở dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của Vương quốc Đức Chúa Trời. Chỉ khi đó Đức Chúa Trời mới có quyền hạn hợp pháp để nhân lên số bột và dầu mà thôi.

Bạn sẽ thấy cùng một nguyên tắc này được hoạt động về sau này trong chức vụ của Chúa Giê-su khi Ngài nuôi hơn 5,000 người ăn với năm cái bánh và hai con cá.

Nếu bạn nhớ câu chuyện này, bạn sẽ nhớ Chúa Giê-su bảo các môn đồ hãy đi và xem họ kiếm được những gì. Họ trở lại và thưa chỉ có năm cái bánh và hai con cá. Chúa Giê-su bảo các môn đồ đem bánh và cá đến cho Ngài. Kinh Thánh ký thuật rằng Ngài cầm lấy bánh và cá và chúc phước cho chúng rồi trao ngược trở lại cho các môn đồ. Tôi biết Chúa Giê-su thật sự không hành động theo tôn giáo, vậy tại sao Ngài còn làm kiểu như vậy chứ?

Ngài bắt buộc phải làm như vậy hoặc là bánh và cá không được nhân lên. Bạn thấy không, năm cái bánh và hai con cá đã ở dưới quyền quản trị hợp pháp của con người lúc đó rồi. Đức Chúa Trời không thể làm bất cứ điều gì với chúng được. Nhưng khi họ dâng nó cho Chúa cách nhưng không thì Ngài chúc phước cho chúng và chúng đã ở dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của Vương quốc Đức Chúa Trời. Cho nên chỉ có một kết quả xảy ra mà thôi, đó là bánh và cá được nhân lên.

Cũng nguyên tắc này được tìm thấy trong Lu-ca chương 5 khi Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đánh cá suốt đêm nhưng không bắt được con cá nào. Qua việc mượn tàu của Phi-e-rơ, Chúa Giê-su sẽ ra xa bờ một chút để giảng cho hết thảy đoàn dân, sau đó Ngài bảo Phi-e-rơ quăng lưới ở mực nước sâu hơn thì họ bắt được cá.

Như bạn có thể nhớ được, họ kết thúc bằng hai con tàu đầy cá đến nổi tàu sắp chìm. Khi Chúa Giê-su mượn tàu, Ngài thật sự đã mượn công việc kinh doanh của họ để giảng đạo ngày hôm đó. Giây phút Ngài sở hữu con tàu, toàn bộ sự nghiệp kinh doanh của họ đã ở dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của Vương quốc Đức Chúa Trời. Điều đó khiến cho thiên đàng được hợp pháp để đem lời tri thức đến cho Chúa Giê-su để biết nơi đâu có cá và rồi họ bắt được mẻ cá khổng lồ. (Tôi luôn nói rằng ai cũng có thể bắt được cá nếu Chúa Giê-su nói cho họ biết cá ở đâu cũng như cách thức để bắt được cá. Bạn cũng sẽ sử dụng cùng một nguyên tắc này khi bạn ban cho đối với công việc Chúa.)

Bây giờ, trở lại với câu chuyện của tiên tri Ê-li, chính yếu là người đàn bà goá này đã cộng tác cùng với Ê-li và nhiệm vụ của ông cho nên ông cũng nhận được phần thưởng y như vậy. Có sự cung ứng cho Ê-li VÀ người phụ nữ lẫn gia đình bà. Bạn có nhìn thấy không?

Tôi sẽ nói nhiều hơn về nguyên tắc này ở phần sau của sách còn bây giờ tôi muốn nói về một chìa khoá lớn trong câu chuyện này, đó là cụm từ ĐƯỢC SAI ĐI.

Cùng ôn tập lại nào! Đức Chúa Trời giao cho Ê-li một nhiệm vụ. Ông cần sự cung ứng để thực hiện nhiệm vụ. Chúng ta biết Ê-li là nhà tiên tri, cho nên ông mang Lời Chúa đến bất kỳ nơi đâu Chúa sai ông đi. Nhưng Chúa cần sự cung ứng cho nhiệm vụ của Ngài và điều này luôn đòi hỏi sự tham gia của *con người*.

Trong trường hợp này, Đức Chúa Trời không thể tìm được một goá phụ nào trong Y-sơ-ra-ên có đức tin để vâng lời Ngài. Ngài biết Ngài muốn làm gì nhưng phải có ai đó cùng hiệp lòng hiệp ý với thiên đàng để việc đó hợp pháp cho Ngài hầu cho Ngài có thể mang sự cung ứng đến cho Ê-li.

Hãy nhớ, không nơi đâu có đồ ăn. Con người đang chết đói. Vấn đề không còn là tìm được đồ ăn hay đi ra chợ nữa vì vốn dĩ không nơi đâu có lương thực. Sự cung ứng của Ê-li đã đến qua Thánh Linh của Đức Chúa Trời.

Vì không có một ai trong Y-sơ-ra-ên có đức tin để tin cậy Ngài mà Ngài phải đi tìm bên ngoài lãnh thổ Y-sơ-ra-ên, đến một quốc gia khác để tìm và Ngài tìm được một goá phụ có tấm lòng của đức tin. Như chúng ta đã nói trước đó, Ê-li được sai đến với người đàn bà goá cách cụ thể vì Đức Chúa Trời biết bà sẽ tin cậy Ngài.

Nhưng qua việc đặt Chúa lên hàng đầu và vâng theo Lời Chúa phán với bà, với nhiệm vụ của Đức Chúa Trời mà Ê-li được chăm sóc cũng như toàn bộ gia đình bà được chăm sóc suốt thời kỳ hạn hán.

Cho nên đây là điểm quan trọng của câu chuyện...

Khi Chúa có nhiều thứ cần phải được hoàn tất, Ngài sẽ tìm kiếm khắp đất để tìm ra một người Ngài có thể tin cậy, là người sẽ vâng lời Ngài và triển khai kế hoạch của Ngài. Ngài cũng cần đến những con người sẽ dâng hiến cho công tác của Ngài nữa.

Cho nên, hãy để tôi nói điều này cho thật rõ: Nếu bạn muốn có những ý tưởng lớn, nếu bạn muốn Đức Chúa Trời chuyển tải những khái niệm kinh doanh tuyệt vời cho bạn, bạn phải đủ tiêu chuẩn cho chúng cái đã! Đức Chúa Trời biết tấm lòng của bạn và Ngài đang tìm kiếm khắp đất những người Ngài có thể tin tưởng để giao nhiệm vụ. Ngài đang đi tìm những con người Ngài có thể tin tưởng để giao tiền bạc cho công tác của Ngài. Rồi sau đó, Ngài sẽ sai người đó đến với kế hoạch Ngài đã chuẩn bị để thu gom số tiền cần thiết. Bạn có nhìn thấy được điều đó không?

Hãy nhớ, lời Chúa được SAI ĐẾN với người goá phụ và Lời Chúa đã cứu sống bà!

Tôi nhớ Lời Chúa đã đến với tôi để giúp tôi bước ra và khởi nghiệp ở một vùng đất mới với sự uỷ thác mới. Tôi đã làm theo và nó đã cứu cuộc đời tôi.

Đức Chúa Trời tìm kiếm người sẵn lòng vâng lời Ngài để đóng góp tiền bạc vào những nhiệm vụ của Ngài!

Hãy ôn tập lại những nguyên tắc chúng ta thấy được từ trong câu chuyện này.

1. Đức Chúa Trời có nhiệm vụ trên đất mà Ngài muốn hoàn tất.
2. Mọi nhiệm vụ đều cần đến con người.

3. Mọi nhiệm vụ đều cần đến tiền bạc.
4. Đức Chúa Trời đang tìm kiếm khắp đất người sẽ thực thi nhiệm vụ của Ngài.
5. Và Đức Chúa Trời đang tìm kiếm khắp đất người chịu dâng hiến và gây quỹ cho công tác của Ngài.
6. Khi chúng ta dâng hiến và gây quỹ cho các nhiệm vụ của Ngài, chúng ta đang trao cho thiên đàng quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp không những để dùng chúng ta trong việc gây quỹ cho nhiệm vụ của Ngài mà còn để tuôn chảy tài chính vào cuộc đời của chúng ta nữa.

Bạn chẳng mất gì khi làm người rộng rãi cả! Tôi nói với hội thánh tôi như vậy thì họ luôn nói “đồng ý”.

CHƯƠNG 4

Tiền Thuộc Về Ai?

Có bao giờ bạn biết tiền bạn có ngay lúc này lại không thuộc về bạn chưa?

Tôi biết nó nghe có vẻ điên rồ nhưng có bao giờ bạn biết Chúa đặt tiền đó vào tay bạn vì người khác không?

Tôi biết, tôi biết, có thể bạn không thực nghĩ về cuộc đời từ khía cạnh đó nhưng bạn nên suy nghĩ vì còn có một chìa khoá khác gia tăng cuộc đời bạn.

Hãy nghĩ đến điều tôi đang nói. Chúng ta đã nói về việc gây quỹ cho các nhiệm vụ của Đức Chúa Trời, đúng chứ? Và chúng ta đã nói Đức Chúa Trời đang tìm kiếm khắp đất người có lòng dâng hiến và gây quỹ cho công tác của Ngài. Chúng ta biết tiền nằm trong tay con người và nếu Chúa muốn gây quỹ cho các nhiệm vụ của Ngài, Ngài phải lấy tiền từ tay những người sẵn lòng để nó đi và họ là những người có lòng rộng rãi đối với Chúa và với dân sự Ngài.

Thế thì, trong tay bạn có gì? Khi bạn nhìn vào cái bạn có, bạn có biết có thể Chúa đặt nó ở đó là vì người khác không? Hay có thể Ngài đã mang nó đến với bạn để bạn dâng cho dự án Ngài muốn hoàn tất không?

Dĩ nhiên, về mặt pháp lý, cái gì là của bạn thì bạn có quyền quyết định làm gì với nó. Nhưng giả sử Đức Chúa Trời đặt tiền bạc trong tay người khác, tôi muốn nó phải được sử dụng theo ý Ngài. Bạn cũng muốn vậy chứ?

Đấng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở; cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

— 2 Cô-rinh-tô 9:10-11

Chúng ta đã nhìn vào phân đoạn này rồi nhưng còn có một điều gì đó khác có thể bạn đã bỏ sót ở đây. Câu 10 nói rằng Ngài sẽ *cung cấp* hạt giống cho kẻ gieo và bánh để ăn.

Hãy suy nghĩ điều này: Đức Chúa Trời ban hạt giống cho kẻ gieo và bánh làm thức ăn. Bánh làm thức ăn đại diện cho tất cả mọi nhu cầu có cần trong gia đình bạn để bạn sống cuộc đời sung mãn mà Chúa vốn để dành sẵn cho bạn. Nhưng thế còn việc Ngài ban *hạt giống cho kẻ gieo* thì sao?

Bạn có từng gieo giống hay trồng cỏ trong vườn nhà bạn chưa? Đầu tiên, bạn cần cho hạt giống vào trong đất, và để được thế thì bạn phải vãi hạt giống xuống, khi tay này vãi hạt giống vừa xong thì ngay lập tức bạn lại bốc một nắm hạt giống khác trên tay để vãi tiếp, tay bạn lúc nào cũng đầy một nắm hạt giống như vậy cả. Cho nên có sự tuôn tràn liên tục trong việc vãi hạt giống xuống đất. Cụm từ *Đức Chúa Trời cung*

cấp hạt giống cho kẻ gieo cũng có nghĩa rộng như vậy, có nghĩa là Ngài sẽ ban hạt giống cho người đang ở trong tiến trình gieo giống.

ĐỨC CHÚA TRỜI CUNG CẤP HẠT GIỐNG CHO NGƯỜI ĐANG GIEO!

Phao-lô tiếp tục nói rằng Đức Chúa Trời cũng ban bánh chúng ta cần, dĩ nhiên rồi, nhưng sự nhấn mạnh trong phân đoạn này nằm ở hành động tiếp diễn đang gieo giống và tầm ảnh hưởng của việc gieo giống trong đời sống chúng ta cũng như cho những người chúng ta cư xử rộng rãi với họ. Như chúng ta đã nói, lòng rộng rãi sẽ cảm động tấm lòng con người hướng về Chúa.

Với tư duy đó trong đầu, tôi nghĩ tất cả chúng ta đều đồng ý rằng Đức Chúa Trời muốn gieo nhiều hạt giống nhất có thể hầu cho Ngài có thể gặt được mùa thu hoạch bội thu. Cho nên, nếu bạn là Chúa, bạn sẽ ban hạt giống cho ai? Cho người lười biếng và không bao giờ nỗ lực gieo giống hay cho người gieo giống cách chủ động? Tôi nghĩ câu trả lời đã quá rõ ràng.

Khi chúng ta trung tín với những gì chúng ta có, Chúa sẽ nói rằng Ngài sẽ gia tăng hạt giống cho chúng ta để chúng ta có thể gieo nhiều hơn và có được tầm ảnh hưởng lớn hơn trên đất cho Vương quốc Ngài.

Bạn có để ý Phao-lô nói khi bạn gieo và gặt, hạt giống của bạn sẽ được gia tăng, là điều cho phép bạn rộng rãi trong mọi

dịp tiện không? Nếu đây là thật (và dĩ nhiên nó là thật) thì kho hạt giống của bạn là tiền bạc bạn đang cầm trên tay ngay lúc này được dành cho cơ hội làm người rộng rãi xuất hiện. Hạt giống của bạn được đặt đúng chỗ trước khi bạn có thể làm người rộng rãi.

Một lần nữa, ý tôi là tiền bạn đang cầm trên tay không phải là của bạn hết đâu. Một vài lượng tiền trong đó được Chúa ban cho bạn để làm hạt giống đó. Chu kỳ gieo và gặt là dòng chảy. Chúng ta gieo, rồi chúng ta lại gặt; và khi chúng ta cứ tiếp tục chu kỳ đó miễn sao đừng ăn hết hạt giống thì mùa thu hoạch của chúng ta vẫn cứ tiếp tục gia tăng và như vậy chúng ta càng có nhiều khả năng để rộng rãi hơn.

Dĩ nhiên, khi bạn đói và cần bánh, bạn phải lấy hạt giống từ kho hạt giống kinh doanh ra ăn. Khi hạt giống dùng để kinh doanh tăng lên, khả năng ăn bánh từ hạt giống kinh doanh đó cũng tăng lên.

Nhưng tôi muốn đi sâu hơn một chút ở tư duy này.

Hãy để tôi chỉ ra một điểm quan trọng đó là Chúa sẽ cung cấp hạt giống cho người có lòng để gieo ra chứ không phải cho người tính tới tính lui mới gieo. Ngài ban hạt giống cho người gieo.

Cho nên đây là câu hỏi: Bạn muốn sống cuộc đời chỉ có quản lý tiền bạc của bạn thôi hay bạn muốn sống cuộc đời vừa quản lý tiền của bạn vừa quản lý bạc của Chúa nữa?

James và Ella đến hội thánh tôi vì họ nghe được những thứ mà trước đây họ chưa từng được nghe trong cộng đồng

người Amish, nơi họ sinh ra và lớn lên. Tất cả những khái niệm về Vương quốc đều mới mẻ với họ nhưng họ thật là những sinh viên xuất sắc của Vương quốc. Họ nghe hết lần này đến lần khác về những sứ điệp chúng tôi dạy về cách sống trong Vương quốc tại hội thánh Faith Life.

Một ngày nọ, James nói với Chúa rằng cậu ta nghe được rất nhiều câu chuyện từ nhiều người khác, kể về cách Vương quốc Ngài làm những điều lớn lao cho cuộc đời họ và cậu ta cũng muốn được kinh nghiệm cùng một lời chứng như họ. Thế là cậu ta quyết định thử nghiệm các định luật mà cậu đã nghe về Vương quốc. Họ đi nghỉ và dành phần lớn thời gian để nghe các sứ điệp nói về phần gấp đôi mà tôi đã dạy tại thời điểm đó. Cuốn sách *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh Của Lòng An Nghĩ* ra đời và tôi dạy phần đó từ đây. Cho nên, họ quyết định nhận chìm bản thân họ vào trong Lời Chúa trước khi gieo hạt giống.

Họ quyết định gieo hạt giống hướng đến mùa gặt 10,000 đô họ cần để sửa chữa nhà cửa cũng như cho một số nhu cầu khác trong gia đình với con cái họ sinh ra. Họ không biết tiền đến từ đâu nhưng họ đã học về Vương quốc đủ lâu trước khi họ cảm thấy họ có đức tin cho điều đó.

Lúc đó, James là ông chủ cửa hàng sửa xe. Trước khi chuẩn bị đi làm, không lâu sau khi họ gieo 10,000 đô, anh

**BẠN MUỐN SỐNG
CUỘC ĐỜI CHỈ CÓ
QUẢN LÝ TIỀN BẠC CỦA
BẠN THÔI HAY BẠN
MUỐN SỐNG CUỘC ĐỜI
VỪA QUẢN LÝ TIỀN
CỦA BẠN VỪA QUẢN LÝ
BẠC CỦA CHÚA NỮA?**

thừa nhận với Ella rằng sau khi học về phần gấp đôi, cậu ta thật sự cảm thấy họ nên tin rằng họ sẽ nhận lại gấp đôi từ số hạt giống họ đã gieo. Cậu ta nói cậu ta tin mình sẽ nhận lại 20,000 đô. Ella nói cô hơi sốc nhưng cũng đồng hành với chồng. Lúc ra khỏi cửa, cô với theo, “Thôi được rồi, em cũng tin là 20,000 đô.”

Ngày hôm sau tại cửa tiệm. Một trong những khách hàng thường xuyên của James đến để sửa xe và khi cậu ta viết lại yêu cầu sửa xe từ vị khách hàng này thì người này vào văn phòng của James và nói gần đây ông ta đang đau đầu về chuyện đàn bò của mình. Chúng hay đạp gãy hàng rào và chạy ra ngoài. Phần đất của ông ta nằm sát với ranh giới rừng quốc gia, cho nên những con bò này có thể chạy đi lung tung bất kỳ nơi đâu nó muốn. Khách hàng của James đã lớn tuổi, ông nói ông đã quá lớn tuổi nên không thể cứ chạy xung quanh mà đuổi ví đàn bò được. Những lời sau đó mới làm James sốc đến độ cậu ta phải tự hỏi bản thân mình có nghe nhầm không.

Người đàn ông nói với cậu ta, “Tôi đã xong công chuyện với lũ bò này rồi và đó là lý do tại sao tôi cho anh hết số bò nhà tôi. Từ nay trở đi, chúng là của anh.” James không biết phải nói gì. Cậu ta không có đất. Cậu ta sống ở trung tâm nơi người ta tính bằng mét vuông và cậu ta còn là một thợ máy nữa. Vâng, cậu ta lớn lên trong cộng đồng người Amish và lớn lên bên bầy bò nhưng đó là chuyện của nhiều năm về trước. Cậu ta định cảm ơn rồi từ chối nhưng khi sự nhớ về hạt giống của mình, cậu cảm thấy có cái gì đó cần phải kiểm tra trước cái đã.

Sau khi nói chuyện qua lại với người đàn ông đó cũng là bạn của cậu, cậu ta mới biết có 23 con bò thuộc giống bò đen Angus cùng với 3 con ngựa. James nhớ có ai đó từng nói với cậu ta trước đó rằng họ đang tìm mua một đàn bò. Họ không muốn mua lác nhắc nhưng nếu nguyên đàn bò thì họ rất muốn đi xem. James mới gọi cho họ và người đó gật đầu đồng ý đi xem. Rồi James hỏi liệu với đàn bò như thế này, ông có thể ra giá bao nhiêu thì người đàn ông đó suy nghĩ một lát rồi nói, “Ồ, có lẽ là 20,000 đô.”

James không thể tin vào tai mình. Tất cả những điều này vừa mới xảy ra chỉ sau một ngày, khi cậu ta rời khỏi nhà và nói với Ella về phần gắp đôi từ Đức Thánh Linh mà thôi đó. Cậu ta kể cho tôi rằng sau đó thì cậu ta chỉ làm mấy việc lật vạt, đó là gom lũ bò lại, chất lên xe tải rồi chở đến ngôi nhà mới của chúng là xong. James kể cậu ta hoàn toàn bị bất phục rằng Vương quốc Đức Chúa Trời có thể làm bất cứ điều gì và cậu ta sẽ không còn bị giới hạn bởi tiềm năng riêng của mình nữa.

Khi cậu ta trở về nhà ngày hôm ấy, việc đầu tiên cậu ta làm là kể cho Ella nghe về bầy bò, vợ cậu ta rất sốc. Nếu bạn hỏi James và Ella về ân điển của Đức Chúa Trời, tốt nhất bạn nên chuẩn bị sẵn tinh thần với nhiều giờ đồng hồ vì họ sẽ nói vô số thứ cho bạn đấy.

Đây là ví dụ tuyệt vời về Đức Thánh Linh - Đáng chỉ cho con người biết địa điểm thu hoạch vì lòng rộng rãi của họ đối với Chúa. Một khi chúng ta gieo, có lẽ chúng ta cần nhớ chính xác điều Đức Thánh Linh bày tỏ chỉ thiếu hai chữ *điên rõ* mà thôi! Ý tôi là James không đời nào nảy ra được ý tưởng đó

với tờ giấy và cây bút trên tay rồi vật vã luyện tập tâm trí bắt nó vắt óc cho ra các phương án đầu.

Lấy Phi-e-rơ làm ví dụ. Tôi chắc chắn dù trong những ý nghĩ rò rỉ của ông cũng không có chuyện đi tìm đồng xu trong miệng một con cá để nộp thuế hay là tự nhiên ở đâu xuất hiện một Ra-bi đi xuống nơi bờ biển bảo ông chính xác nơi để thả lưới dù ông mới chính là một ngư phủ thứ thiệt.

Hãy nhìn vào Drenda và tôi này, chúng tôi sống trong nợ nần, căng thẳng và lao nhọc suốt chín năm ròng rã. Có ai ngờ một ngày nào đó chúng tôi sở hữu công ty riêng, đã thế lại còn là công ty giúp người ta hết nợ hay thậm chí sốc hơn nữa khi chúng tôi còn làm chương trình truyền hình khắp nơi trên thế giới với tên gọi *Fixing The Money Thing (Chấn Chính Tiền Bạc)*, đúng là không tưởng, phải không?

Bạn sẽ không bao giờ muốn giới hạn Đức Chúa Trời đâu.

Giờ, hãy ôn tập lại nào! Hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời cung cấp hạt giống cho người gieo - là người đang gieo và ước ao được gieo!

Tiếp tục đi tiếp nào. Bây giờ tôi muốn nhìn vào điều mà cá nhân tôi nghĩ là một trong những ẩn dụ vô cùng thâm thúy mà Chúa Giê-su từng dạy về sự hành động của Đức Chúa Trời cùng với con người cũng như làm sao họ đủ tiêu chuẩn để được Ngài sử dụng. Điều này chắc chắn khiến bạn phải dừng lại và suy nghĩ.

Đức Chúa Jêsus lại phán với các môn đồ: “Một người giàu kia có một người quản gia bị tố cáo đã phung phí tài sản của chủ.

Vì vậy, chủ gọi anh ta đến và bảo: ‘Tôi nghe người ta tố cáo anh về điều gì đó! Hãy khai trình việc quản lý của anh, vì từ nay anh không được làm quản gia nữa!’

Người quản gia tự nhủ: ‘Chủ cách chức quản lý của ta, ta sẽ làm gì? Cuộc đất thì ta không đủ sức, còn đi ăn xin thì hổ thẹn. Ta biết phải làm gì để khi bị cách chức có người tiếp rước ta về nhà.’

Vậy, anh ta gọi riêng từng con nợ của chủ đến và nói với người thứ nhất: ‘Anh mắc nợ chủ tôi bao nhiêu?’

Người ấy đáp: ‘Một trăm thùng dầu.’

Người quản gia nói: ‘Hãy cầm lấy giấy nợ, ngồi xuống đó viết mau: Năm chục.’

Rồi anh ta nói với người thứ nhì: ‘Anh mắc nợ bao nhiêu?’

Người ấy đáp: ‘Một trăm斛 lúa mì.’

Người quản gia bảo: ‘Hãy cầm lấy giấy nợ, viết: Tám chục.’

Ông chủ khen người quản gia bất chính ấy đã hành động khôn lanh như vậy. Vì con cái đời này khôn khéo hơn con cái sự sáng trong việc cư xử với người đồng loại. Còn Ta bảo các con: Hãy dùng tiền của bất nghĩa mà kết bạn, để khi tiền của ấy hết đi, họ sẽ tiếp các con vào nhà đời đời.

Ai trung tín trong việc rất nhỏ cũng trung tín trong việc lớn, ai bất nghĩa trong việc rất nhỏ cũng bất nghĩa trong việc lớn. Vậy nếu các con không trung tín về của cải bất nghĩa, ai sẽ đem của cải thật giao cho các con? Nếu các con không trung tín về của cải người khác, ai sẽ giao cho các con của cải riêng của các con?

Không đây tớ nào có thể làm tôi hai chủ vì sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc trọng chủ này mà khinh chủ kia. Các con không thể nào vừa phục vụ Đức Chúa Trời, vừa phục vụ tiền tài được.”

Người Pha-ri-si là những kẻ ham tiền bạc nghe mọi điều đó thì chế nhạo Ngài. Ngài phán với họ: “Các người làm ra vẻ công chính trước mặt người ta, nhưng Đức Chúa Trời biết lòng các người; vì điều người ta đề cao lại là điều ghê tởm trước mặt Đức Chúa Trời.”

—Lu-ca 16:1-15

Có quá nhiều thứ cần học từ trong ẩn dụ này. Trước tiên, chúng ta thấy ông chủ giàu có giao mọi tài sản cho người quản gia coi sóc nhưng tên quản gia kia lại lãng phí hết gia tài của chủ và không đủ tiêu chuẩn để quản lý thêm bất cứ thứ gì. Biết sắp mất việc, ông ta nhanh nhẩu gọi hết những con nợ của chủ đến để giảm nợ cho bọn họ với khoản tiền lớn, có người ông ta giảm cho một nửa nếu họ chịu trả nhanh.

Bấy giờ, tất nhiên chủ hoàn toàn không hề hay biết điều mà tên quản gia này làm. Nhưng tên quản gia bất chấp lại nghĩ nếu hắn giảm nợ như vậy, có lẽ sau này bọn họ sẽ nhớ đến hắn mà giúp đỡ hắn làm ăn sau này chẳng. Khi người chủ phát giác những gì tên quản gia bất chính kia làm, chủ gọi hắn đến và:

Ông chủ khen người quản gia bất chính ấy đã hành động khôn lanh như vậy.

Khái niệm về sự khôn lanh: Cho thấy sự nhận thức thông minh hoặc có phương kế thông minh, ba lém đặc biệt trong

những vấn đề thực tiễn. Được sắp xếp hoặc làm cho nổi bật bởi những nhiều thủ đoạn nghệ thuật và láu cá; gian xảo.¹¹

Người chủ thấy tên quản gia có khả năng sáng tạo và thực hiện kế hoạch sản sinh lợi nhuận, trong trường hợp này thì lợi nhuận cho hắn chứ không phải cho chủ hắn - là thứ chủ không nhìn thấy tên quản gia kia đại diện cho mình. Tuy nhiên, nếu xét ở phương diện hắn biết lo trước lo sau cho chính mình thì hắn đúng là rất thông minh và tử mỉ. Hắn cho thấy được hắn rất biết tính toán chu toàn cho những vấn đề riêng của hắn cũng như cho sự tích trữ của hắn nhưng chẳng có cái nào trong những sự tính toán đó là dành cho chủ của hắn cả. Hãy để tôi nói thẳng thừng ở đây - hắn chính là một tên làm thuê!

Bây giờ, hãy để tôi hỏi bạn một câu hỏi khó nghe: Bạn có phải là một Cơ đốc nhân làm thuê không?

Bạn có quan tâm đến sự thịnh vượng của bạn nhiều hơn là công việc của Chúa bạn hay không? Bạn có để ý đến các nhu cầu và mối bận tâm của bạn nhiều hơn của Chúa bạn hay không? Bạn có đang lãng phí tài sản của Chúa bạn không?

Wow, tôi biết đây là những câu hỏi cực kỳ khó nghe. Đó là lý do tại sao ẩn dụ này lại quá thâm thúy vì nó cắt bỏ đụng đến ngay tim đen và khải tử bất kỳ thái độ sai trật nào có thể bị che đậy ở đây.

Chúa Giê-su cho chúng ta một bức tranh và Ngài định nghĩa kẻ làm thuê trong Giăng 10:11-13.

¹¹ *The American Heritage® Dictionary of the English Language, Fifth Edition*

*Ta là người chẵn nhân lành, người chẵn nhân lành vì bây
chiên hi sinh mạng sống mình. Kẻ chẵn thuê không phải là người
chẵn; chiên không thuộc về nó nên khi thấy muông sói đến, nó bỏ
chiên chạy trốn. Muông sói vỗ lấy chiên và làm cho tan lạc. Vì là
kẻ chẵn thuê nên nó không quan tâm gì đến chiên.*

— Giảng 10:11-13

Theo bản dịch NKJV thì câu 13 được nói theo cách này:

*Kẻ chẵn thuê bỏ chạy vì hắn chỉ là một tên làm thuê chứ
không quan tâm gì đến bây chiên cả.*

Trong trường hợp tên quản gia bất chính, hắn không đủ tiêu chuẩn để quản lý tiền bạc của chủ vì thật sự không để ý gì đến ích lợi của chủ hắn; hắn chỉ quan tâm đến bản thân mình thôi. Bất giờ, hắn vẫn có khả năng đi ra ngoài và tự mình kiếm tiền, dĩ nhiên là thế rồi, chỉ có điều hắn sẽ không còn cơ hội quản lý tiền bạc của hắn VÀ của chủ hắn nữa.

Tôi tin chúng ta đang sống trong thời điểm khi mà tư duy làm thuê đang chạy lung tung khắp nước Mỹ và toàn thế giới.

Tôi chắc chắn bạn từng đến một nhà hàng nào đó, rồi bạn nhìn thấy những chiếc bàn dơ bẩn với sàn nhà cũng bẩn thỉu nốt, rồi phía sau nhà hàng, bạn nhìn thấy một số nhân viên đang giết thời gian. Hay khi bạn đến nhà hàng trước giờ đóng cửa 30 phút, bạn sẽ bị sốc khi nhìn thấy bàn ghế được xếp trên bàn, nhân viên thì đứng xếp hàng nhìn đồng hồ để chuẩn bị về. Bạn biết đó, không ai nói thì cũng biết chẳng có

chủ ở đó. Tất cả họ đều là những người làm thuê. Họ không chăm sóc vì ích lợi của chủ. Họ ở đó để được trả lương qua ngày và thế là xong.

Có nhiều nhà tuyển dụng kể với tôi rằng tình hình ngày càng tệ, tệ đến mức nhân viên chỉ xuất hiện cho có lệ rồi lượn lơ xung quanh khách hàng rồi thôi. Những nhà tuyển dụng này than vãn vì chủ của họ chứ không phải vì những người nhận việc. Họ muốn người lao động làm việc và trông coi công việc như thể họ đang làm cho chính họ. Họ nói với tôi rằng chỉ cần có một người lao động chăm sóc công việc bằng thái độ như vậy thôi là sẽ được cất nhắc trong công việc và được tìm kiếm.

Chúa cũng không khác như vậy đâu. Ngài cũng đang tìm kiếm những người quan tâm điều Ngài quan tâm và ghét điều Ngài ghét.

Trong 1 Sa-mu-ên 15, Đức Chúa Trời bảo vua Sau-lơ đi đánh dân A-ma-léc vì những điều họ đã đối đãi với dân Y-sơ-ra-ên lúc họ ra khỏi Ai Cập. Vua Sau-lơ được truyền dặn không để cho bất kỳ vua hay dân đó được sống. Dân Y-sơ-ra-ên cũng không được phép để cho bất kỳ thú vật nào sống nhưng đây là điều Sau-lơ đã làm:

Nhưng Sau-lơ và dân chúng tha chết cho A-ga, cũng không giết những con tốt nhất trong bầy bò và chiên, các con vật béo mập, các chiên con, và tất cả những con vật tốt nhất. Họ không muốn diệt những con vật đó, chỉ diệt tất cả những con xấu xí và không giá trị.

— 1 Sa-mu-ên 15:9

Hãy nhìn những gì Đức Chúa Trời phán trong câu 11-10:

Bây giờ, có lời Đức Giê-hô-va phán với Sa-mu-ên: “Ta lấy làm tiếc đã lập Sau-lơ làm vua, vì người đã quay khỏi Ta, không làm theo lời Ta.” Sa-mu-ên buồn bực, và ông kêu cầu Đức Giê-hô-va suốt đêm.

Rồi khi chúng ta thấy Chúa phán với Sa-mu-ên về Sau-lơ trong 1 Sa-mu-ên 16:1

Đức Giê-hô-va phán với Sa-mu-ên: “Con than khóc về chuyện Sau-lơ cho đến bao giờ? Ta đã từ bỏ nó, không cho làm vua Y-sơ-ra-ên nữa. Hãy đỡ đầu đây sừng và lên đường. Ta sai con đến gặp Gie-sê, người Bết-lê-hem, vì Ta đã chọn một người trong các con trai của ông ấy làm vua.”

Giống như tên quản gia bất chính không còn đủ tiêu chuẩn để quản lý tài vật của chủ, Sau-lơ cũng vậy. Và bạn đoán được điều gì không? Bạn và tôi cũng có thể không đủ tiêu chuẩn.

Đức Chúa Trời đang tìm kiếm điều gì? Ngài sẽ tin cậy ai đây?

Rồi Ngài bỏ vua đó, lập Đa-vít làm vua. Ngài làm chứng về ông rằng: “Ta đã tìm thấy Đa-vít con trai của Gie-sê, là người Ta hài lòng, người sẽ thi hành mọi ý muốn Ta.”

— Công Vụ 13:22

Nếu chúng ta có thể thiếu tiêu chuẩn thì chúng ta cũng có khả năng đạt tiêu chuẩn. Có thể bạn sẽ nói, “Chà, Mục sư Gary ơi, tôi phải làm như thế nào đây?” Ấn dụ này sẽ trả lời câu hỏi của bạn.

Ai trung tín trong việc rất nhỏ cũng trung tín trong việc lớn, ai bất nghĩa trong việc rất nhỏ cũng bất nghĩa trong việc lớn. Vậy nếu các con không trung tín về của cải bất nghĩa, ai sẽ đem của cải thật giao cho các con? Nếu các con không trung tín về của cải người khác, ai sẽ giao cho các con của cải riêng của các con?

Không đây tớ nào có thể làm tôi hai chủ vì sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc trọng chủ này mà khinh chủ kia. Các con không thể nào vừa phục vụ Đức Chúa Trời, vừa phục vụ tiền tài được.

— Lu-ca 16:10-13

Hãy để tôi nói cho rõ: Bạn phải vượt qua bài thử nghiệm về lòng trung thành. Nếu bạn có thể được tin cậy trong việc rất nhỏ thì bạn cũng có thể được tin cậy trong việc lớn. Bài thử nghiệm sẽ luôn bắt đầu trong tự nhiên trước rồi sau đó sẽ di chuyển qua lãnh vực thuộc linh. Bạn phải là người đáng tin cậy trong việc quản lý tài sản thuộc về đất trước khi Đức Chúa Trời có thể tin cậy mà giao của cải tài sản của Ngài cho bạn. Nếu bạn không phải là người đáng tin cậy đối với tài sản của người nào đó thì còn ai dám giao tài sản của họ cho bạn nữa? Chắc chắn Chúa thì không rồi đó.

Thôi được rồi, sau đây là sự áp dụng của ấn dụ cho đời sống của chúng ta đây.

Hầu hết Cơ đốc nhân đều cho Chúa đồ thừa.

Hầu hết các Cơ đốc nhân khi nhìn vào ngân sách của họ rồi quyết định, “Đây là những gì tôi có thể ban cho.” Tuy nhiên, cũng trong ngày đó, họ mua một chiếc du thuyền đời mới mà chẳng thấy khó khăn gì cả.

Bây giờ, tôi không cố tình khiến ai đó cảm thấy mình bị xét đoán đâu nhé và chắc chắn Đức Chúa Trời không bận tâm chuyện bạn có du thuyền đẹp. Đơn giản tôi đang hỏi bạn: Bạn muốn chỉ quản lý tiền của mình thôi hay bạn muốn quản lý vừa tiền của bạn vừa tiền của Chúa nữa?

Nếu bạn tra phần mềm Google về mức độ trung bình Cơ đốc nhân ban cho, có lẽ bạn sẽ bị sốc. Có một lần tôi thấy Google trả lời tôi rằng trung bình Cơ đốc nhân ban cho chỉ trên 13 đô một tuần tại hội thánh.¹²

Khi nhìn vào số liệu thống kê liên quan đến sự ban cho, tất cả chúng đều làm tôi thất vọng. Như tôi đã nói, hầu hết Cơ đốc nhân chỉ cho Chúa đồ thừa. Một lần nữa, xin hiểu cho rằng tôi không cố tình xét đoán hay khơi gợi cảm giác mặc cảm đối với ai cả. Tôi chỉ muốn đưa ra một điểm quan trọng - mà tôi nghĩ Lời Chúa sẽ bảo vệ cho quan điểm này của tôi - Đó là Đức Chúa Trời không tìm kiếm những kẻ làm thuê; Ngài đang đi tìm những ông chủ, bà chủ.

¹² https://www.pastorrickyowell.com/life_matters_with_pastor_/2009/10/startling-statistics

Thứ hai, Đức Chúa Trời không tìm kiếm những người ban cho chỉ vì họ cảm thấy mặc cảm tội lỗi. Đức Chúa Trời yêu người dâng hiến cách vui lòng theo 2 Cô-rinh-tô 9:7.

Sau-lơ đã không đủ tiêu chuẩn vì không làm theo lời Chúa bảo nhưng Đa-vít lại là người được chọn vì ông vâng lời và làm theo những gì Chúa thấy cần thiết phải hoàn thành.

Cho nên, hãy để tôi đề xuất ra một góc nhìn mới. Giả sử lật ngược thế giới của chúng ta lại, chúng ta quyết định đặt Chúa lên hàng đầu thì việc sống cho Chúa trước có khiến chúng ta trở thành những người chỉ ăn đồ thừa không? Tôi chỉ có thể đoán được rằng những mẩu đồ thừa đó cũng sẽ sớm bỏ qua bạn và bạn sẽ sống cuộc đời phước hạnh mà thôi.

Nó đã hiệu quả cho R.G LeTourneau. Từ những khởi đầu khiêm tốn, lại mới học lớp bảy, rồi ông phải tự mình đào tạo mình và rồi sau xây dựng nên một đế chế công nghiệp. Mọi máy móc chuyên động trên đất đến từ ông đã giúp cho thế chiến thứ 2 thắng lợi và rồi xây dựng nên nền công nghiệp cơ sở hạ tầng hiện đại của nước Mỹ. Vào lúc cuối đời, ông đã giành được 300 bằng sáng chế.¹³

Bí kíp của ông là gì? Ông đã dâng Chúa 90% tất cả những gì mình kiếm được.¹⁴

Bây giờ, tôi không bắt bạn phải làm y như vậy. Đồng ý là ông và Chúa cùng làm với nhau nhưng ở năm 30 tuổi, ông bị

¹³ <http://centerforfaithandwork.com/article/who-was-rg-letourneau>

¹⁴ <https://centerforfaithandwork.com/article/why-rg-letourneau-gave-90-percent>

mắc nợ rất nhiều. Rồi ông mời Chúa làm cộng sự kinh doanh (ông gọi Ngài như vậy) và ông được sạch nợ.

Lúc Chúa gọi tôi mở hội thánh từ giữa khủng hoảng, tôi đã vận hành công ty Forward Financial rồi. Công ty làm ăn phát đạt và trở thành văn phòng số 1 trong 5,000 văn phòng của cả nước. Khi Chúa gọi tôi làm mục sư, tôi hỏi Ngài, “Thế còn công ty Forward Financial thì sao hỡi Chúa? Con có nên đóng cửa công ty và tập trung vào làm mục sư của hội thánh hay không?”

Chúa đáp lời tôi rằng, “*Không, con cứ giữ công ty vì nó sẽ giúp đỡ nhiều người.*” Và tôi đã làm như vậy.

Tôi sẽ thừa nhận rằng có nhiều lúc rất khó để làm cả hai công việc nhưng công ty đã giúp đỡ hàng ngàn, hàng vạn người suốt những năm qua. Khi tôi làm mục sư của hội thánh, tôi cho rằng sản lượng làm ăn của công ty sẽ bị sụt giảm theo tôi vì tôi không còn làm nhiều ở công ty nữa. Nhưng khi Drenda và tôi đặt cuộc đời của mình xuống để hoàn tất sự uỷ thác của Đức Chúa Trời thì tôi lại thấy điều ngược lại. Mặc dầu tôi chỉ làm cho công ty vào thời gian rảnh mà công ty vẫn tăng năng suất đều đều.

Trong số hàng trăm văn phòng công ty, chúng tôi luôn thuộc 5-10 công ty hàng đầu trong nước và luôn được công nhận. Tuy nhiên, tôi đã phải mỉm cười, biết rằng tôi làm cho công ty bán thời gian thôi, còn làm mục sư thì trọn thời gian. Đức Chúa Trời đã tôn quý tôi bằng ơn huệ và sự khôn ngoan của Ngài hầu cho những ai trên đời này đang dốc lòng đeo đuổi tiền bạc sẽ phải dừng lại để hỏi tại sao tôi lại làm được như vậy.

Tôi còn nhớ lúc ngồi bên cạnh một anh chàng tại một hội nghị, cậu ta hỏi tôi tốn bao nhiêu công sức cho việc quảng bá và tiếp thị. Tôi mỉm cười nói, “Không tốn gì cả.” Rồi anh ta hỏi tiếp, “Thế làm sao công ty ông lại thành công như vậy?” Tôi nói với anh ta rằng chúng tôi chỉ làm việc bằng lời nói, còn lại Chúa chúc phước cho chúng tôi. Anh ta lắc đầu liên tục như thể không hiểu nổi tôi đang nói cái gì vậy.

Có một lần, vị chủ tịch kia là một trong những đại lý của chúng tôi mới gọi điện và mời tôi làm diễn giả cho hội nghị của công ty ông về việc làm sao công ty tôi lại tăng sản lượng nhiều đến vậy. Tôi nói tôi rất vui khi nhận lời ông. Rồi ông bắt đầu hỏi tôi nhiều câu hỏi lắt nhắt, nào là công ty tôi hoạt động bằng cách nào, làm sao chúng tôi kinh doanh thành công đến vậy. Dĩ nhiên, tôi kể cho ông nghe chúng tôi đã tin cậy Chúa như thế nào và Ngài đã ban phước cho chúng tôi với ơn huệ của Ngài ra sao. Sau khi tôi nói tôi chỉ làm việc vài giờ trong tuần thôi, còn lại tôi làm mục sư trọn thời gian, thì ông nói, “Chà, tôi nghĩ hẳn là ông có một chiến lược quảng bá và tiếp thị sản phẩm với chi tiết rất tốt và ông sẽ chia sẻ cho chúng tôi cách thức hoạt động hiệu quả đó chứ. Tôi không nghĩ tôi có thể làm được điều đó đâu nhưng tôi

**ĐỨC CHÚA TRỜI
NHÌN THẤY. TRONG
MỖI NHIỆM VỤ BẠN
THỰC HIỆN, BẠN ĐANG
ĐƯỢC HUẤN LUYỆN
CHO NHIỆM VỤ KẾ
TIẾP NÊN ĐỪNG BAO
GIỜ KHINH THƯỜNG
NHỮNG NGÀY ĐẦU
NHỎ BÉ CỦA BẠN.**

vô cùng cảm kích nếu ông bằng lòng chia sẻ cho chúng tôi.”Ồ, chà chà, họ đã mất nhiều thứ đến mức nào cơ chứ! Tôi đã có thể giúp đỡ nhiều người tại đó lắm.

Tôi sẽ dùng toàn bộ sách này để nói cho bạn biết rằng nếu bạn lo việc của Chúa, Chúa sẽ lo việc của bạn!

Cho nên, hãy để tôi hỏi bạn câu hỏi chúng ta đã bắt đầu chương sách này, “Tiền thuộc về ai?”

Bạn thích quản lý tiền của mình như tên quản gia bất chính sắp bị đuổi việc đó hơn hay là bạn muốn quản lý cả tiền của Chúa nữa? Khi bạn quản lý tiền của Chúa, hạt giống kinh doanh của bạn sẽ được tiếp nhiên liệu cho động cơ bằng sự khôn ngoan và ân điển của Đức Chúa Trời, là hai điều cho phép mùa thu hoạch cá nhân của bạn được gia tăng cùng với hạt giống kinh doanh của bạn.

Tôi hoàn toàn tin rằng Chúa không phiền khi bạn có hàng triệu đô la đâu miễn sao Ngài có được tấm lòng của bạn là được!

Hãy nhớ, điều đó được bắt đầu từ những nhiệm vụ rất nhỏ nơi không ai biết đến tên bạn. Mặc dầu bạn nghĩ không ai quan tâm điều bạn đang làm trong công việc bán thời gian nhưng Chúa thì có. Trong mỗi nhiệm vụ bạn thực hiện, bạn đang được huấn luyện cho nhiệm vụ kế tiếp nên đừng bao giờ khinh thường những ngày đầu nhỏ bé của bạn.

Hãy cứ làm như làm cho chính bạn và hãy làm hết sức mình. Tôi đảm bảo bạn sẽ toả sáng như vì sao trong đêm và bạn đang đặt chính mình vào vị trí được cất nhắc và được ơn.

CHƯƠNG 5

BẠN CẦN MỘT CỘNG SỰ!

Bạn biết đó, tôi hoạt động tài chính cũng gần 40 năm. Trong suốt những năm qua, có rất nhiều người hỏi tôi bày họ cách khởi nghiệp cũng như điều gì khiến cho doanh nghiệp phát triển.

Dĩ nhiên có nhiều thứ mọi người cần biết nhưng điều quan trọng nhất tôi có thể kể cho họ đó là họ cần một cộng sự.

Bây giờ, khi đã làm mục sư nhiều năm, tôi lại thấy tôi chia sẻ nhiều hơn cho những người nghĩ rằng làm ăn kinh doanh với bạn bè trong hội thánh thì thật là tuyệt để rồi toàn bộ mọi thứ bên trong bê bết hết. Bạn bè tự làm tổn thương nhau, thậm chí nhiều lúc còn không thèm nói chuyện với nhau nữa và rồi kết thúc là nghỉ chơi với nhau. Vì tôi thấy rất nhiều câu chuyện như vậy xảy ra rồi nên hiếm khi nào tôi đề nghị bạn hợp tác làm ăn với bạn bè của bạn trừ khi bạn đã thiết lập ranh giới rõ ràng với nhau và có giấy trắng mực đen hẳn hoi.

Tuy nhiên, có một cộng sự tôi luôn khuyến khích bạn mời tham gia vào, đó là Đức Chúa Trời.

Ở chương trước, chúng ta đã nói chuyện về người đàn bà goá tiếp nhận vị tiên tri Ê-li và bà đã trao cho ông bữa ăn cuối cùng của bà. Chúng ta thấy hành động đức tin đó đã sản sinh lương thực mỗi ngày cho nhà tiên tri, cho nhiệm vụ của Đức Chúa Trời và cho gia đình người đàn bà ấy lớn lao là thế nào. Bà đã cộng tác với nhà tiên tri trong công việc của ông và đương khi làm vậy, sự xúc dầu và sự cung ứng vốn được dành cho nhiệm vụ của nhà tiên tri cũng trở thành của bà. Họ là những cộng sự của nhau.

Trong toàn bộ cuốn sách này, chúng ta sẽ vẫn nói về lòng rộng rãi đối với Đức Chúa Trời và gieo cho những nhiệm vụ của Ngài. Tôi cũng đã nói cho bạn biết lòng rộng rãi của bạn sẽ khiến người khác mở lòng với bạn cũng như với Chúa của bạn.

Trong chương này, tôi muốn chia sẻ với bạn về một nguyên tắc quan trọng khác trong Vương quốc Đức Chúa Trời mà nó sẽ đẩy tài chính của bạn đến một cấp độ hoàn toàn mới - đó chính là nguyên tắc cộng tác.

Một lần kia, khi Đức Chúa Jêsus đứng trên bờ hồ Ghê-nê-xa-rê, dân chúng chen lấn chung quanh Ngài để nghe lời Đức Chúa Trời. Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ; những người đánh cá đã ra khỏi thuyền và đang giặt lưới. Ngài lên một trong hai chiếc thuyền đó, là chiếc của Si-môn, và bảo ông chèo ra khỏi bờ một chút; rồi Ngài ngồi trên thuyền giảng dạy cho dân chúng.

Khi giảng xong, Ngài bảo Si-môn: “Hãy chèo ra ngoài nước sâu, thả lưới để đánh cá.”

Si-môn thưa: “Thưa Thầy, chúng con đã làm việc suốt đêm mà không bắt được gì cả nhưng vâng lời Thầy, con sẽ thả lưới.”

Họ thả lưới xuống và bắt được nhiều cá đến nỗi sắp đứt cả lưới. Họ ra hiệu gọi các bạn ở thuyền khác đến giúp. Các bạn ấy đến chở cá đầy hai thuyền, đến nỗi gần chìm.

— Lu-ca 5:1-7

Tôi biết tôi đã đề cập câu chuyện này trước đây lúc tôi nói về những chiếc thuyền và công việc chài lưới chuyển đổi vương quốc (hay còn gọi là chuyển đổi quyền hạn thực thi pháp lý) khi Phi-e-rơ cho Chúa Giê-su mượn thuyền để Ngài giảng đạo. Tôi cũng đề cập về mẻ lưới kì diệu đã xảy ra đến nỗi hai con thuyền gần chìm. Hãy nhớ, Phi-e-rơ đã đánh cá suốt đêm nhưng chẳng bắt được gì. Bấy giờ, chỉ vài giờ sau đó, Phi-e-rơ lại có quá nhiều cá đến mức không kéo lên nổi. Sự khác nhau là gì vậy? Dĩ nhiên là Vương quốc nhưng ngoài ra còn có *sự cộng tác* nữa. Hãy để tôi giải thích.

Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ; những người đánh cá đã ra khỏi thuyền và đang giặt lưới. Ngài lên một trong hai chiếc thuyền đó, là chiếc của Si-môn, và bảo ông chèo ra khỏi bờ một chút.

Chúng ta phải nhớ điều này trong đầu. Bấy giờ, họ đang ở đâu? Và lúc Giê-su đến với họ, họ đang làm gì? Họ không thả lưới; Họ đã lên bờ, giặt lưới cá sau một đêm vất vả mà không bắt được con cá nào.

Chúa Giê-su để ý thấy tàu của họ đang bỏ không nên Ngài nhờ Phi-e-rơ chèo Ngài ra xa bờ một chút để Ngài có thể giảng cho đoàn dân từ con tàu của Phi-e-rơ. Thế rồi Gia-cơ và Giăng, những bạn chài của ông, họ đã ở đâu lúc Phi-e-rơ đưa Ngài ra xa bờ? Chà, họ vẫn ở nơi bờ biển với thuyền và lưới của họ.

Sau khi giảng xong, Chúa Giê-su bảo Phi-e-rơ hãy thả lưới cá ở vùng nước sâu hơn. Và bạn đã biết câu chuyện rồi đó. Ông bắt đầu bắt được nhiều cá đến nỗi sắp đứt. Thấy thế, ông liền gọi các bạn chài ra giúp đỡ ông. Và Kinh Thánh nói rằng thuyền của họ cũng gần chìm, họ cũng bắt được rất nhiều cá.

Họ thả lưới xuống và bắt được nhiều cá đến nỗi sắp đứt cả lưới. Họ ra hiệu gọi các bạn ở thuyền khác đến giúp. Các bạn ấy đến chèo cá đây hai thuyền, đến nỗi gần chìm.

Bây giờ, đây là câu hỏi triệu đô đây: Giăng và Gia-cơ đã vận dụng bao nhiêu đức tin để khiến cho thuyền của họ đầy cá đến mức gần chìm vậy?

Hãy suy nghĩ về điều này - họ vẫn ở trên bờ với lưới cá của họ. Thật, Phi-e-rơ đã đồng ý chèo Chúa Giê-su ra xa bờ. Ông là người đã nói, “*Nhưng vâng lời Thầy, con sẽ thả lưới.*” Cho nên đáp án chính xác là họ không vận dụng đức tin ở đây! Gia-cơ và Giăng không thu hoạch con tàu đầy ắp cá vì có đức tin của họ; Mà chính là đức tin của Phi-e-rơ. Đơn giản là do Phi-e-rơ đã gọi đồng bạn đang đứng nơi bờ biển chạy ra giúp

ông đem cá vào. Kinh ngạc làm sao, thuyền của họ cũng bắt được cá chính xác như Phi-e-rơ.

Si-môn thưa: “Thưa Thầy, chúng con đã làm việc suốt đêm mà không bắt được gì cả nhưng vâng lời Thầy, con sẽ thả lưới.”

Cho nên, nếu đức tin của Phi-e-rơ đã mang cá đến đầy ắp thuyền thì tại sao thuyền của Gia-cơ và Giăng cũng được lượng cá như Phi-e-rơ vậy?

Phân đoạn đã trả lời câu hỏi đó rồi - đó là vì họ là *cộng sự* của nhau.

Định nghĩa cộng sự theo từ điển tiếng Anh Collins là:

Người chia sẻ hoặc hợp tác giúp đỡ ai đó bằng hành động hoặc nỗ lực hết sức mình để giúp đỡ, cùng chia sẻ những rủi ro cũng như lợi nhuận.

Sự cộng tác là sự tồn tại hợp pháp, cùng chia sẻ rủi ro, chi phí và lợi nhuận trong công việc. Cho nên, lúc Phi-e-rơ cho Chúa Giê-su sử dụng con thuyền, thực chất ông đang cho Chúa Giê-su mượn *công việc làm ăn* xét theo tính pháp lý chứ không đơn thuần chỉ là mượn con thuyền. Để nói cho chính xác thì Giăng và Gia-cơ cũng có một phần là chủ của con tàu mà Phi-e-rơ cho Chúa Giê-su sử dụng và vì sự hợp tác này mà tàu của họ cũng có cùng lượng cá như Phi-e-rơ.

Gia-cơ và Giăng đã thu hoạch cùng một mùa gặt như Phi-e-rơ dù họ không vận dụng một chút đức tin nào trong

tình huống này. Tôi cá là họ rất vui khi Phi-e-rơ là bạn chài của họ ngày hôm đó. Còn bạn, bạn nghĩ sao? Tôi thì nghĩ như vậy đấy. Hãy để tôi cho bạn một ví dụ khác cũng nói về nguyên tắc này.

Drenda và tôi sở hữu mảnh đất rộng 60 mẫu Anh gồm đồng cỏ, cánh rừng và đầm lầy. Đó là nơi cực kỳ hoàn hảo để săn nai. Có nhiều loại cây trồng mọc xung quanh mảnh đất nhà tôi, cánh rừng và đầm lầy thì luôn thu hút nai như hai thỏi nam châm tự nhiên vậy.

Tôi làm văn phòng ngay trên hầm đậu xe với những cái kệ sách bằng gỗ cùng cái lò sưởi chạy bằng khí ga. Đó là kiểu văn phòng yên tĩnh, ấm cúng, là nơi tôi thích làm việc. Điều duy nhất còn thiếu ở đây chính là bộ da đầu và sừng nai treo phía trên tường, nơi tôi ngồi làm việc nữa mà thôi. Nói thật là tôi chưa bao giờ thích săn nai đực cỡ lớn vì tôi là thợ săn lấy thịt và tôi cũng chưa từng bắn hạ con nai đực nào thực sự đủ lớn để làm bộ đầu nai treo tường cả.

Chúng tôi đã sống trên mảnh đất của gia đình được năm năm lúc Drenda cho rằng tôi nên bắn một con nai đực lớn để đem về làm cho văn phòng của tôi. Cho đến lúc đó, tôi chưa từng thấy có con nai đực nào lớn xuất hiện trên đất nhà chúng tôi cả. Mùa săn nai năm nào tôi cũng ra ngoài đi săn và đều bắn hạ được vài con nai đực 8 gạc rất đẹp nhưng không có con nào được xem là thuộc loại có thể lấy phân đầu để treo tường.

Nhưng năm đó, càng nghĩ tôi càng đồng ý với Drenda. Tôi nói với Drenda rằng tôi nghĩ mình mình sẽ đi tìm con nai đực lớn để treo tường. Một lần nữa, tôi muốn nói rằng tôi

chưa từng thấy có con nai đực lớn nào xuất hiện trong cánh rừng cả. Cửa sổ phòng bếp nhà chúng tôi đối diện với khu rừng và cánh đồng nhưng dầu vậy tôi vẫn chưa từng thấy con nào như vậy xuất hiện cả.

Cho nên Drenda và tôi đã gieo giống cho con nai đực lớn đó. Tôi viết xuống tám séc hạt giống rằng tôi gieo cho con nai đực 10 gạc hoặc lớn hơn. Chúng tôi cầu nguyện trên hạt giống đó, rồi đặt nó lên bàn để gởi đi. Phong bì hạt giống đã ở đó trong ba ngày vì tôi chưa thể gởi đi. Tôi biết tôi không có đức tin cho con nai đực 10 gạc đó. Tôi chỉ có đức tin cho con nai đực 8 gạc, 6 gạc hoặc 4 gạc trong suốt ngày dài hôm đó và tôi thấy khó lòng nhìn thấy con nai đực lớn với sự biết chắc của đức tin rằng “Tôi biết, tôi biết tôi sẽ bán được con nai có 10 gạc hoặc lớn hơn khi tôi ra ngoài cho mà xem.” Tôi đủ kinh nghiệm về Vương quốc để biết tôi đã không ở trong đức tin. Cho nên tôi đã xé tám séc, viết tám khác và thay đổi phần ghi chú thành “vì con nai đực 4 gạc hoặc lớn hơn” và gởi nó đi.

Vào đêm trước khi tôi chuẩn bị ra ngoài, tôi nói cho Drenda biết điều tôi đã làm. “Chỉ là anh không có đức tin cho con nai đực lớn như vậy”, tôi nói với cô ấy như vậy. Cô ấy nhìn tôi và nói, “*Anh* có đức tin cho con nai, còn em, *em* có đức tin cho một con nai lớn. Đức Chúa Trời có thể làm vượt quá những gì chúng ta có thể cầu xin hoặc suy tưởng!”

Ngày mới hôm sau bắt đầu bằng tiếng sột soạt của lũ sóc và tiếng hót của bầy chim trong cánh rừng cũng như hương sắc lá mùa thu dẫn đầu óc tôi trở về lại với những chuyến đi

săn của mình. Không phải ngồi đợi quá lâu, cỡ tầm 20 phút thì tôi nghe tiếng một con nai đực đang băng qua cánh rừng. Con nai đực đi thẳng đến cái cây tôi đứng như thường lệ và tôi đã sẵn sàng hạ nó.

Lúc con nai tiến lại gần, tôi thấy đó là con nai đực 4 gác, chính xác như thường lệ tôi đi săn vì thịt của chúng rất ngon. Con nai đực bước vào chỗ trống tầm 22 mét và tôi bắn mũi tên đi. Với nỗi bực dọc, tôi thấy mũi tên phóng lên cao rồi bay xuống là tôi biết mình sẽ phải truy vết con nai đực này.

Con nai đực phóng chạy băng qua cánh rừng rồi nhảy vào cánh đồng ngô giáp ranh với khu rừng rồi biến mất dạng. Tôi có thể vẫn nghe thấy tiếng nó chạy ào ào băng qua cánh đồng ngô, và tôi biết nó chạy nhanh cỡ nào và một chặng đường dài truy vết đang đợi tôi phía trước. Tôi chờ trên cái cây tôi đứng khoảng 20 phút thì tôi quyết định tụt xuống để đi tìm mũi tên. Đủ chắc chắn, tôi biết tôi đã bắn trúng con nai vì tôi lần theo vết máu của nó.

Lúc đi theo vết máu của nó, tôi được kích lệ lắm vì đã có vết máu chảy thế này. Nhưng sau khi đi được 91 mét thì không thấy vết máu đâu nữa. Tôi nhìn quanh và tìm kiếm nhưng không hề thấy có giọt máu nào rơi trên đất. Sau hai giờ tìm kiếm, tôi nhận ra con nai đực đã chạy mất thật rồi. Tôi quá ư thất vọng. Thứ nhất, tôi chưa từng muốn con nai bỏ chạy với vết thương trên cơ thể nó rồi nó mất hút như thế; thứ hai, tôi thất vọng vì phát bắn của mình.

Lúc tôi đứng đó trong cánh đồng ngô, tôi bắt đầu đi ngược trở về nhà vì tôi có một ý nghĩ trong đầu. *Mình vẫn còn*

cơ hội. Rất có thể mình đã bỏ qua con nai trên đường trở về nhà bằng qua cánh đồng ngô rồi băng qua khu vực đầm lầy.

Tôi vác cung tên về. Lúc tôi nhẹ tìm đường vòng về nhà dọc theo bụi cỏ ven mương nước trong cánh đồng ngô, bất ngờ, con nai nhảy lên và lao ra ngay trước mắt tôi. Không biết tôi ở đâu, con nai dừng lại và nhìn về phía sau. Vì tôi có nguy trang nên tôi có thể nhìn thấy đó là con nai đực, nó đang lưỡng lự chưa biết phải đi hướng nào. Tất cả vừa xảy ra trong chớp nhoáng. Tôi có thể nhìn thấy những nhánh gạc, dù không thể nói các nhánh gạc to cỡ nào và có hết thấy bao nhiêu nhánh gạc.

Tôi biết tôi đã có được con nai nhưng tôi phải nhanh chóng ra quyết định. Con nai nằm ngoài tầm bắn của một cái nỏ bắn tên với tốc độ 50 mét trên giây và nó đang đứng bên mạn trái của tôi. Tôi nhanh chóng giương cung lên, nhắm vào con nai và thả tên.

Ngay lập tức con nai nằm xuống vì mũi tên đã bắn trúng nó và găm vào thân thể nó. Tôi kiêu như bị sốc. Điều này thực sự xảy ra sao?

Lúc tiến về phía con nai, điều đầu tiên tôi nói đó là “Đức tin của Drenda!” Thật là con nai khổng lồ! Tôi đếm thấy có 26 gạc và cũng có những gạc đã bị rụng. Tôi chưa từng thấy con nai nào lớn như con nai này. Chà, phải nói là tôi vô cùng phấn khích dù lúc này chưa có dốc hết khả năng của mình.

Như bạn có thể đoán biết, bây giờ bộ đầu của con nai đực đó đang được treo trên tường cạnh bàn làm việc trong văn phòng của tôi.

Nhưng tôi muốn nói về con nai này một chút. Làm thế nào và tại sao nó lại xuất hiện?

Con nai đực có bốn nhánh gạc đã xuất hiện đúng lúc dù tôi bắn có hơi vụng về. Nhưng Drenda đã nói cô ấy có đức tin cho con nai khổng lồ.

Bấy giờ, cô ấy có lợi thế hơn tôi. Cô ấy không đi săn nai và đối với vợ tôi, săn con nai đực khổng lồ cũng dễ như con nai đực có bốn nhánh gạc. Suy cho cùng chúng cũng chỉ là nai thôi. Vì cô ấy không đi săn nên cô ấy không có bức tranh về điều không thể đang lý luận tranh cãi lại cô ấy. Còn tôi thì chưa từng thấy có con nai nào có tám nhánh gạc trên đất nhà tôi cả nên đức tin của cô ấy không dựa vào việc có cái gì hay không có cái gì trên mảnh đất nhà chúng tôi. Cô ấy tin Đức Chúa Trời có thể mang con nai đến.

Chuyến đi săn này đã diễn ra trong mùa sinh sản của loài nai, những con nai đực đến thời kỳ động dục nên chúng có thể đi xa hàng dặm để tìm kiếm những con cái. Cho nên sẽ luôn có cơ may cho bạn nhìn thấy được những con nai đực mà bình thường bạn không thấy được trên đất nhà mình và tôi thuộc trường hợp này.

Đức tin của Drenda đã mang con nai đực đến dù tôi không có đức tin cho một con nai đực khổng lồ như vậy.

Tôi muốn bạn đọc lại câu đó - Tôi đã không có đức tin cho con nai đực khổng lồ đó!

Tôi biết bạn đang nghĩ - *“Chờ chút, Mục sư Gary. Tôi không hiểu. Nếu mục sư không có đức tin cho con nai đực khổng lồ thì tại sao nó lại xuất hiện?”*

Đây cũng chính là cách mà thuyền của Gia-cơ và Giăng đầy ắp cá qua đức tin của Phi-e-rơ.

Đó là sức mạnh của sự cộng tác.

Hãy để tôi cho bạn thêm một ví dụ nữa và rồi chúng ta có thể nói chuyện về nó.

Mỗi khi nhớ đến anh em thì tôi cảm tạ Đức Chúa Trời tôi. Trong mỗi lời cầu nguyện cho tất cả anh em, tôi luôn cầu nguyện với niềm vui mừng, vì từ ngày đầu cho đến bây giờ, anh em đã cộng tác với tôi trong việc rao truyền Tin Lành. Tôi tin chắc rằng Đấng đã bắt đầu làm việc lành trong anh em sẽ làm trọn việc ấy cho đến ngày của Đấng Christ Jê-sus.

Tôi nghĩ đến tất cả anh em như thế là phải, vì anh em ở trong lòng tôi. Dù khi bị xiên xích, hoặc lúc bệnh vực và biện minh cho Tin Lành, tất cả anh em đều dự phần ân điển đã ban cho tôi.

— Phi-líp 1:3-7

Phao-lô nói ông nhớ đến hội thánh Phi-líp bằng sự vui mừng vì sự cộng tác không ngừng nghỉ của họ trong chức vụ của ông. Ông tiếp tục nói rằng vì sự cộng tác của họ mà bấy giờ ân điển của Đức Chúa Trời ở trong nhiệm vụ của ông được san sẻ cho họ.

Hãy nhớ chúng ta đã nói với nhau rằng ân điển là sự tăng cường làm cho mạnh mẽ của Đức Chúa Trời hoặc là khả năng của Đức Chúa Trời khiến Phao-lô hoàn tất được nhiệm vụ của ông, phải vậy không? Hội thánh tại Phi-líp đang chia sẻ công khó trong nhiệm vụ của ông và giống như Gia-cơ và

Giảng, họ cũng được chia phần trong sự xúc dầu và ân điển đã ở trên nhiệm vụ của ông.

Bây giờ, hãy đi qua chương 4, chúng ta sẽ thấy kết quả đáng kinh ngạc được sản sinh ra thông qua sự cộng tác.

Tuy nhiên, anh em góp phần giúp tôi trong cơn hoạn nạn là làm điều tốt đẹp. Hỡi người thành Phi-líp, chính anh em biết rằng trong giai đoạn đầu của Tin Lành, lúc tôi rời Ma-xê-đô-ni-a, ngoài anh em ra, không một Hội Thánh nào dự phần vào việc chi thu của tôi. Vì ngay tại Tê-sa-lô-ni-ca, anh em đã một hai lần gửi cho tôi những thứ cần dùng. Ấy không phải tôi cầu mong quà biếu, nhưng cầu mong kết quả thêm vào thành tích của anh em. Tôi đã có đầy đủ và đang dư dật. Tôi đã nhận đầy đủ quà tặng của anh em từ Ép-pa-phô-đích như một lễ vật toả hương thơm, một sinh tế được Đức Chúa Trời vui nhận và đẹp lòng. Đức Chúa Trời tôi sẽ cung ứng mọi nhu cầu của anh em theo sự giàu có vinh quang của Ngài trong Đấng Christ Jêsus.

— Phi-líp 4:14-19

Phao-lô vừa nhận được phần giúp đỡ khác từ hội thánh Phi-líp. Hãy nghe những gì ông nói lại cùng họ. “Đức Chúa Trời tôi sẽ cung ứng mọi nhu cầu của anh em.”

Hãy chú ý, Phao-lô không nói, “Đức Chúa Trời của anh em sẽ cung ứng mọi nhu cầu của anh em vì anh em đã rộng rãi với tôi.” **KHÔNG HỀ NHƯ VẬY!** Mà là, “Bây giờ Đức Chúa Trời tôi sẽ cung ứng mọi nhu cầu của anh em!”

Bạn thấy đó, người Phi-líp là những cộng sự của Phao-lô và với tư cách là những cộng sự, họ cũng được dự phần trong ân điển đã ở trên nhiệm vụ của Phao-lô. Bây giờ, giống như Gia-cơ và Giăng bắt được quá chừng cá vì có đức tin của Phi-e-rơ thì Phao-lô cũng đang công bố rằng những nhu cầu của hội thánh Phi-líp sẽ được đáp ứng vì có đức tin của ông!

Tôi hi vọng bạn có thể được ích lợi từ nguyên tắc này.

Giả sử bạn cần một chiếc ô-tô và bạn cộng tác với tôi trong chức vụ. Cứ cho là chiếc xe có giá 30,000 đô la. Bây giờ, khi bạn gieo vào Garykeese.com, bạn sẽ hiểu được ý nghĩa của sự cộng tác này - đó là bạn đang chia sẻ sự xức dầu và ân điển trong chức vụ của vợ chồng chúng tôi.

Trong khía cạnh chức vụ, chúng tôi có thể dễ dàng đồng ý với bạn về 30,000 đô vì chúng tôi đã vượt qua con số 30,000 đô cho nhu cầu của mình từ rất lâu rồi. Chúng tôi dễ dàng có đức tin cho con số 30,000 đô vì hằng năm chúng tôi chi đến hàng triệu đô. Nhưng trở lại cái thời tôi nhớ để có đức tin cho 30,000 tại thời điểm đó là cái gì đó giống như một ngọn núi khổng lồ chắn ngang trước mặt vậy.

Cho nên, nếu bây giờ bạn hỏi tôi liệu tôi có đức tin cho 30,000 đô vào Chúa hay không, thì câu trả lời sẽ là “hoàn toàn tin chắc”. Giống như Phao-lô, khi chúng ta hiệp ý với nhau và là những cộng sự của nhau, tôi có thể công bố nhu cầu của bạn được đáp ứng không phải vì đức tin của bạn mà là *của tôi*.

Bây giờ, hiển nhiên bạn cần có đức tin khi bạn gieo hạt giống hướng đến con số 30,000 đô và bạn phải tin chắc không những xác quyết vào Lời Chúa mà còn với cả tôi nữa. Bạn

nên có niềm tin vào tôi, tin chắc rằng tôi được xúc dầu và được Chúa gọi, tin rằng tôi liêm khiết và bạn khá nên nhìn thấy được *những kết quả đã được thể hiện rõ* trong cuộc đời và chức vụ của tôi. Nếu bạn nhìn vào những gì chúng tôi đang làm và chúng tôi đến từ đâu, bạn phải biết rằng tôi có đức tin cho con số 30,000 đô!

Có thể bạn không có đức tin cho con số 30,000 đô nhưng chúng ta có thể làm việc cùng nhau trong sự cộng tác và chúng ta sẽ cùng nhau nhìn thấy nhiều điều lạ lùng. Điều này giống hệt như chuyện con nai to lớn đó vậy. Vào cái đêm trước khi tôi ra ngoài đi săn, Drenda đã nói, “Em tin anh sẽ săn được nai và em còn tin đó là con nai to nhất từ trước đến giờ nữa!” Đây là cách mối quan hệ cộng tác hoạt động.

Vậy, hãy để tôi đưa ra một số quy tắc căn bản ở đây bằng một câu hỏi: Nếu bạn chuẩn bị mở công ty, bạn sẽ muốn mời cậu sinh viên năm nhất với học kỳ đầu tiên chuyên ngành khoa học máy tính không có tiền để làm cộng sự hay đó là người đã xây dựng được một công ty máy vi tính lên đến hàng triệu đô và có tài chính để giúp bạn mở công ty máy vi tính vậy? Dĩ nhiên, sẽ có nhiều đáp án khác nhau ở đây và tôi chỉ dùng nó làm ví dụ minh họa. Nhưng tôi thiết nghĩ trên bề mặt, dĩ nhiên sự lựa chọn sẽ là người có kinh nghiệm, đã chứng minh được lộ trình của mình và không phá sản! Cũng tương tự như vậy nếu bạn muốn gieo hạt giống vào một chức vụ nào đó để cộng tác.

Xin vui lòng đừng bối rối về điều tôi đang nói liên quan đến sự hướng dẫn trực tiếp của Đức Chúa Trời để làm cộng

sự của ai đó. Kiểu dẫn dắt đó không áp dụng cho điều tôi đang nói đến. Nhiều lúc, Đức Chúa Trời sẽ dẫn dắt bạn làm người cộng tác cho những nhiệm vụ của Ngài nhưng cũng có lúc bạn phải tự mình chọn lấy. Cụ thể tôi đang nói về việc gieo giống như là *một sự chọn lựa* bạn cần phải quyết định, gieo giống khi bạn ước ao lên chón cao hơn.

Tôi gieo cho những nhiệm vụ mà tôi tin tưởng vì mục đích gia tăng nhanh hơn ngân quỹ tôi cần cho đời sống tôi. Một quy tắc tôi luôn tuân thủ, đó là luôn gieo vào công tác mục vụ chức vụ nào đó hiểu được đức tin và sự hiệp ý khi tôi muốn gia tăng nhanh hơn mùa gặt của tôi. Sự ban cho này là sự ban cho có *mục tiêu* rõ ràng và đừng đánh đồng nó với việc ban cho người nghèo.

Sự ban cho đối với người đang cần được giúp đỡ là tấm lòng của Đức Chúa Trời và Ngài sẽ trả lại nhưng tôi đang tìm kiếm mối quan hệ cộng tác với một nhiệm vụ nào đó có bằng có của đức tin mà tôi biết họ có khả năng hiệp ý với tôi.

Hãy nghĩ điều đó theo cách này: Nếu tôi nhờ người kiếm được 3 đô mỗi giờ và họ không có tiền, không có tiền trong nhiều năm hiệp ý với tôi cho 10 triệu đô la thì bạn nghĩ tôi có bao nhiêu cơ hội cho sự hiệp ý thật sự sẽ diễn ra chứ?

Bây giờ, tôi có thể phục vụ bất kỳ ai và tôi được gọi để làm điều đó nhưng khi nói đến sự hiệp ý thì phải thật sự có sự hiệp ý mới được. Người nông dân không gieo hạt giống của mình xuống bất kỳ cánh đồng nào chưa được làm đất cho gọn gàng, sạch sẽ. Người ấy sẽ đi tìm đúng loại đất dành cho hạt giống của mình hầu cho ông đạt được mùa gặt có chủ đích.

Có một quy tắc khác tôi tìm kiếm khi gieo đó là tôi sẽ gieo cho một nhiệm vụ nào đó của Đức Chúa Trời có cùng kết quả với điều tôi tin Chúa sẽ làm cho mình.

Ví dụ, công ty tôi sở hữu hai chuyên cơ. Trước khi tôi mua cái thứ hai trong số chúng, tôi đã gieo cho một công tác được Đức Chúa Trời uỷ thác, là chức vụ tôi biết họ đã mua được nhiều chiếc máy bay trị giá hàng triệu đô. Khi tôi nói nhiều, có nghĩa là *rất nhiều*; và tất cả đều được trả bằng tiền mặt. Họ đã minh hoạ được kết quả qua những chiếc máy bay đó. Tôi biết họ có thể dễ dàng đồng ý với tôi cho một chiếc máy bay sẽ đến. Chứ tôi không cộng tác với mục vụ nào đó nói rằng máy bay đắt lắm hoặc không đáng để mua hoặc sở hữu máy bay là công việc của ma quỷ. Đó không thuộc bất kỳ kiểu hiệp ý nào cả. Nhưng tôi sẽ rất muốn hiệp ý với chức vụ nào đó hiểu được vị trí của tôi, có thể liên hệ được đến tôi trong việc tin rằng Chúa sẽ cho tôi một chiếc máy bay và họ đã có kết quả để minh chứng cho điều đó.

Tôi đã là phi công từ năm tôi 19 tuổi và đã học cách bay trong nước ở độ cao 914 mét. Tôi đã thuê máy bay để bay trong nhiều năm và cho đến một ngày tôi nghĩ, *Này, Gary, mà biết gì không? Mà nên gieo giống và tin rằng Đức Chúa Trời sẽ cho mà một chiếc máy bay.*

Và đó chính xác là những gì tôi đã làm. Tôi biết chính xác chiếc máy bay tôi muốn nhận được là gì nên tôi đã viết lên tấm séc chiếc máy bay tôi muốn đó rồi Drenda hiệp ý với tôi trong lời cầu nguyện. Và tôi gửi tấm séc đến một chức vụ tôi vừa đề cập ở trên.

Chà, một tháng trôi qua, tôi có lịch hẹn với bác sĩ. Lúc trò chuyện với bác sĩ ngày hôm đó, tự nhiên ông hỏi, “Anh có muốn mua máy bay không?”

Tôi có chút ngạc nhiên vì suốt đời tôi, chưa từng có ai hỏi tôi rằng liệu tôi có muốn mua máy bay không. Cho nên tôi đã hỏi kiểu dáng của chiếc máy bay trông như thế nào và nó chính xác là chiếc tôi đã gieo cho.

Hiển nhiên, điều đó thu hút sự chú ý của tôi. Tôi đi xem chiếc máy bay, liên hệ người chủ và ông ta dẫn tôi lên máy bay bay thử. Nó thật hoàn hảo. Tuy nhiên tôi gặp một rắc rối - lúc đó, tôi không có tiền để mua.

Nhưng Chúa thì có kế hoạch. Vào mùa thu trước, (bấy giờ đã là tháng Ba), tôi được cha mẹ tặng cho căn nhà và nó chuẩn bị được cải tạo lại để làm văn phòng vào mùa xuân. Cha tôi bảo ông đã tắt hệ thống nước trước khi mùa đông đến, cho nên tôi không kiểm tra lại làm gì.

Rồi chỉ một vài ngày sau khi tôi đi xem chiếc máy bay, anh trai gọi cho tôi và nói căn nhà bị hư và nhất là các vách tường thạch cao đã rớt hết rồi.

Như vậy dĩ nhiên là nước đã không được tắt và chúng đã đóng băng trong suốt mùa đông. Bấy giờ trời đã tháng Ba, nhiệt độ bắt đầu ấm lên nên nước bắt đầu từ trong nhà chảy tràn ra ngoài đường và không ai biết nó đã như vậy bao lâu nhưng ít nhất cũng đã vài tuần.

Nhưng có một điều anh trai tôi không biết đó là trước đó tôi đã ký hợp đồng với một công ty xây dựng để họ tháo gỡ toàn bộ các vách tường thạch cao trong nhà cùng tất cả

những vật liệu ốp mặt ngoài. Đây là một phần trong tiến trình tái kiến trúc từ nhà ở sang phức hợp văn phòng công ty.

Bây giờ, đây mới là điều kịch tính sắp xảy ra: Công ty bảo hiểm đã chi trả cho toàn bộ thiệt hại đó và khoản tiền đền bù đủ để mua chiếc máy bay.

Chiếc máy bay đã được trả bằng tiền mặt!

Cho nên hãy nhớ rằng, mối quan hệ cộng tác chính là nguyên tắc thuộc linh mạnh mẽ mà bạn cần nhận biết và tận dụng.

CHƯƠNG 6

SỰ MẦU NHIỆM CỦA PHẦN MƯỜI

Tôi thường nhận được email từ nhiều người cố gắng thuyết phục tôi rằng quy luật này - quy luật phần mười của Vương quốc đã xưa rồi và không còn hiệu lực nữa.

Tuy nhiên, tôi lại thấy nguyên tắc này của Vương quốc quá quan trọng đến mức tôi dành toàn bộ chương này cho nó.

Tôi biết nếu bạn ở trong hội thánh suốt thì bạn cũng nghe nói đến phần mười. Nhưng tôi cũng biết cái bạn nghe có lẽ không chính xác hoàn toàn và thật quan trọng khi chúng ta trung thực và thành thật đi ra khỏi các tư duy tôn giáo cũ kỹ nói về phần mười trước khi chúng ta tiếp tục.

Trước tiên, nếu bạn không biết, từ phần mười thực sự có nghĩa là một phần mười. Từ này được dùng để mô tả dân sự của Đức Chúa Trời đem phần mười - một phần mười của họ - dâng cho công việc của Ngài.

Bây giờ, đây là sự giải thích rất đơn giản về thuật ngữ phần mười và tôi muốn đào sâu hơn chủ đề phần mười tại

chương này. Nhưng kể từ bây giờ, nếu khái niệm này mới mẻ với bạn, thì về cơ bản phần mười là đem dâng một phần mười trao cho Đức Chúa Trời.

Thứ hai, hầu hết khi mọi người nghĩ về phần mười, họ cũng sẽ nghĩ về Cựu Ước và theo luật pháp Môi-se, phần mười là phần bắt buộc cho mọi công dân Y-sơ-ra-ên.

Ngày nay, có nhiều sự bối rối trong thân thể của Đấng Christ xoay quanh chuyện phần mười, nó là gì và liệu nó có còn hiệu quả hay đã là chuyện quá khứ kể từ lúc Chúa Giê-su đến trên đất rồi.

Có lẽ nếu bạn đã từng nghe tôi nói, lúc Chúa bảo tôi học tất cả mọi thứ có thể về cách Vương quốc Ngài vận hành, tôi thực sự trở thành nhà khoa học thuộc linh. Tôi muốn biết cách mọi thứ hoạt động và phần mười là câu hỏi lớn tôi phải đặt ra.

Cho nên hãy nhìn vào phần mười để xem nó ra từ đâu, nó làm công việc gì và tại sao phần mười còn dành cho ngày nay.

Mặc dầu chúng ta thực sự thấy được phần mười rất nổi bật trong luật pháp Môi-se vì nó bắt buộc phải được lưu lại thành văn nhưng phần mười không được bắt đầu từ luật pháp Môi-se. Để đi tìm nguồn gốc phần mười, chúng ta cần quay trở lại với Sáng Thế Ký, đi vào trong cuộc sống của A-đam và Ê-va.

Như đã được đề cập trước đây, A-đam được tạo dựng và được đặt để trên quả đất với tư cách người cai trị trên toàn bộ quả đất thay mặt cho Vương quốc Đức Chúa Trời.

Chúa đã đặt Người thấp hơn các thiên sứ trong một thời gian ngắn; Chúa đội cho Người mũ triều vinh quang và tôn trọng, Đặt mọi vật phục dưới chân Người.

— Hê-bơ-rơ 2:7-8a

A-đam được đội mũ triều thiên của vinh quang và tôn trọng và mọi vật trên đất đều phục dưới chân người. Thuật ngữ *được đội mũ triều* cho chúng ta một bức tranh lớn về cách nó thực hiện chức năng của mình.

Nếu bạn nhìn vào một ông vua trên đất, bạn sẽ thấy ông ta có một cái vương miện trên đầu và mặc dầu chỉ là con người bình thường thôi nhưng vương miện đó đã ngầm chỉ ra rằng toàn bộ thể chế đều hậu thuẫn cho mọi lời ông nói. Cũng một thể ấy với A-đam. Ông cai trị quả đất với toàn bộ thẩm quyền, có thiên đàng hậu thuẫn cho mọi điều ông làm. Chúng ta phải nhớ rằng tự thân A-đam, ông chỉ là một con người bình thường và ông chỉ được cai trị thông qua thẩm quyền đại diện. A-đam có sự vinh hiển (sức mạnh) và tôn trọng (địa vị và thẩm quyền) của Vương quốc Đức Chúa Trời hậu thuẫn cho ông.

Thứ vị thay, chúng ta thấy Sa-tan đã có mặt trên quả đất khi A-đam được tạo dựng vì hắn đã bị ném xuống đất trước khi có sự sáng tạo loài người. Sa-tan khinh bỉ tạo vật thấp hèn (về mặt tự nhiên) này mà lại có quyền cai trị trên hắn thay cho Vương quốc Đức Chúa Trời. Nên hắn muốn tìm cách cướp lấy thẩm quyền từ tay A-đam, về cơ bản hắn sẽ vô hiệu hoá thẩm quyền cai trị của A-đam.

Dĩ nhiên, Sa-tan không có sức mạnh để phá hoại ngầm hay giật lấy địa vị của A-đam nên hắn lên kế hoạch lừa dối Ê-va để khiến bà tin rằng Đức Chúa Trời không đáng tin cậy và thế là bà cùng với A-đam nổi loạn chống nghịch lại Chúa và đi theo hắn.

Kế hoạch của Sa-tan đã thành công. A-đam và Ê-va đã nổi loạn chống nghịch lại Chúa và đi theo hắn. Vào khoảng khắc đó, vì toàn bộ quả đất đều phục dưới quyền cai trị của A-đam nên về cơ bản A-đam đã hất Chúa ra khỏi quả đất xa nhất có thể để thẩm quyền thuộc linh của Chúa cũng cần phải được xem xét và từ đó con người đã bị phân tách ra khỏi Đức Chúa Trời.

Có nhiều điều thuộc linh đã xảy ra vào lúc đó nhưng tôi không có đủ thời gian để nói về nó tại đây vì tôi muốn tập trung vào chủ đề phần mười của chúng ta. Cho nên, hãy quay trở lại khoảng khắc A-đam và Ê-va sa ngã để xem điều gì đã xảy ra.

Ngài phán với A-đam: “Vì con đã nghe theo lời vợ, ăn trái cây mà Ta đã ra lệnh cấm ăn, nên đất đai sẽ vì con mà bị nguyền rủa; Con phải khổ nhọc suốt đời mới có miếng ăn từ đất sinh ra. Đất sẽ sinh gai góc và cây tật lê, và con sẽ ăn rau cỏ ngoài đồng ruộng. Con phải làm đổ mồ hôi trán mới có miếng ăn cho đến ngày con trở về đất, là nơi con từ đó mà ra. Vì con là cát bụi, con sẽ trở về với cát bụi.”

— Sáng Thế Ký 3:17-19

Nhìn sơ qua, chúng ta thấy con người đã mất đi sự cung ứng (bị đuổi khỏi vườn Ê-đen), mục đích của con người từ đó đã trở thành sự sinh tồn và con người chỉ sống được qua sự lao nhọc đổ mồ hôi sôi nước mắt mà thôi. Đức Chúa Trời cũng phán với con người rằng con người sẽ trở về lại với bụi đất, nghĩa là một ngày nào đó con người cũng sẽ *chết*. Khái niệm về cái chết và sự sinh tồn qua khó nhọc hoàn toàn xa lạ với A-đam, và sự sợ hãi, tuyệt vọng đã đi vào trong thế gian.

Như bạn biết đó, khi A-đam nhận ra điều này thì thế gian đã thay đổi hoàn toàn.

Bây giờ tôi muốn đến với Lu-ca 4, là nơi chúng ta sẽ thấy có một sự thay đổi quan trọng khác đã diễn ra.

Ma quỷ đem Ngài lên, chỉ cho Ngài tất cả các vương quốc trên thế gian trong giây lát, và nói: “Ta sẽ cho người tất cả thẩm quyền và vinh quang của chúng, vì chúng đã được giao cho ta và ta muốn cho ai tùy ý. Vậy, nếu người thờ lạy ta, thì tất cả sẽ thuộc về người.”

—Lu-ca 4:5-7

Trong phân đoạn này, Sa-tan tuyên bố toàn bộ tiền bạc trong các vương quốc trên thế gian (các quốc gia) đều ở dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của hắn và hắn nói thẩm quyền này đã được trao cho hắn. Hắn nói vậy là đúng vì A-đam đã lấy thẩm quyền này trao vào tay hắn bằng sự nổi loạn của ông.

Hãy để ý câu này còn nói vinh quang của các dân hay các vương quốc trên thế gian bấy giờ đều ở dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của hấn. Vinh quang của thế gian là gì vậy? Đó chính là *của cải, sự giàu có*.

Toàn bộ tiền bạc trên đất đều có một vương quốc, một quốc gia nhất định dính vào nó, cho nên toàn bộ tiền bạc này đều là một phần hay là ở dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của một vương quốc nhất định trên đất. Bấy giờ Sa-tan tuyên bố tiền bạc hay của cải của tất cả các quốc gia đều ở dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của hấn và hấn tuyên bố hấn có thể trao nó cho bất kỳ ai hấn muốn. Nói đơn giản hơn, Sa-tan tuyên bố quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của hấn trên mọi của cải và sự giàu có của các dân. Đây là điều hết sức quan trọng vì chúng ta sẽ thấy phần mười có một mục đích cụ thể đi liền với sự thật này.

A-đam ăn ở với Ê-va, vợ mình. Bà thụ thai và sinh Ca-in. Bà nói: “Nhờ Đức Giê-hô-va giúp đỡ, tôi đã sinh được một người.” Bà lại sinh A-bên, em Ca-in.

A-bên chăn chiên, còn Ca-in làm ruộng. Sau một thời gian, Ca-in lấy một ít thổ sản làm lễ vật dâng lên Đức Giê-hô-va. Còn A-bên dâng phần ngon nhất của chiên đầu lòng trong bầy mình. Đức Giê-hô-va đoái đến A-bên và lễ vật của ông, nhưng Ngài không đoái đến Ca-in và lễ vật của ông. Vì thế, Ca-in giận lắm và sa sầm nét mặt.

Đức Giê-hô-va hỏi Ca-in: “Tại sao con giận? Sao con sa sầm nét mặt? Nếu con làm điều đúng thì lẽ nào con không

được chấp nhận? Còn nếu con không làm điều tốt thì tội lỗi rình rập trước cửa, nó thêm con lắm; nhưng con phải quản trị nó.”

—Sáng Thế Ký 4:1-7

Thôi được rồi, cái gì diễn ra ở đó vậy? Đây là thế hệ con cái đầu tiên trên đất. Tại sao họ lại dâng của lễ? Chưa có luật thành văn để làm vậy tại thời điểm đó, vậy tại sao họ lại làm vậy?

Chúng ta có thể giả sử A-đam và Ê-va - cha mẹ của họ - đã dạy họ dâng của lễ. Chúng ta cũng có thể giả định rằng Đức Chúa Trời không có làm cái gì vì nghi thức dâng của lễ của họ cả, cho nên phải có một lý do hợp pháp nào đó giải thích tại sao A-đam và Ê-va lại dạy con cái họ dâng của lễ.

Nếu nhìn vào văn đoạn, bạn sẽ thấy có sự khác biệt lớn trong hai của lễ đến từ hai người con trai này. Bây giờ, bạn đừng lo lắng thái quá về những gì họ đã dâng, người này thì dâng động vật, người kia thì dâng thực vật, vì nó không phải là vấn đề. Vấn đề nằm ở cách họ dâng những gì họ có cũng như lý do họ dâng.

Hãy để ý, Ca-in dâng “một chút” thổ sản. Còn A-bên dâng “phần tốt nhất của chiên đầu lòng” trong bầy mình. Bạn đã thấy sự khác biệt chưa? Nếu đem so sánh thì một bên là “một ít” và một bên là “phần tốt nhất”, đã vậy còn là phần tốt nhất của chiên đầu lòng trong bầy nữa chứ.

Tại sao A-bên dâng phần tốt nhất và tại sao lại lấy từ chiên đầu lòng?

Đức Chúa Trời hẳn đã dạy A-đam về những yêu cầu cho của lễ dâng này.

Bạn có thấy không? Đây là nơi đầu tiên xuất hiện phần mười.

Nếu bạn học về phần mười theo luật pháp Môi-se thì bạn sẽ luôn thấy đó là 10% **đầu tiên** của **thứ tốt nhất**. Trong câu chuyện này, rõ ràng chúng ta thấy A-bên đang dâng phần mười, là *đầu tiên* và *tốt nhất*. Tuy nhiên, Ca-in không vui khi phải cho đi *một ít* thu hoạch của ông rồi còn bắt phải tôn kính Chúa nữa, nên ông quyết định mang “*một ít*” thổ sản của ông mà thôi chứ không phải là phần đầu tiên hay tốt nhất.

Có vẻ như Ca-in đã biết dâng phần mười là cái gì và như thế nào cho Chúa rồi vì lúc Chúa phán với ông, “*Nếu con làm điều đúng thì lẽ nào con không được chấp nhận? Còn nếu con không làm điều tốt thì tội lỗi rình rập trước cửa, nó thêm con lắm; nhưng con phải quản trị nó.*”

Nhưng Ca-in khước từ sự khích lệ của Đức Chúa Trời để làm theo những gì ông đã được dạy dỗ, nhưng thay vào đó, ông lại giết A-bên, là em trai của mình. Có thể lắm, ông nghĩ rằng nếu A-bên không ngăn đường ông thì ông đã có thể tiếp quản cả cánh đồng lẫn bầy chiên rồi hoặc có thể vì lòng tham mà ông chỉ dâng một ít thổ sản và nó đã dẫn tầm lòng ông đi đến chỗ xa lìa sự vâng lời Chúa. Tôi chỉ suy đoán vậy thôi. Nhưng có một điều tôi biết chắc chắn, đó là Ca-in không muốn dâng phần mười theo như điều ông đã được dạy dỗ.

Ở điểm này, có thể bạn sẽ hỏi, “Tại sao phần mười lại là điều đầu tiên được nói ở đây? Tại sao Chúa lại bắt họ dâng

phần mười?" Tôi sẽ trả lời những câu hỏi này nhưng trước hết hãy xem còn có điều gì khác chúng ta có thể học về phần mười trước khi sang những câu hỏi đó không.

Lần tiếp theo chúng ta nhìn thấy phần mười xuất hiện trong từ ngữ phần mười được sử dụng là ở:

Sau khi Áp-ram chiến thắng Kê-rô-lao-me và các vua đồng minh trở về, vua Sô-đôm ra đón rước ông tại thung lũng Sa-ve, tức là thung lũng Vua. Mên-chi-xê-đéc, vua Sa-lem, cũng là thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí Cao, đem bánh và rượu ra đón, và chúc phước cho Áp-ram. Ông nói: "Nguyện Đức Chúa Trời Chí Cao, Đấng dựng nên trời và đất, Ban phước cho Áp-ram! Chúc tụng Đức Chúa Trời Chí Cao Đấng đã trao kẻ thù vào tay người!" Áp-ram dâng cho vua một phần mười chiến lợi phẩm.

— Sáng Thế Ký 14:17-20

Câu hỏi chúng ta cần đặt ra là: Làm sao và tại sao Áp-ra-ham biết được phần mười mà dâng?

Hiển nhiên, phần mười đã được lưu truyền qua nhiều thế hệ kể từ thời A-đam. Và chúng ta biết phần mười đã được Đức Chúa Trời dạy cho A-đam sau sự nổi loạn. Ở đây chúng ta thấy từ ngữ phần mười đã được nói thẳng ra, ngầm chỉ một phần mười đã được dâng lên.

Có nhiều người nói rằng phần mười là một phần trong luật pháp Môi-se, điều đó có nghĩa tín hữu Tân Ước không bắt buộc phải dâng phần mười. Có hai điều hiển nhiên tôi sẽ đề cập đến, đó là Ca-in và A-bên rồi sau là Áp-ra-ham, để

chứng minh phần mười đã được viết vào luật pháp Môi-se và quốc gia Y-sơ-ra-đen bắt buộc phải dâng phần mười. Nhưng phần mười là điều gì đó mà toàn dân vốn đã thực hiện trước khi Môi-se đến.

Thế thì tại sao phần mười lại được viết vào luật pháp Môi-se? Khi luật pháp Môi-se được viết ra, nó được dùng để quản trị toàn bộ đời sống của tân quốc gia Y-sơ-ra-ên vừa mới ra khỏi Ai Cập. Tất cả những đòi hỏi về mặt luật pháp và quản trị nhà nước được viết thành một bộ quy tắc ứng xử hầu cho nhân dân có thể biết cách sống. Theo đó, phần mười cũng được đưa vào luật pháp Môi-se để đảm bảo rằng nó sẽ được thực hiện như là một phần đời sống của nhân dân. Phần mười quan trọng đến mức Đức Chúa Trời phải đưa nó vào pháp luật nhà nước. Chúng ta sẽ đi tìm lý do tại sao Đức Chúa Trời muốn chắc chắn nó được thi hành ngay sau đây nhưng trước hết chúng ta hãy nhìn vào một số ví dụ phần mười.

Vậy bây giờ, Đức Giê-hô-va vạn quân phán thế này: “Hãy để tâm suy xét đường lối các người. Các người gieo nhiều mà gặt ít, ăn mà không no, uống mà không đã khát, mặc mà không ấm; và kẻ làm thuê thì đừng tiền công mình trong túi lưng.”

Đức Giê-hô-va vạn quân phán: “Hãy để tâm suy xét đường lối các người. Hãy lên núi đem gỗ về và hãy xây dựng đền thờ, để Ta hài lòng về nó và Ta sẽ được tôn vinh,” Đức Giê-hô-va phán vậy. “Các người trông đợi nhiều mà được ít; những gì các người đem vào nhà thì Ta đã thổi lên trên. Tại sao vậy?” Đức Giê-hô-va vạn quân phán: “Ấy là vì nhà Ta vẫn còn đổ nát, mà các người

thì ai nấy bận rộn lo cho nhà riêng mình. Bởi thế, vì các người mà trời giữ lại sương móc, và đất cũng giữ lại hoa màu. Ta đã gọi cơn hạn hán đến trên đất, trên núi non, trên ngũ cốc, trên rượu mồi, trên dầu, trên sản vật do đất sinh ra, trên người, trên súc vật, và trên mọi việc do tay làm ra.”

— A-ghê 1:5-11

Trong phân đoạn này, tiên tri A-ghê đang quở trách nhân dân Y-sơ-ra-ên vì họ không chịu lo xây dựng lại đền thờ khi họ được trở về lại từ sau cuộc lưu đày tại Ba-by-lôn. Họ không được thịnh vượng, họ bị thiếu thốn, mùa màng không tốt và toàn bộ quốc gia phải chịu khổ. Đức Chúa Trời bảo nhân dân phải để tâm suy xét **đường lối họ**, điều đó ám chỉ có điều gì đó họ đang làm hoặc không làm đã dẫn đến sự thiếu thốn như vậy.

Đức Chúa Trời phán, “**Vì các người** mà trời giữ lại sương móc.” Ngài nói Ngài đã sai hạn hán đến trên xứ vì những gì **họ** đã làm. Tất cả bọn họ đều lo xây nhà mình trong khi đó đền thờ Chúa họ lại để cho hoang vu. Điều này ngầm chỉ họ đã không dâng phần mười.

Thấy không, phần mười được mang đến cho những người Lê-vi - những thầy tế lễ - để nó được dùng cho chức vụ đền thờ. Vì khi phần mười không được mang đến cho những người Lê-vi thì đền thờ không được xây dựng cho nên Đức Chúa Trời phải rút cánh tay phước hạnh của Ngài khỏi dân tộc Y-sơ-ra-ên vì có những việc họ đã làm.

Bạn phải hiểu rằng việc Ngài rút cánh tay phước hạnh của Ngài khỏi dân tộc Y-sơ-ra-ên chưa bao giờ là ý muốn của

Ngài. Chỉ là Ngài không có lựa chọn nào khác, vì phần mười đã thuộc về phạm trù luật pháp rồi.

Khi chúng ta tiếp tục đọc trong chương hai, chúng ta thấy hình như họ bắt đầu để ý đến lời của nhà tiên tri.

Vậy bây giờ, hãy để tâm suy nghĩ, từ ngày này trở về trước, khi chưa đặt viên đá này trên viên đá kia để xây đền thờ Đức Giê-hô-va thì tình trạng lúc ấy thế nào? Khi người ta đến với một đồng lúa đáng được hai mươi lường thì chỉ được mười; và khi người ta đến với hăm ép rượu đáng được năm mươi lường thì chỉ được hai mươi. Đức Giê-hô-va phán: “Ta đã dùng hạn hán, năm mốt, mưa đá trừng phạt các người trong mọi việc tay các người làm, thế mà không ai trong các người trở lại với Ta. Bây giờ, hãy để tâm suy nghĩ, từ ngày này trở về trước, tức là từ ngày hai mươi bốn tháng chín, ngày đặt nền móng của đền thờ Đức Giê-hô-va, hãy để tâm suy nghĩ về điều đó! Các người còn hạt giống nơi vựa lẫm không? Cho đến bây giờ, cây nho, cây vả, cây lựu, cây ô-liu, cũng không ra trái. Nhưng từ nay Ta sẽ ban phước cho các người.”

— A-ghê 2:15-19

Khi họ đặt để đền thờ lên vị trí hàng đầu trở lại thì Đức Chúa Trời bảo họ hãy đánh dấu ngày và giờ đó vì họ sẽ được nhìn thấy sự gia tăng cực kỳ sâu sắc trong đời sống họ. Ngài muốn họ ghi nhớ ngày đó để khích lệ họ và cổ vũ cho họ ghi nhớ sự thay đổi đó hầu cho họ không tái phạm việc không dâng phần mười vì ích lợi cho chính họ chứ không phải cho Ngài.

Có một vài chìa khoá quan trọng chúng ta sẽ sớm biết sau ít phút nữa, còn bây giờ, tôi muốn bạn biết rằng phần mười là vấn đề *luật pháp*. Đức Chúa Trời *phải* rút tay lại khi họ không dâng phần mười chứ không phải vì Ngài *muốn* mà là Ngài *phải* làm như vậy.

Vì Ta là Đức Giê-hô-va không hề thay đổi, nên các con là con cháu Gia-cốp chẳng bị diệt vong. Từ thời tổ phụ của các con, các con đã quay khỏi luật lệ Ta, và không tuân giữ. Hãy trở lại cùng Ta thì Ta sẽ trở lại cùng các con.” Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy.

Nhưng các người nói rằng: “Chúng con sẽ trở lại như thế nào?”

“Người ta có thể ăn trộm Đức Chúa Trời được sao? Thế mà các con ăn trộm Ta!”

Nhưng các người nói: “Chúng con có ăn trộm Chúa đâu?”

“Các con đã ăn trộm một phần mười và tể lệ phải dâng. Các con bị nguyền rủa vì tất cả các con, cả nước, đều ăn trộm Ta. Hãy đem tất cả phần mười vào kho để có lương thực trong nhà Ta. Và từ nay, hãy lấy điều này mà thử Ta, Đức Giê-hô-va vạn quân phán, xem Ta có mở các cửa sổ trên trời cho các con, và đổ phước xuống cho các con đến nơi không chỗ chứa chẳng! Vì các con, Ta sẽ ngăn cấm các vật cản phá hoa quả của đất đai các con; và không để cây nho ngoài đồng của các con rụng trái trước mùa nữa đâu.” Đức Giê-hô-va phán vậy. “Mọi nước sẽ cho các con là có phước, vì đất nước các con sẽ là đất nước được vui thích.” Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy.

—Ma-la-chi 3:6-12

Ở đây, chúng ta lại thấy có một nhà tiên tri khác quở trách nhân dân, ông nói rằng họ đã ăn trộm khả năng ban phước của Đức Chúa Trời trên dân sự Ngài. Ông nói rằng họ - toàn bộ dân tộc - đều bị rửa sả vì những việc họ đã *không* làm. Họ được hướng dẫn mang hết thảy phần mười vào kho hầu cho có lương thực trong nhà Đức Chúa Trời.

Một lần nữa, phần mười là thứ phải được mang đến cho nhà Lê-vi, những thầy tế lễ. Nhân dân chỉ mang một ít chứ không phải toàn bộ phần mười (hãy nhớ lại tội của Ca-in). Chúa muốn nói với nhân dân rằng nếu họ mang toàn bộ phần mười vào kho thì phước hạnh của thiên đàng sẽ lại được đổ xuống trên họ. Thiên đàng sẽ có quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp để hành động giữa họ. Đức Chúa Trời bảo họ nếu họ trở lại với Ngài bằng phần mười thì họ sẽ nhận được phước hạnh nhiều đến nỗi không thể chứa được.

Thôi được rồi, hãy dừng lại ở đây và nói về cái này một chút trước khi đi xa hơn.

Cho đến lúc này, chúng ta thấy phần mười được nói rõ ràng truy nguyên về lại lúc ban đầu và bây giờ chúng ta có thể biết được lý do tại sao. Ở đây, chúng ta thấy phần mười sẽ cho Chúa quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp để đứng giữa kẻ rình mò, là Sa-tan và dân sự Chúa để quở trách hắn.

Về cơ bản, Ngài nói, “Hãy rút tay ngươi lại, hỡi Sa-tan! Ngươi không được đụng đến những thứ thuộc về họ!”

Bạn thấy đó, khi A-đam sa ngã, Sa-tan chỉ việc đứng đó thưởng thức cảnh A-đam bị bỏ đói giữa quả đất. Nhưng, ngay lập tức, Đức Chúa Trời đặt phần mười vào chỗ bảo vệ

A-đam và Ê-va. Khi A-đam và Ê-va chọn dâng phần mười, nghĩa là họ đặt Đức Chúa Trời lên vị trí hàng đầu. Họ đã chọn Đức Chúa Trời.

Hãy nhớ rằng Sa-tan đã có lối vào quả đất cũng theo cùng một cách ấy. Bằng việc thuyết phục A-đam và Ê-va tin vào hấn thay vì Chúa, hấn đã có lối vào hợp pháp. Thế thì qua phần mười - dâng 10% những gì họ có - đã trao cho Đức Chúa Trời quyền bảo vệ sự cung ứng của A-đam và Ê-va cách hợp pháp.

Chúng ta cần nhớ phần mười là luật duy nhất để con người có được sự cung ứng trên đất - là lãnh thổ của Sa-tan. Chứ phần mười không thay đổi được tình trạng của họ liên quan đến việc mang đến sự phục hồi tâm linh đâu. Không phải như vậy đâu, sinh tế chuộc tội phải được thực hiện trước khi có điều này xảy ra. Nhưng phần mười thực sự cho phép Đức Chúa Trời ngăn cản Sa-tan khỏi việc ăn trộm sự cung ứng được dành cho con người và nó cho phép họ có thể sống sót được trên quả đất.

Nhiều người nói rằng phần mười là luật của Cựu Ước và bây giờ nó đã là dĩ vãng rồi, nó đã được ứng nghiệm qua sự hi sinh của Chúa Giê-su rồi. Nhưng chúng ta thấy luật phần

**PHẦN MƯỜI ĐƯỢC
THIẾT LẬP NHẪM LÀM
HÀNG RÀO HỢP PHÁP
BAO QUANH A-ĐAM
VÀ Ê-VA VÀ NÓ VẪN
CÒN ĐƯỢC THỰC HIỆN
NHƯ LÀ CÁI KHIÊN
HỢP PHÁP BAO PHỦ
XUNG QUANH CHÚNG
TA NGÀY NAY.**

mười rõ ràng đã được đặt ra kể từ sự sa ngã của loài người trước khi có luật của Môi-se.

Phần mười được thiết lập nhằm làm hàng rào hợp pháp bao quanh A-đam và Ê-va và nó vẫn còn được thực hiện như là cái khiên hợp pháp bao phủ xung quanh chúng ta ngày nay.

Phần mười là luật của quả đất và chùng nào Sa-tan vẫn còn được nhơn nhơ trên đất thì chùng ấy luật này vẫn còn hiệu lực vì hiện tại hấn vẫn còn tự do trên đất. Bao lâu Sa-tan còn ở đây thì luật phần mười vẫn còn hiệu lực bấy nhiêu.

Còn một điều khác mà bạn có thể sẽ thấy trong hội thánh - nơi dân sự dâng phần mười nhưng không được thịnh vượng. Đó là bởi vì có một số sự dạy dỗ sai trật liên quan đến phần mười. Dân sự nghĩ rằng nếu họ chỉ dâng phần mười thôi thì phước hạnh của Chúa đã có thể khiến họ tận hưởng sự thịnh vượng tràn ngập đến mức họ không có chỗ để chứa. Nhưng rồi khi họ bắt đầu dâng phần mười và không thấy sự thịnh vượng tuôn đổ, họ kết luận phần mười không hiệu quả. Nhưng giả định của họ không đúng, và chúng ta cần xem xét kĩ lưỡng hơn trong phân đoạn này để tìm ra lý do.

Đức Chúa Trời phán nếu dân sự dâng phần mười, *“Ta sẽ ngăn cấm các vật cần phá hoa quả của đất đai các con; và không để cây nho ngoài đồng của các con rụng trái trước mùa nữa đâu.”*

Bạn có thấy không? Phân đoạn này nói rằng các cửa sổ trên trời sẽ mở ra và Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho hoa quả của đất đai họ trồng. Ý chính tôi muốn nói ở đây là bạn vẫn phải trồng cái gì đó bên trong hàng rào phần mười của bạn.

Tự thân phần mười không khiến bạn thịnh vượng. Nó chỉ bảo vệ những gì bạn làm bên trong hàng rào phần mười mà thôi.

Cho nên, giả sử bạn trồng ba cây cà chua, chúng phát triển tốt. Nhưng nếu tất cả những gì bạn có là ba cây cà chua thì bạn chỉ có ba cây cà chua khoẻ mạnh, phát triển tốt chứ bạn không được thịnh vượng ở mức quá nhiều được.

Những gì *bạn* xây dựng hay vun trồng bên trong hàng rào phần mười mới là cái khiến bạn dư dật, giàu có.

Buồn thay, với sự dạy dỗ sai trật, nhiều con cái Chúa dâng phần mười xong thì ngồi nhâm nhi tách trà và chờ đợi sự tuôn đổ dư dật chuẩn bị bắt đầu. Sự tuôn đổ sẽ bắt đầu khi chúng ta hiểu được vai trò của chúng ta trong tiến trình này.

Cho nên một lần nữa, hãy ôn tập lại những điều sau.

1. Phần mười đã đến trên đất ngay từ ban đầu, ngay lúc con người sa ngã.
2. Phần mười đã được chép vào luật pháp Môi-se vì luật pháp Môi-se chỉ dạy rất rõ cách nhân dân Y-sơ-ra-ên nên sống thế nào. Đức Chúa Trời muốn chắc chắn rằng Ngài có thể ban phước cho họ, nên Ngài đã viết phần mười vào luật pháp để đảm bảo nó tiếp tục được thực hiện. Luật phần mười không phải là quá khắt khe. Nhưng luật pháp yêu cầu phần mười phải được dâng. Bấy giờ, chúng ta có quyền *lựa chọn* dâng phần mười và hưởng ích lợi từ đó.

3. Luật phần mười là luật được áp dụng trên đất và sẽ còn được duy trì cho đến chừng nào Sa-tan vẫn còn được thả ra trên đất này.
4. Phần mười không tự động khiến bạn giàu có nhưng nó cho phép Đức Chúa Trời ngăn chặn Sa-tan khỏi sự cản trở những gì bạn đang làm hay xây dựng bên trong hàng rào phần mười.
5. Phần mười không khiến cho bạn được lên thiên đàng hay không. Bạn sẽ lên thiên đàng nếu bạn kêu cầu danh Chúa Giê-su. Nhưng phần mười sẽ ảnh hưởng đến sự thịnh vượng của bạn trên đất này.
6. Phần mười thuộc về nhà của Đức Chúa Trời. Trong Cựu Ước, phần mười nuôi dưỡng và chăm sóc thầy tế lễ là những người hầu việc Đức Chúa Trời. Nó không khác gì so với ngày nay. Phần mười nên được dâng vào hội thánh địa phương của bạn. Chúa đã chỉ định phần mười là để chăm sóc cho chức vụ.

Có nhiều người nói với tôi rằng họ không thích hội thánh địa phương của họ và họ hỏi liệu họ có phải bắt buộc dâng phần mười ở đó không. Câu trả lời của tôi ư? Hãy đi tìm một hội thánh mới, nơi hội thánh dạy cho bạn đức tin và Vương quốc.

Nếu bạn đang phân vân giữa nhiều hội thánh, thì bạn có thể dâng phần mười cho mục vụ nào đó mà bạn được nuôi dưỡng nhưng nếu là hội thánh nhà khoẻ mạnh thuộc linh thì là sự lựa chọn tốt nhất của Đức Chúa Trời dành cho bạn. Nếu trong khu vực

bạn ở không có hội thánh hay mục vụ nào để bạn có thể dâng phần mười thì một lần nữa hãy dâng ở nơi bạn được nuôi dưỡng.

7. Bạn không thể đặt tên cho phần mười của bạn. Ví dụ, khi bạn dâng phần mười, bạn không thể nói, “Tôi đang trồng phần mười của tôi như hạt giống cho_____.” Phần mười đã có nhiệm vụ của nó rồi. Bạn có thể đặt tên cho các cửa dâng khác chứ không phải phần mười.
8. Phần mười là 10% những gì bạn kiếm được. Đây là khoản nằm trước các khoản thuế. Hãy nhớ, Đức Chúa Trời đã phán thông qua Ma-la-chi, “Hãy mang hết thảy phần mười vào kho.” 9% không phải là phần mười. 6% không phải là phần mười. Phần mười phải là 10%. Nếu bạn nói, “Tôi không thể dâng nổi 10%”, thì hãy làm điều Đức Chúa Trời bảo dân Y-sơ-ra-ên làm khi họ không mang toàn bộ phần mười vào kho, đó là: “Khá lấy điều này mà thử ta,” Ngài phán như vậy. Hãy dâng phần mười bằng đức tin và biết rằng Đức Chúa Trời đề cao điều đó.
9. Làm sao tôi biết đó là phần mười của cái gì? Luật ngón trở của tôi là thế này: Đó có phải là khoản thu nhập chịu thuế hay không?
10. Nếu đó là khoản thu nhập chịu thuế thì tôi dâng phần mười từ khoản thu nhập đó. Công việc làm ăn của tôi có cần dâng phần mười không? Tôi không dâng phần mười trên tổng thu nhập đối với công việc

làm ăn của tôi. Tôi gieo từ công việc làm ăn của mình vào lúc tôi muốn nhưng đó phần mười của tôi không được lấy từ đó. Đối với công việc kinh doanh của tôi, tôi sẽ tính phần mười bằng cách trừ ra tất cả các khoản phí chỉ còn lại lợi nhuận ròng, tôi sẽ trích phần mười từ đó để dâng.

11. Giả sử tại thời điểm dâng phần mười mà tôi không có hội thánh nào để dâng thì làm sao? Bạn có thể dâng phần mười cho bất kỳ ai nuôi dưỡng thuộc linh của bạn cho đến chừng bạn tìm được hội thánh. Vâng, có nhiều người thực sự xem hội thánh ở xa là hội thánh chính của họ thông qua chương trình trực tuyến hiện đại hoặc trực tiếp Facebook. Nếu không có hội thánh nào có niềm tin dựa trên Kinh Thánh tốt đẹp trong vùng của bạn, bạn có thể dâng phần mười cho hội thánh ở xa. Có nhiều người sống ở vùng xa xôi hẻo lánh đã xem hội thánh Faith Life là hội thánh nhà của họ vì có tất cả những lý do trên tại trang web Faithlifechurch.org.

Thôi được rồi, bây giờ chúng ta tiếp tục đi tiếp nào.

Chúa đã chỉ cho tôi thấy hầu hết Cơ đốc nhân dâng phần mười của họ như là hoá đơn phải trả nợ (đó là nếu họ chịu dâng phần mười, còn hầu hết thì không dâng). Điều này có nghĩa họ không có đức tin gì cho việc họ đang làm và họ chỉ biết mình mắc nợ phần mười và đơn giản họ trả nó vì đối với họ, đó là hoá đơn phải trả.

Trong khi dâng phần mười là điều tốt đẹp dường bao, bạn sẽ luôn muốn dâng phần mười bằng đức tin đầy! Ngược lại, sự dâng hiến của bạn chỉ được thúc đẩy bằng lập trường luật pháp thay vì quan điểm được căn cứ trên đức tin.

Hãy để cho mọi lời Chúa nói ra đều là sự mặc khải dành cho bạn, rằng đó là mục đích Ngài cố tình dành cho bạn. Phần mười không phải là gánh nặng bạn phải mang vác và không nên đau khổ khi dâng phần mười. Chúa không cố tình *lấy đi* cái gì đó từ bạn bao giờ, thay vào đó, Ngài đang cố *cho bạn* cái gì đó. Chúng ta phải tin và hiểu được rằng có ích lợi trong việc dâng phần mười và hãy tận hưởng trong khi dâng. Phần mười là hành động thờ phượng công bố Đức Chúa Trời là nguồn của chúng ta. Có ích lợi rõ ràng về sự dâng phần mười, vậy nên khi gieo, chúng ta nên gieo bằng đức tin để nhận lãnh.

Tôi luôn đề nghị các gia đình nên chuẩn bị phần dâng phần mười trước khi đến hội thánh. Tôi cũng đề xuất trước khi họ đến hội thánh, họ nên đặt tay lên phần mười, công bố lợi ích của phần mười và công bố các cửa sổ trên trời mở ra và quở trách Sa-tan rút tay khỏi mùa gặt của họ. Họ cũng nên công bố Sa-tan không được ăn trộm của họ và những gì tay họ làm đều sẽ được hoa lợi trong danh Chúa Giê-su.

Bây giờ, phần cuối cùng, hãy để tôi tóm gọn sự thảo luận phần mười bằng cái nhìn phần mười trong Tân Ước. Ồ, vâng, phần mười cũng được đề cập trong Tân Ước! Phần đoạn sau đây là nơi chúng ta đã đọc trước đó.

Sau khi Áp-ram chiến thắng Kê-rô-lao-me và các vua đồng minh trở về, vua Sô-đôm ra đón rước ông tại thung lũng Sa-ve, tức là thung lũng Vua. Mên-chi-xê-đéc, vua Sa-lem, cũng là thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí Cao, đem bánh và rượu ra đón, và chúc phước cho Áp-ram. Ông nói: “Nguyện Đức Chúa Trời Chí Cao, Đấng dựng nên trời và đất, Ban phước cho Áp-ram! Chúc tụng Đức Chúa Trời Chí Cao Đấng đã trao kẻ thù vào tay người!” Áp-ram dâng cho vua một phần mười chiến lợi phẩm.

— Sáng Thế Ký 14:17-20

Bây giờ, đây là điều trước giả Hê-bơ-rơ nói về phần mười.

Mên-chi-xê-đéc này là vua của Sa-lem, thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí Cao, đã đón và chúc phước cho Áp-ra-ham khi người chiến thắng các vua trở về; Áp-ra-ham đã lấy một phần mười về mọi của cải mình có mà dâng cho vua. Tên vua ấy, trước hết có nghĩa là “vua công chính”, và cũng là vua của Sa-lem, nghĩa là “vua hòa bình”. Người không cha, không mẹ, không gia phả, không có ngày sinh ra, cũng không có ngày qua đời, nhưng giống Con Đức Chúa Trời, làm thầy tế lễ đời đời.

Thử nghĩ xem, chính tổ phụ Áp-ra-ham đã lấy một phần mười chiến lợi phẩm mà dâng cho vua, thì vua ấy vĩ đại biết bao! Theo một mệnh lệnh trong luật pháp, con cháu Lê-vi chịu chức tế lễ thì được nhận một phần mười từ trong dân chúng, tức là từ các anh em mình, dù chính họ cũng từ Áp-ra-ham mà ra. Nhưng vua vốn không phải là dòng dõi Lê-vi, cũng nhận một phần mười của Áp-ra-ham và chúc phước cho ông là người có lời hứa. Người

bạc cao chúc phước cho người bạc thấp, đó là điều không chôi cãi được. Trong trường hợp này, những người nhận một phần mười là người phạm phải chết; trong trường hợp kia, người ấy được chứng nhận là đang sống.

— Hê-bơ-rơ 7:1-8

Xin vui lòng để ý phân đoạn này nói rằng, “Trong trường hợp này, những người nhận một phần mười là người phạm phải chết,” nói đến những người Lê-vi trong Cựu Ước. Rồi phân đoạn tiếp tục nói, “trong trường hợp kia, người ấy **được chứng nhận là đang sống.**”

Mên-chi-xê-đéc là vị vua công chính, vua hoà bình, không có ngày sinh, cũng không có ngày qua đời, nhưng giống Con Đức Chúa Trời, làm thầy tế lễ đời đời. Mên-chi-xê-đéc là vua Giê-su Christ đang đứng trước mặt Áp-ra-ham ngày hôm đó. Tuy nhiên Ngài không được nhận biết là Chúa Giê-su tại thời điểm đó.

Hãy nhớ, Giô-sép được thiên sứ dặn bảo đặt tên con là Giê-su khi Ngài được sinh ra. Tên gọi Giê-su có nghĩa Cứu Chúa, ám chỉ danh Ngài là TỰ HỮU HẰNG HỮU được dành cho chúng ta. Chữ Christ không phải là họ. Khi chúng ta gọi Ngài là Giê-su Christ, về nghĩa đen chúng ta đang nói rằng Ngài là Cứu Chúa được xức dầu. Chúa Giê-su không được biết bằng tên gọi Giê-su lúc Ngài đứng trước mặt Áp-ra-ham vì theo kế hoạch, danh Ngài phải được ẩn danh khỏi Sa-tan tại thời điểm đó.

Vì vậy, tên gọi Mên-chi-xê-đéc là tên đơn thuần phản chiếu bản chất của Ngài, vị vua công chính và là hoàng tử

Bình An. Tuy nhiên, về mặt tiên tri, Mên-chi-xê-đéc đang công bố tương lai của Áp-ra-ham bằng việc phục vụ bánh và rượu, là hai thứ nói về giao ước mới (bánh, nói đến việc thân thể Ngài bị vỡ ra vì chúng ta và rượu, nói đến huyết Ngài đã đổ ra vì chúng ta) được lập cho con cháu Áp-ra-ham sau này và sẽ làm ứng nghiệm lời hứa mà Đức Chúa Trời đã ban cho Áp-ra-ham khi nói về hậu tự của ông trong Sáng Thế Ký chương 12.

Nói đến phần mười, Hê-bơ-rơ nói rằng phần mười bảy giờ được thu lại bởi “người được chứng nhận là đang sống”. Chính Chúa Giê-su bảy giờ thu phần mười, là Đấng được chứng nhận là đang sống! Ngài là Vua trên muôn vua và là Chúa trên các chúa.

Cho nên, hãy nhớ rằng, luật phần mười vẫn còn hiệu lực trong ngày hôm nay. Điều duy nhất thay đổi đó là chức tế lễ. Trong Cựu Ước, chi phái Lê-vi thu phần mười cho công việc

**PHẦN MƯỜI LÀ HÀNG
RÀO HỢP PHÁP ĐƯỢC
DỰNG BAO QUANH
CUỘC ĐỜI BẠN NHẪM
NGẮN CHẶN MA QUỶ
KHÔNG ĐƯỢC QUYỀN
ĂN TRỘM SỰ CUNG
ỨNG CỦA BẠN.**

Chúa. Còn ngày nay, Chúa Giê-su (Đấng ra từ chi phái Giu-đa, chứ không phải chi phái Lê-vi, ám chỉ trật tự mới của chức tế lễ đã được thiết lập), thu phần mười từ hội thánh của Ngài để thi hành chức vụ. Dĩ nhiên, tôi biết rằng Chúa Giê-su không hiện ra bằng xương bằng thịt đi thu phần mười. Nhưng hãy nhớ Kinh Thánh nói rằng hội thánh

là thân thể của Đấng Christ, có nghĩa sự bày tỏ hợp pháp của Ngài đang ở đây, chỉ có điều là trong bộ dạng thân thể của chúng ta cho phép sự biểu lộ hợp pháp xảy ra trên đất này. Khi chúng ta dâng vào hội thánh của Ngài, tức Thân Thể Ngài, chúng ta thực sự đang dâng cho Chúa Giê-su. Người Lê-vi, dưới giao ước cũ, thu phần mười đại diện cho chức vụ của Đức Chúa Trời, còn hội thánh thu phần mười đại diện cho chức vụ của Đức Chúa Trời ngay bây giờ.

Để ôn lại, chúng ta cần nhớ phần mười là hàng rào hợp pháp được dựng bao quanh cuộc đời bạn nhằm ngăn chặn ma quỷ không được quyền ăn trộm sự cung ứng của bạn. Hãy nhớ, tự thân phần mười không khiến bạn thịnh vượng! Sự thịnh vượng của bạn được quyết định bởi những gì bạn làm *bên trong* hàng rào đó!

Phần mười là luật quan trọng sống còn đối với lãnh vực tài chính của bạn. Cho nên đó là lý do tại sao tôi dành nhiều thì giờ để nói về quy luật quan trọng này trong Vương quốc.

Vậy nên, lần sau, nếu bạn đang ở trong hội thánh và mục sư của bạn nói rằng đây là lúc dâng hiến phần mười, bạn nên hò hét vui mừng vì bấy giờ bạn đã biết đến các ích lợi của phần mười.

CHƯƠNG 7

BẠN CẦN MỘT CHIẾC TÚI: PHẦN MỘT

Một trong những người bạn thân nhất của tôi, Mục sư Peter Mortlock, là mục sư tại hội thánh City Impact tại Auckland, New Zealand. Anh ấy đã xây dựng được một chức vụ tuyệt vời và hội thánh của anh là một trong những hội thánh lớn mạnh hàng đầu tại New Zealand.

Tình bạn của chúng tôi trong suốt những tháng năm qua có thể được kể là chúng tôi đã cùng nhau chạy xe máy đi khắp Bắc Mỹ và New Zealand được 20 lần. Anh ấy là người cuối cùng đã khiến tôi mua con xe Harley. Tôi là phượt thủ Honda suốt nhiều năm liền nhưng khi chúng tôi du hành cùng nhau, anh ấy luôn bảo tôi thuê chiếc Harley. Ban đầu, tôi không thích chiếc Harley nhiều bằng Honda, nhưng nếu bạn am hiểu về xe máy dòng Harley, bạn sẽ biết họ có nhiều cải tiến lớn trong việc thiết kế xe máy là dòng tôi thích nhiều năm trước đây. Cho nên, hồi năm ngoái, Drenda đã mua tặng tôi một chiếc Harley đời mới mà chúng tôi rất thích lái để đi đây đó.

Lần nào chạy xe, tôi cũng để ý thấy mục sư Peter luôn đeo một chiếc túi da - mà tôi gọi là chiếc túi có quai đeo của quý ông - được đeo xung quanh vai của anh. Sau khi bị đau nhức thân thể do ngồi trên cái ví của tôi vào một ngày kia, tôi mới hỏi anh về cái túi này. Chà, cuộc nói chuyện đã dẫn anh ấy đi đến việc mua tặng tôi cái túi nhân ngày sinh nhật tôi. Loại túi đó không thịnh hành ở đây, trong một số tiểu bang của Mỹ vì chúng được làm ở châu Âu và New Zealand nhưng tôi vô cùng thích nó.

Tôi rất hay làm mất kính râm bởi cứ hay để nó ở đâu đó rồi quên mất là tôi đã để chúng ở đâu. Nhưng kể từ lúc tôi dùng cái túi quý ông đó hay là cái túi có quai giống nữ cho đàn ông, bạn có thể gọi nó bằng bất cứ cái tên nào bạn muốn, thì tôi không bao giờ làm mất cái kính râm nào nữa. Bây giờ tôi hoàn toàn hiểu lý do tại sao phụ nữ rất thích mang túi. Mọi thứ đều được cất trong túi. Thật tuyệt diệu. Bây giờ, tôi không cố gắng thuyết phục bạn mua một cái túi nam đâu nhé mà ngược lại tôi muốn bạn suy nghĩ về cái túi đó.

Bạn có biết Chúa Giê-su cũng mang túi không?

Vậy, các con đừng tìm kiếm đồ ăn, thức uống, cũng đừng quá lo lắng. Vì mọi điều đó, các dân tộc trên thế gian vẫn thường tìm kiếm, và Cha các con đã biết mọi nhu cầu của các con rồi. Nhưng hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa Trời thì Ngài sẽ ban cho các con những điều ấy nữa.

Hỡi bây nhỏ, đừng sợ, vì Cha các con đã bằng lòng ban vương quốc cho các con rồi. Hãy bán của cải mình mà làm việc

thiện. Hãy sắm cho mình những túi tiền không hư cũ và kho báu không hao hụt ở trên trời, nơi kẻ trộm không đến gần được, một mọt không làm hư hại được. Vì của cải các con ở đâu, thì lòng các con cũng ở đó.

— Lu-ca 12:29-34

Tôi không nghĩ Chúa Giê-su đang xúc tiến thời trang bằng lời nói ở đây đâu, nhưng thay vào đó, có một tiến trình bạn cần hiểu. (Và chúng ta có thể thay thế chiếc túi bằng chiếc ví cũng được nếu bạn muốn.)

Trọng ý Chúa Giê-su muốn nói ở đây đó là bạn cần một lối vào dẫn đến kho báu của bạn.

Ví dụ, tôi có một triệu đô trong ngân hàng nhưng nó sẽ chẳng ích gì cho tôi nếu tôi không có cái gì để bỏ tiền vào cũng như không xài được tiền đô đó, phải vậy không? Đó là lý do tại sao bạn cần có một cái túi bên người - đó là cái giúp bạn giữ được tài sản.

Mất túi là một trong những thứ căng thẳng nhất có thể xảy ra. Tôi luôn cố gắng làm tốt nhất có thể để điều này không xảy ra. Cái túi hay là cái ví của tôi đó, luôn được đặt bên người tôi.

Qua một vài từ ngữ tôi trích dẫn từ Chúa Giê-su, chúng ta sẽ tìm được vô số sự khôn ngoan và nhiều nguyên tắc Vương quốc liên quan đến tiền bạc của bạn trong Vương quốc. Trước tiên, cụm từ “Đừng lo lắng” được sử dụng trên một lần. Chúa Giê-su muốn nói với chúng ta rằng Đức Chúa Trời biết hết mọi nhu cầu của chúng ta và Ngài đã mang sự

hướng dẫn cụ thể về cách thức để chúng ta có thể nhận lãnh được sự cung ứng của Ngài.

Vậy, lòng các con đừng tìm kiếm đồ ăn, thức uống, cũng đừng lo lắng. Vì mọi điều đó, các dân tộc trên thế gian vẫn thường tìm kiếm, và Cha các con đã biết mọi nhu cầu của các con rồi. Nhưng hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa Trời thì Ngài sẽ ban cho các con những điều ấy nữa.

Chúa Giê-su đang nói đừng lo lắng vì Cha lo hết cả rồi; Đức Chúa Trời đã biết nhu cầu của bạn rồi. Nhưng rồi Chúa Giê-su vẫn đưa ra một vài sự hướng dẫn.

Nhưng hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa Trời thì Ngài sẽ ban cho các con những điều ấy nữa.

Chúa Giê-su nói Đức Chúa Trời có câu trả lời, nhưng có một tiến trình pháp lý cần đưa ra để nhận lãnh nó. Đức Chúa Trời có câu trả lời, NHƯNG bạn cần biết cách Vương quốc hoạt động trước khi bạn có thể nhận lãnh được nó.

Hãy để ý, Chúa Giê-su không nói “hãy tìm kiếm Đức Chúa Trời trước khi tìm kiếm Vương quốc.” Tôi nghĩ hầu hết chúng ta đều thông giải câu Kinh Thánh đó có nghĩa là hãy tìm kiếm Đức Chúa Trời trước, nhưng câu đó không nói như vậy. Chúa Giê-su đã nói rất rõ ràng. Nếu chỉ tìm kiếm Đức Chúa Trời là câu trả lời, thì Ngài sẽ phải nói thế này, “Vậy, hãy tìm kiếm Đức Chúa Trời và rồi mọi điều khác sẽ

được ban cho các người.” Đức Chúa Trời biết nhu cầu của bạn nhưng còn có một tiến trình pháp lý phải được diễn ra trước khi thiên đàng có thể hợp pháp chuyển tải bất cứ thứ gì cho bạn, ngay tại đây - trên đất này.

Hãy để tôi nhắc bạn nhớ rằng Vương quốc Đức Chúa Trời là một thể chế được cai trị bởi nhà Vua. Thẩm quyền và ý muốn của nhà Vua được truyền xuống cho mọi công dân của Vương quốc thông qua hành lang pháp lý của Vương quốc.

Trong toàn bộ bốn cuốn sách trước của tôi đều có nói về Vương quốc, tôi dành thời gian để nói đi nói lại những khía cạnh của đời sống Vương quốc, đức tin và quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp. Tại sao vậy? Vì những nguyên tắc này đóng vai trò cực kỳ quan trọng đối với sự thành công và hiểu biết của bạn về đời sống Vương quốc. Tôi đã nói về những thành phần chủ chốt cấu tạo nên Vương quốc trong tất cả các sách tôi viết, và tôi cũng biết rằng có nhiều người cầm trên tay bất kỳ cuốn sách nào của tôi cũng cần biết kiến thức nền tảng về những điều thật sự làm thay đổi cuộc đời tôi.

Bạn cần học cách Vương quốc vận hành!

Thông tin trong chương này được lấy từ các sách thuộc loạt sách Đột Phá Tài Chính của tôi. Nếu bạn đã đọc chúng rồi, bạn cứ thoải mái sang chương tám. Còn nếu bạn chưa đọc chúng hay muốn ôn lại những nguyên tắc quan trọng sống còn và cơ bản này thì bạn cứ tiếp tục ở lại chương bảy này với tôi.

Vấn đề thực thi quyền hạn pháp lý

Như đã nói trước đây, tôi sống trên mảnh đất rộng 60 mẫu Anh với nhiều khu đất thuộc diện đẹp nhất vùng Ohio. Ban đầu tôi chỉ sở hữu 55 mẫu thôi, nhưng anh hàng xóm nhà tôi đã bán cho chúng tôi phần đất giáp ranh với đất nhà tôi nên thành ra tôi có hết thảy 60 mẫu. Trên 22 năm qua, chắc chắn gia đình tôi cực kỳ yêu thích và tận hưởng mảnh đất này rồi. Có rừng để săn nai, có đầm lầy để săn vịt và có cánh đồng để săn thỏ và gà lôi cũng như việc lái xe bốn bánh chạy loanh quanh mảnh đất nhà chúng tôi, đó cũng là phước hạnh.

Nhưng nếu bạn lại gần khu vực đất nhà chúng tôi, bạn sẽ thấy ngay những cái biển báo đề dòng chữ **KHÔNG PHẬN SỰ, MIỄN VÀO** to tướng. Những tấm biển này được đặt ở đó để người khác biết địa phận nhà chúng tôi ở đâu. Luật nhà đất ở Ohio quy định nếu một người muốn vào địa phận của tôi thì phải được sự đồng ý của tôi dưới dạng thức một tờ giấy thông hành mỗi khi họ muốn vào. Nếu không, họ sẽ bị gọi là phạm pháp và về mặt pháp lý họ sẽ bị đuổi ra khỏi địa phận của tôi và sẽ bị xử phạt hành chính.

Nói tóm lại...

Khi bạn không có quyền hạn thực thi pháp lý trên cái gì đó thì cái đó cơ bản không thuộc về bạn.

Như tôi đã nói, có giấy thông hành với chữ ký của tôi sẽ cho phép bạn được vào đất nhà tôi. Nếu ai đó ngăn bạn lại, không cho bạn đi vào đất nhà tôi và họ hỏi tại sao bạn ở đó,

và bạn trả lời họ rằng tôi đã bảo với bạn rằng bạn được phép sẵn nài thì chừng đó là không đủ. Mà bạn phải nói rằng luật pháp nói với tôi rằng tôi đã được chủ đất ký đơn nên tôi có quyền vào.

Cũng tương tự tiến trình này nếu bạn đến ngân hàng và yêu cầu rút tiền; họ sẽ bảo bạn xuất trình Căn Cước Công Dân (ID). Nhân viên bán hàng cũng có quyền yêu cầu bạn xuất trình Căn Cước Công Dân khi bạn muốn sử dụng thẻ tín dụng để mua hàng. Việc xuất trình Căn Cước Công Dân không có nghĩa nó cản trở việc truy cập tài khoản của bạn; ngược lại nó bảo vệ bạn khỏi những sự truy cập bất hợp pháp đến tài khoản của bạn.

Khi Chúa Giê-su nói nhưng trước hết hãy tìm kiếm Vương quốc, thật sự Ngài đang nói, “*Hãy học biết các quy luật của Vương quốc để biết cách hành động sao cho hợp pháp và hiệu quả bên trong những quyền lợi hợp pháp của con khi con là công dân của Vương quốc.*” Hãy học biết những thứ thuộc về bạn cũng như cách để sử dụng nó. Rồi thì mọi điều khác cũng sẽ được thêm cho bạn.

Nếu tôi có quỹ tín thác dành cho con trai tôi thì cũng tương tự vậy. Một khi cháu đủ tuổi thì theo luật pháp, tài khoản sẽ được chuyển cho cháu, tôi phải nói cho cháu biết tên ngân hàng đó là gì, tôi chỉ cho cháu cách rút tiền từ tài khoản

**HÃY HỌC BIẾT
NHỮNG THỨ THUỘC
VỀ BẠN CŨNG NHƯ
CÁCH ĐỂ SỬ DỤNG
NÓ. RỒI THÌ MỌI ĐIỀU
KHÁC CŨNG SẼ ĐƯỢC
THÊM CHO BẠN.**

cũng như cách ký gửi tiền ngược trở lại vào tài khoản ngân hàng. Mặc dầu tiền trong tài khoản của cháu là hợp lệ, nhưng cháu vẫn phải có trách nhiệm hoàn thành quy định giải trình pháp lý hợp lệ để sử dụng được số tiền đó.

Hãy để tôi tóm tắt điều tôi đang nói. Khi Chúa Giê-su nói “hãy tìm kiếm Vương quốc”, có nghĩa Ngài muốn nói đến việc học cách Vương quốc vận hành, liên quan đến luật lệ và tiến trình trong Vương quốc bạn phải để đường đường chính chính giữ được những thứ thuộc về bạn một cách hợp pháp. Như chúng ta đã thấy ví dụ về tài khoản ngân hàng của tôi, có thể bạn cũng có quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trên một tài sản nào đó nhưng bạn chưa dùng được vì bạn chưa đi theo tiến trình pháp lý để thực sự sử dụng được nó. Ví dụ, nếu bạn bỏ Căn Cứớc Công Dân (ID) ở nhà lúc bạn ra ngân hàng thì ngân hàng sẽ không cho phép bạn rút tiền từ tài khoản mặc dầu tiền đó thuộc về bạn.

Hiểu được vấn đề thực thi quyền hạn pháp lý trong Vương quốc chính là điều kiện tiên quyết để hoạt động hiệu quả trong Vương quốc.

Tôi đoán chắc rất có thể bạn đã nghe được câu chuyện tựa như thế này. Có một người nổi tiếng bị bệnh và được kêu gọi để cầu thay. Hàng triệu người đã tham gia cầu thay xin Chúa chữa lành cho người này, tuy nhiên họ lại qua đời. Tại sao?

Hay có một người đến với bạn và nói bà nội của họ đã qua đời mặc dầu họ đã cầu nguyện cho bà rất nhiều và giờ họ rất muốn biết lý do tại sao. Hoặc giả có một ai đó kể cho bạn

biết là họ đã gieo tài chính để được đáp ứng một nhu cầu tài chính nào đó nhưng tuy nhiên họ vẫn bị phá sản. Liệu có câu trả lời nào dành cho những kiểu thắc mắc như vậy không?

Trước khi trả lời câu hỏi đó, hãy nhận biết rằng chúng ta không biết hết mọi thứ xảy ra trong địa hạt thuộc linh và tôi không giả vờ rằng mình biết hết đâu. Tuy nhiên, căn cứ vào Lời Chúa, chúng ta biết, nếu có người mắc bệnh thì Chúa Giê-su đã phải trả một cái giá để họ được lành rồi. Chúng ta biết nếu chúng ta rộng rãi và có lòng ban cho thì Kinh Thánh nói chúng ta sẽ được nhận lại. Tuy nhiên, về cơ bản trong đời sống hằng ngày, chúng ta thấy có nhiều thứ trông như là sự thất bại của chức năng Lời Chúa trong khi Lời Chúa có chép về sự sống của nhiều người. Vậy Chúa có phải là Đáng đáng bị đổ lỗi không?

Khi tôi thảo luận đề tài này trong chương sách này, bạn sẽ tìm thấy câu trả lời tại sao KHÔNG. Nếu không do thất bại của Lời Chúa thì vấn đề là gì? Sau tất cả những bi kịch xảy ra, hầu hết mọi người đều đổ lỗi cho Đức Chúa Trời. Họ biết Ngài có sức mạnh để ngăn cản những điều xấu xảy ra nhưng Ngài lại không làm vậy, cho nên họ quy chụp Ngài *chọn* không làm vậy. Đây là nơi giáo lý sai trật nói “Đức Chúa Trời cho phép những điều xấu xảy ra cho người tốt”. Mọi người tin rằng nếu Ngài không ngăn cản hay can thiệp, có nghĩa Ngài cho phép nó xảy ra. Nhưng nếu bạn hiểu được Đức Chúa Trời luôn luôn tốt lành và Ngài không thể nói dối thì bạn sẽ biết vấn đề không phải do Ngài nói dối mà là do điều gì đó khác; và bạn sẽ bắt đầu truy tìm câu trả lời.

Nó giống như thể bạn bước vào một căn phòng tối, thì bạn không thể ngay lập tức nói rằng công ty điện lực làm bạn quá thất vọng được. Không phải vậy đâu, bạn chỉ việc đi tìm cái công tắc và nếu nó không hoạt động thì bạn sẽ kiểm tra cầu chì. Bạn phải có kiến thức về điện như vậy, nếu không, vấn đề nằm ở *bạn*.

Nếu bạn có được tri thức rằng *không bao giờ* là lỗi của Đức Chúa Trời, vì Ngài đã ban cho chúng ta Lời Ngài và những lời hứa của Ngài mặc khải ý muốn Ngài dành cho chúng ta thì bạn sẽ bắt đầu sốt sắng đi tìm con đường ngắn nhất nhanh nhất để tìm cho bằng được câu trả lời của Đức Chúa Trời.

Các môn đồ đã minh họa lên tư duy này trong tâm trí họ khi họ không thể đuổi quỷ ra khỏi người bị quỷ ám trong Ma-thi-ơ 17:14-23. Thay vì hỏi, “Tại sao Chúa chọn để ma quỷ sống trong đó?” thì họ lại hỏi Chúa Giê-su, “Tại sao *chúng con* không đuổi được quỷ đó?” Đây khá nên là câu hỏi ngay tức khắc của chúng ta mỗi khi chúng ta thấy hoàn cảnh xảy ra dường như trái ngược hoàn toàn với Lời Chúa.

Cho nên, một lần nữa, đây là điều quan trọng sống còn trước tiên chúng ta cần phải biết, đó là Chúa luôn là tốt lành, thứ hai, Ngài không hề nói dối. Bạn phải đọc Kinh Thánh và đặt ra những câu hỏi nếu bạn muốn học biết cách Vương quốc hoạt động. Hãy nhớ rằng những câu chuyện vĩ đại trong Kinh Thánh nằm đó đều có lý do của chúng - Chúa Giê-su đang cố chỉ cho bạn thấy điều gì đó.

Một lần nữa, hãy nhớ Vương quốc Đức Chúa Trời là vương quốc được vận hành bằng luật lệ cùng những nguyên

tắc không đổi. Như tôi đã nói, những nguyên tắc này có thể được học và áp dụng như một người nông dân am hiểu mùa gieo giống và mùa thu hoạch trên đồng ruộng của mình và nhờ những quy luật đó mà người ấy được sung túc. Vì Vương quốc Chúa vận hành theo luật lệ là những luật lệ được ban ra cho mọi công dân để họ có thể hiểu và sử dụng trong Vương quốc, *bất kỳ ai* cũng có thể học được chúng. Đôi lúc, việc nắm rõ những luật lệ này có thể tạo nên sự sống hoặc cái chết.

Mark và Hannah đến nhóm ở hội thánh chúng tôi và họ đang rất muốn có em bé. Tại thời điểm đó, Hannah được bác sĩ chẩn đoán do cơ thể cô mắc phải nhiều vấn đề nên cô gần như không thể mang thai hoặc nếu có mang thai thì cũng không giữ được đứa bé. Nhưng đang khi nghe giảng về sự tốt lành của Đức Chúa Trời và học về luật lệ trong Vương quốc Chúa ở hội thánh Faith Life thì cô phát hiện mình đã có thai. Cô ấy phấn khích không nói nên lời. Nhưng trước đó rất lâu, bụng của cô bắt đầu bị nhiều cơn đau hành hạ. Có nhiều lúc, bụng cô đau đến nỗi cô bị ngất đi.

Sau nhiều lần như thế, Hannah muốn đi gặp bác sĩ để kiểm tra và cô đã đến phòng khám của bác sĩ. Lần đó bác sĩ của cô không có ở phòng khám nhưng có gọi điện cho cô bảo là muốn siêu âm cho cô để xem cô đang bị bệnh gì.

Và sau khi siêu âm, bác sĩ bảo cô bị huyết khối nên sẽ bị sảy thai vì tim thai không đập.

Bác sĩ đề nghị ngày hôm sau cô đến phòng khám để bác sĩ tiến hành thủ tục lấy đứa bé ra nhưng Hannah từ chối. Thay vào đó, Mark, chồng của cô dùng Lời Chúa cũng như những

lời hứa của Đức Chúa Trời để khích lệ cô đừng đánh mất sự tin chắc về Lời Chúa đã nói về đứa bé.

Cuối tuần đó, Hannah được hội thánh cầu thay và cô tin chắc rằng đứa bé trong bụng cô sẽ khoẻ mạnh dù bác sĩ có nói gì với cô đi chăng nữa.

Vào ngày thứ Hai đó, cô đến gặp bác sĩ gia đình của mình vì bác sĩ này là người đã không đến phòng khám vào cái ngày cô ghé qua. Bác sĩ đề nghị tiến hành một cuộc siêu âm khác cho cô. Hannah kể bác sĩ nhìn cô đầy sửng sốt khi bác sĩ nhìn vào màn hình máy siêu âm rồi nhìn vào hồ sơ siêu âm vài ngày trước đó. Rồi nữ bác sĩ đã nói những lời như sau với Hannah: “Tôi làm bác sĩ đã 30 năm nhưng tôi chưa từng chứng kiến sự việc nào giống như vậy. Mới tuần trước, lúc siêu âm cho cô tôi còn thấy cục máu đông và không nghe tim thai đập nhưng bây giờ, ngay lúc này khi nhìn cô, cục máu đông ấy lại hoàn toàn biến mất và đứa bé trong bụng cô hoàn toàn khoẻ mạnh, hoàn hảo.”

Vài tháng sau đó, Hannah sanh em bé, là một bé gái hoàn toàn khoẻ mạnh, được đặt tên là Evelyn. Một ngày kia khi cháu tò mò về cái tên Evelyn, cháu sẽ kiểm tra tên của mình và sẽ ngạc nhiên lắm khi khám phá ra tên Evelyn của cháu có nghĩa là *sự sống*! Lúc tôi đang ngồi viết chương sách này, đứa con thứ hai của Hannah có thể ra đời bất cứ lúc nào ấy chứ!

Câu chuyện lạ lùng này hiển nhiên là công việc của Đức Chúa Trời nhưng là nhà khoa học thuộc linh, bạn nên suy nghĩ về những câu hỏi giống như thế này ngay bây giờ, “Tại sao chuyện đó lại xảy ra? Chúa yêu thích Hannah hơn sao?”

Hay Chúa chỉ ngẫu nhiên chọn cô để chữa lành cho con gái cô mà thôi?” Những câu hỏi này cần phải có đáp án.

Một lần nữa, hãy nhớ dù là Cơ đốc nhân trung bình thì cũng sẽ có một phép lạ nào đó xảy ra. Nhưng tôi khuyến khích mọi người phải suy nghĩ lại về hai từ phép lạ, phép lạ hẳn là cái gì đó ngụ ý về điều phi thường. Tuy nhiên, trong Vương quốc Chúa, đây đơn giản là chức năng của luật lệ mà thôi.

Nếu tôi thả một hòn đá, chắc chắn nó sẽ rơi xuống đất, bạn nghĩ tôi có cần phải la lên, “wow, anh thấy không? Hòn đá vừa rơi xuống đất kia; thật là một phép lạ!” không? Chắc chắn bạn sẽ không đồng ý rằng đó là phép lạ vì bạn biết kết quả của hành động đó, đơn giản là nó tuân theo luật trọng lực và nếu là *bất kỳ ai, bất kỳ lúc nào* họ ném hòn đá, nó cũng đều rơi xuống đất. Hòn đá sẽ *luôn luôn* rơi xuống đất.

Cho nên là nhà khoa học thuộc linh, bạn phải đi tìm manh mối cho điều đã xảy ra, những manh mối thuộc linh sẽ hé lộ một quy luật hoặc nhiều luật lệ của Vương quốc xuất hiện trong câu chuyện.

Một trong những câu chuyện vĩ đại nhất trong Kinh Thánh giúp chúng ta tìm được một số câu trả lời được tìm thấy trong Lu-ca chương 8.

Vì ông có cô con gái duy nhất mười hai tuổi đang hấp hối. Khi Đức Chúa Jêsus đang đi, dân chúng lấn ép Ngài từ phía. Có một phụ nữ bị rong huyết đã mười hai năm; dù đã tốn hết tiền của cho nhiều thầy thuốc, nhưng không ai chữa được cho bà. Bà đến đằng sau và chạm vào gấu áo Ngài thì lập tức máu cầm lại.

Đức Chúa Jêsus phán: “Ai đã chạm đến Ta?”

Không một người nào nhận cả, nên Phi-e-rơ và đồng bạn nói: “Thưa Thầy, đoàn dân vây quanh và lấn ép Thầy đó!”

Đức Chúa Jêsus phán: “Có người nào đã chạm đến Ta, vì Ta nhận biết có năng lực từ Ta phát ra.”

Khi thấy mình không thể giấu được nữa, người phụ nữ run sợ đến phủ phục trước Ngài và tỏ thật trước mặt dân chúng lý do nào bà đã chạm đến Ngài và liền được chữa lành ra sao. Đức Chúa Jêsus phán với bà: “Hỡi con gái Ta, đức tin con đã chữa lành con; hãy đi bình an!”

— Lu-ca 8:42-48

Trong câu chuyện này, chúng ta thấy có một người phụ nữ đã bị bệnh suốt nhiều năm và không thể nào khỏi bệnh. Theo sau Chúa Giê-su, bà chạm vào gấu áo của Chúa và ngay lập tức máu được cầm lại. Bấy giờ chúng ta thấy có nhiều manh mối sâu nhiệm cho sự vận hành của Vương quốc trong câu chuyện này mà chúng ta có thể rút ra và mang ra ánh sáng cho một vài câu hỏi chúng ta đang đi tìm lời giải đáp.

Đầu tiên, đám đông vây quanh Chúa Giê-su đều đụng vào người của Ngài. Vì câu chuyện kể lại rằng dân chúng lấn ép Ngài tứ phía. Khi Chúa Giê-su hỏi, “Ai đã chạm vào Ta?” Thì Phi-e-rơ ngạc nhiên tại sao Ngài lại hỏi thế vì *ai* mà không đụng vào Ngài. Nhưng Chúa Giê-su đáp có một người đặc biệt chạm vào Ngài theo cách rất khác - Ngài cảm nhận được quyền năng của Thánh Linh ra từ Ngài.

Sau khi đọc câu chuyện này, tất cả những thanh âm bên trong bạn nên ngưng lại để nhường cho tâm linh bạn lên tiếng và tìm hiểu xem cái gì vừa mới xảy ra. Tâm trí bạn ngay lập tức nên bật chế độ điều tra bằng vô số câu hỏi. Là những nhà khoa học thuộc linh, chúng ta cần biết *tại sao* người phụ nữ này lại được lành bệnh mà không phải ai khác. Tôi có thể giả sử rằng có nhiều người bệnh khác nữa cũng chạm vào Ngài nhưng họ lại không được chữa lành. Cho nên, chúng ta cần hỏi, “Tại sao sự xúc dầu lại chạy vào người nữ này chứ không phải bất kỳ ai khác là những người vốn cũng đã chạm vào Ngài trong giây phút đó?”

Câu trả lời đậm chất tôn giáo truyền thống đó là bà được lành vì Chúa Giê-su đã chữa lành cho bà. Thế Chúa Giê-su có tình chữa cho bà khỏi bệnh à? Chúa đã đặt tay trên bà à? Ngài đã ra lệnh cho căn bệnh lìa khỏi thân thể của bà à? Câu trả lời là không. Trên thực tế, Chúa Giê-su thậm chí còn không biết bà có ở đó. Nên Ngài mới hỏi ai vừa mới chạm vào Ta.

Thế thì, Chúa Giê-su thực sự chọn chữa lành cho bà lúc đó sao? Một lần nữa, hãy nhớ, Ngài thậm chí còn không biết bà có mặt ở đó. Thế thì, bà được chữa lành bằng cách nào? Tại sao bà được lành thế? Là những nhà khoa học thuộc linh, chúng ta có thể bác bỏ tư tưởng bà là một trong những người con đặc biệt của Chúa hay bà có sự kết nối đặc biệt nào đó với Chúa Giê-su vì Công Vụ 10:34 nói rằng Đức Chúa Trời không thiên vị bất kỳ ai.

Chúng ta có thể cho rằng vì Chúa Giê-su thậm chí còn không biết bà có mặt ở đó nên Ngài không dính líu gì đến

quyết định bà phải được chữa lành ngày hôm đó cả. Chúng ta thực sự đồng ý rằng trong Ngài có rất nhiều sự xúc dầu nhưng Ngài không liên quan gì đến quyết định bà phải được chữa lành vào khoảnh khắc đó cả.

Chúa Giê-su nói cho chúng ta chính xác cách bà thắp vào thắp quyền và quyền năng của Vương quốc. Ngài phán, “*Con gái, đức tin con đã chữa lành con. Hãy đi cho bình an.*” Câu nói này cho chúng ta biết tất cả những gì cần biết cũng như tất cả những câu trả lời cho câu hỏi tại sao và làm thế nào bà được lành ngày hôm đó. Là những nhà khoa học thuộc linh, hãy lại gần hơn để nhìn kỹ hơn câu chuyện này và xem chúng ta có thể nắm bắt manh mối nào cho lý do tại sao bà được lành.

Trước hết, Chúa Giê-su gọi bà là *con gái*, điều này có nghĩa bà là một phần của Y-sơ-ra-ên, là con cháu Áp-ra-ham. Là con cháu Áp-ra-ham, bà sở hữu mọi phước hạnh được ban cho Áp-ra-ham cùng mọi quyền lợi của giao ước Đức Chúa Trời đã lập với Áp-ra-ham.

Ngài phán: “Nếu các con chăm chú nghe lời Giê-hô-va Đức Chúa Trời của các con, làm điều ngay thẳng trước mặt Ta, lắng tai nghe các điều răn và gìn giữ mọi luật lệ Ta thì Ta sẽ không giáng trên các con một bệnh nào trong các bệnh mà Ta đã giáng trên dân Ai Cập. Ta là Đức Giê-hô-va, Đấng chữa bệnh cho các con.”

— Xuất Hành 15:26

Vì khi Chúa Giê-su gọi bà là con gái thì điều đó có nghĩa bà có các quyền hợp pháp cho những gì được kể trong giao

ước Áp-ra-ham có với Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, chỉ với mỗi thực tế này thì không phải là lý do duy nhất để bà được chữa lành vì những ai chạm vào Chúa Giê-su ngày hôm ấy cũng đều thừa hưởng quyền lợi y như bà. Phải có một điều gì đó khác khiến cho quyền năng của Vương quốc Chúa tuôn chảy chứ. Kế tiếp, Chúa Giê-su còn cho chúng ta biết một lý do khác khiến bà nhận lãnh được sự chữa lành. Thực tế thì Chúa Giê-su chỉ ra *chính xác* một lý do cá nhân khiến bà được lành.

Ngài nói *đức tin của bà* đã chữa lành bà.

Vậy, bây giờ, chúng ta biết có nhiều lý do mà bà có thể nhận được sự chữa lành - bà có quyền hợp pháp để nhận sự chữa lành vì bà là con cháu Áp-ra-ham, thứ hai, đức tin của bà là công tác cho phép quyền năng tuôn chảy vào thân thể bà cách cá nhân, vào chính xác giây phút đó.

Thực tế việc bà là con gái (của Áp-ra-ham) có thể được so sánh tương đương với công ty điện lực phát nguồn điện dẫn vào nhà bạn qua đường dây điện. Nguồn điện đã có sẵn nhưng không có nghĩa là đèn nhà bạn sẽ sáng. Bạn phải bật công tắc trước khi đèn nhà bạn sáng lên.

Vậy, là hậu tự của Áp-ra-ham, người phụ nữ này có quyền hợp pháp để được lành bệnh. Tuy nhiên, bà là người có quyền hạn hợp pháp để thực thi trên đất và trên chính cuộc đời bà, cá nhân bà phải bật công tắc để khai phóng sức mạnh đó.

Nhưng công tắc nằm ở đâu vậy? Làm sao chúng ta bật công tắc lên được?

Để đi tìm câu trả lời, chúng ta cần định nghĩa một số thứ.

Đức Tin Là Gì?

Đức tin là thuật ngữ mà Cơ đốc nhân sử dụng rất cầu thả và tôi cho rằng nhiều người, nếu không muốn nói là đại đa số, không biết đức tin là gì, tại sao lại cần đức tin, làm sao biết họ có đức tin và làm sao để luôn giữ được đức tin. Nếu đức tin là công tác cho phép sự xức dầu tuôn đổ và chữa lành người phụ nữ này thì chúng ta cần phải xem xét kỹ về đức tin!

Chúng ta tìm thấy định nghĩa về đức tin trong Rô-ma 4.

Ông đã hi vọng dù không còn lý do để hi vọng; ông vẫn tin và trở thành cha của nhiều dân tộc, theo như lời đã phán với ông rằng: “Dòng dõi con sẽ như thế.” Ông thấy thân thể mình chết mòn vì đã gần một trăm tuổi, và thấy Sa-ra không thể sinh con được nữa, nhưng đức tin chẳng hề suy giảm. Ông không để lòng vô tâm làm cho mình nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời, nhưng càng mạnh mẽ trong đức tin và tôn vinh Đức Chúa Trời, hoàn toàn tin chắc rằng Đức Chúa Trời có quyền năng để thực hiện những gì Ngài đã hứa.

— Rô-ma 4:18-21

Chúng ta phải hiểu bối cảnh của câu chuyện này. Áp-ra-ham và Sa-ra không thể sinh con. Tôi không có ý nói họ gặp khó khăn trong việc thụ thai và họ nên tiếp tục cố gắng. Ý tôi là họ đã gần 100 tuổi, quá tuổi sinh đẻ rồi. Thân thể họ không thể nào sinh con được nữa; điều này là bất khả thi! Nhưng Chúa hứa ban cho

Áp-ra-ham một đứa con dù về tự nhiên đây là điều không thể.

Kinh Thánh nói Áp-ra-ham *hoàn toàn tin chắc* rằng Đức Chúa Trời có quyền năng để thực hiện điều Ngài đã phán dù thực tế tự nhiên nói lên một câu chuyện khác đi chẳng nữa. Nên đây là định nghĩa đức tin của chúng ta: hoàn toàn tin chắc rằng Đức Chúa Trời có quyền năng để thực hiện điều Ngài đã hứa.

Tôi sẽ diễn đạt theo cách này: **“Lòng bạn đồng thuận với thiên đàng.”** Không chỉ đồng ý những gì Chúa nói về mặt lý trí thôi mà đó là toàn bộ con người bạn *đều được thuyết phục* để tin vào những điều Chúa nói.

Khái niệm về đức tin của chúng ta là:

Hãy nói thật to cùng với tôi để chắc chắn là bạn hiểu được vấn đề. Đức tin là hoàn toàn được thuyết phục về những gì Đức Chúa Trời nói! Tấm lòng và tâm trí chúng ta hoàn toàn đồng thuận với thiên đàng, *hoàn toàn được bắt phục*.

Tại sao lại cần đến đức tin?

Tại sao Đức Chúa Trời không thể chữa lành cho tất cả bệnh nhân trong bệnh viện khi Ngài muốn? Tại sao Ngài không thể dừng chiến tranh đi? Tại sao Ngài không sai thiên sứ rao giảng Phúc Âm cho chúng ta? Tôi chắc bạn đã nghe những câu hỏi như vậy trước đây rồi. Câu trả lời là Ngài không thể!

Không phải Ngài không có *sức mạnh* làm thế mà là Ngài không có *quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp* để làm vậy.

Để có thể hiểu được điều tôi đang nói, chúng ta cần nhìn vào Hê-bơ-rơ.

“Nhưng có một chỗ trong Kinh Thánh đã làm chứng rằng:

“Loài người là gì mà Chúa nhớ đến? Con người là ai mà Chúa lại quan tâm? Chúa đã đặt Người thấp hơn các thiên sứ trong một thời gian ngắn; Chúa đội cho Người mũ triều vinh quang và tôn trọng, Đặt mọi vật phục dưới chân Người.”

Khi đặt mọi vật phục Đức Chúa Jêsus như vậy, Đức Chúa Trời chẳng để một vật nào không phục Ngài. Tuy nhiên, hiện nay chúng ta chưa thấy mọi vật phục Ngài.”

— Hê-bơ-rơ 2:6-8

Đức Chúa Trời đã ban cho con người quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp đầy đủ trên toàn bộ quả đất khi Ngài đặt họ ở đó. Không có điều nào mà không thuộc quyền hạn của họ. Họ cai trị trên vương quốc này với quyền hạn và thẩm quyền tuyệt đối. Khả năng của họ là lãnh đạo bằng thẩm quyền được hậu thuẫn bởi vương quốc đã đặt họ vào vị trí đó. Về căn bản, họ cai trị bằng thẩm quyền đại diện của Vương quốc Đức Chúa Trời. Họ đại diện cho chính thể thiên thượng, đại diện cho vinh hiển của Đức Chúa Trời, cho sự xúc dầu và địa vị tôn trọng mà họ gánh vác.

Dĩ nhiên, bây giờ, họ không đội một mũ miện bằng kim loại mà ở đây muốn nói về ý nghĩa của chiếc vương miện.

Để lột tả điều này bằng một bức tranh chuẩn xác, chúng ta hãy nghĩ về một ông vua trên đất. Dù ông ta là một người phàm và không có sức mạnh thật sự nào về bản chất con người tự nhiên cả nhưng một khi ông đội mào triều thì nó tuyên bố địa vị làm vua của ông, mào triều không chỉ đại diện cho bản thân vua mà còn cho cả vương quốc và chính thể của vua. Lời nói của vua có thẩm quyền vì nó được hỗ trợ bởi tất cả quyền lực và nguồn lực của chính phủ và vương quốc mà vua đại diện.

Nếu bạn nghĩ về một cảnh sát giao thông, anh ta sẽ dừng một xe tải lớn bằng một mệnh lệnh, “Nhân danh pháp luật, dừng xe lại!”

Vâng, chiếc xe tải lớn hơn nhiều so với anh ta và tự thân anh ta cũng chẳng vừa tầm xe tải, nhưng nó vẫn dừng lại. Nó dừng lại không phải vì anh ta nhưng bởi có cái huy hiệu đại diện cho chính phủ mà anh ta đang đeo. Trong trường hợp này, chính phủ lớn hơn nhiều so với người đeo phù hiệu. Đối với tài xế xe tải, anh ta không sợ *nhân viên cảnh sát* nhưng sợ chính phủ mà anh cảnh sát đại diện đã khiến cho xe tải dừng lại. Ở đây, điều tương tự cũng đúng cho trường hợp của A-đam, ông

**THIÊN ĐÀNG KHÔNG
CÓ QUYỀN HẠN THỰC
THI PHÁP LÝ HỢP
PHÁP TRÊN ĐẤT TRỪ
KHI CÓ TẤM LÒNG
CỦA MỘT NGƯỜI NAM
HOẶC MỘT NGƯỜI NỮ
NÀO ĐÓ HOÀN TOÀN
TIN/ ĐƯỢC BẮT PHỤC
VỚI NHỮNG GÌ THIÊN
ĐÀNG NÓI, CÁI GỌI LÀ
ĐỨC TIN.**

cai trị trên mọi tạo vật của quả đất. Quyền năng và quyền cai trị của Đức Chúa Trời được đại diện bởi mào triều vinh hiển và tôn trọng, đã ban cho con người sự bảo đảm rằng lời nói của anh ta sẽ cai trị thay cho Vương quốc Đức Chúa Trời.

Các tầng trời thuộc về Đức Giê-hô-va, Nhưng Ngài đã ban quả đất cho con cái loài người.

— Thi Thiên 115:16

Nguyên tắc thực thi quyền hạn pháp lý hợp pháp trên đất là yếu tố sống còn đối với sự hiểu biết luật lệ trong Vương quốc của bạn, đặc biệt là tại sao đức tin được đòi hỏi nếu muốn Đức Chúa Trời bước vào hoàn cảnh của bạn mà Ngài thực thi quyền hạn pháp lý của Ngài.

*Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán: “Nhà tiên tri không bị khinh dể, ngoại trừ giữa quê hương, bà con và gia đình mình.” **Ở đó Ngài không thể làm một việc quyền năng nào** ngoài việc đặt tay trên một vài người đau ốm và chữa lành cho họ. Ngài ngạc nhiên vì lòng vô tín của họ. Rồi Ngài đi giảng dạy khắp các làng gần đó.*

— Mác 6:4-6

Nếu tôi hỏi người đi trên đường rằng liệu việc gì Chúa Giê-su cũng làm được phải không thì có lẽ họ sẽ trả lời đúng là vậy. Rồi nếu tôi hỏi có bất kỳ nơi nào trong Kinh Thánh là nơi Chúa Giê-su đã cố gắng nhưng vẫn không thể thực hiện được bất cứ phép lạ nào không thì bạn nghĩ họ sẽ nói gì?

Tôi dám chắc với bạn rằng họ sẽ bảo không có nơi nào trong Kinh Thánh có đề cập như vậy. Nhưng tuy nhiên, bạn vừa đọc thấy có một chỗ đầy thôi. Chúa Giê-su không thể chữa lành cho họ. Là nhà khoa học thuộc linh, tôi muốn biết lý do.

Câu trả lời đơn giản - Ngài không thể và bây giờ bạn sẽ biết tại sao. Đó là bởi vì họ không có đức tin, điều đó có nghĩa không có sự đồng thuận với thiên đàng và theo đó thiên đàng không có quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trong trường hợp này.

Phải chắc chắn là bạn hiểu rõ được điều chúng ta đã khám phá được.

Thiên đàng không có quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trên đất trừ khi có tấm lòng của một người nam hoặc một người nữ nào đó hoàn toàn tin/ được bắt phục với những gì thiên đàng nói, cái gọi là ĐỨC TIN.

Nếu quay trở lại ví dụ trước của chúng ta, giả sử có ai đó mà bạn biết họ đang bị bệnh, và họ là người nổi tiếng thế giới. Có hàng triệu người được kêu gọi để cầu thay cho họ và họ đã cầu nguyện nhưng dù sao thì người ấy cũng qua đời. Vậy Lời Chúa có thất bại không? Không hề như vậy. Đó là điều không thể. Cho nên, chúng ta phải đi tìm câu trả lời ở một nơi nào đó khác.

Khi các con cầu nguyện, đừng dùng những lời sáo rỗng như dân ngoại; vì họ nghĩ hễ nói nhiều thì được nhậm. Đừng bắt chước họ, vì Cha các con biết các con cần gì trước khi các con cầu xin Ngài.

— Ma-thi-ơ 6:7-8

Nhiều người tin rằng càng có nhiều người cầu nguyện thì càng có nhiều cơ hội được Đức Chúa Trời nhậm lời và càng được Ngài hành động cho. Tôi hi vọng chúng ta nói đủ nhiều và đủ rõ ngay lúc này để bạn biết rằng nói như vậy là sai hoàn toàn. Và khi chúng ta nói về việc không có đức tin, chủ yếu tôi muốn nói người cần nhận lãnh từ Chúa phải có đức tin. Bạn sẽ phải đồng ý rằng Chúa Giê-su có rất nhiều đức tin trong câu chuyện Mác chương 6, tuy nhiên Ngài không thể chữa lành cho họ.

Giả sử tôi và bạn đang nói đến một anh chàng bị bệnh được hàng triệu người cầu thay, tôi đoán bạn “*anh chàng này (người bệnh) sẽ nói gì?*”.

Chúng ta có thể có đến hai mươi *tử* người cầu nguyện cho người đó nhưng nếu bản thân người đó không có đức tin và họ nói rằng mình sắp chết thì họ sẽ chết thật đấy.

Một lần nữa, hãy nghĩ về ví dụ chúng ta vừa xem trong Mác chương 6. Chúng ta biết Chúa Giê-su có đức tin để chữa lành nhưng Ngài lại không thể làm bất kỳ điều gì cho họ nếu đức tin không ở trong họ.

Có hàng tá người đến với tôi và nói rằng bà nội hoặc ông nội họ hoặc người thân nào đó của họ bị ốm và họ đã cầu thay rồi nhưng không có gì xảy ra hết. Tôi luôn hỏi, “Thế bà nội của cậu nói gì? Ông nội của anh nói gì? Đức tin có ở đó không?”

Bạn thấy không, bạn không có thẩm quyền trên người khác. Bạn có thể giúp đỡ họ, phục vụ họ nhưng họ phải là người ở trong đức tin cái đã. Cho nên điều tôi bảo họ phải

làm khi tôi chuẩn bị cầu nguyện cho họ đó là tôi thay đổi bức tranh của họ trước. Tôi đang nói về bức tranh bệnh nhân nhìn về hoàn cảnh của chính mình trong tâm trí họ. Tôi sẽ thay đổi bức tranh từ sự chết sang sự sống.

Môn đồ của Giăng thuật lại cho ông tất cả các việc đó. Ông gọi hai môn đồ và sai họ đến thưa với Chúa: “Thầy có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi còn phải đợi đấng khác?”

Họ đến với Đức Chúa Jê-sus, thưa rằng: “Giăng Báp-tít sai chúng tôi đến hỏi Thầy:

“Thầy có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi còn phải đợi đấng khác?”

Chính giờ đó, Đức Chúa Jê-sus chữa lành nhiều người bệnh, người tàn tật, người bị quỷ ám và khiến cho nhiều người mù được sáng. Ngài trả lời với họ: “Hãy về thuật lại cho Giăng những điều các người đã thấy và nghe: Người mù được sáng, người què được đi, người phong hủi được sạch, người điếc được nghe, người chết được sống lại, người nghèo được nghe Tin Lành.”

— Lu-ca 7:18-22

Hãy lưu ý, Chúa Giê-su không chỉ ra câu Kinh Thánh cụ thể nào cả. Ngài có thể nói, “Người hãy về và kể cho Giăng nghe câu Kinh Thánh này, câu Kinh Thánh kia.” Nhưng Ngài không làm vậy, Ngài kể cho họ mọi điều tốt lành đang diễn ra bởi quyền năng và thẩm quyền của Vương quốc Đức Chúa Trời.

Khi muốn giúp đỡ bạn bè hay người thân của mình, bạn có thể làm tương tự. Hãy kể cho người bệnh nghe câu chuyện

về một người nào đó khác mắc bệnh y như người bạn ấy nhưng họ đã được chữa lành. Hãy cho họ bức tranh truyền cảm hứng và mang lại cho họ hi vọng. Hi vọng luôn mang đến bức tranh tươi sáng và đó chính là bức tranh bạn muốn bạn bè hoặc người thân của bạn thấy và điều đó giúp mang sự chữa lành đến cho căn bệnh họ mắc phải.

Một khi bạn bè hoặc người thân của bạn nhìn thấy họ có khả năng khỏi bệnh, họ sẽ hỏi bạn làm sao để hiện thực hoá điều ấy. Đây là khoảnh khắc bạn đã mong chờ bấy lâu! Lúc này họ bắt đầu mở lòng đón nhận sự hướng dẫn liên quan đến Lời Chúa và những nguyên tắc của Vương quốc. Trước hết, bạn sẽ dẫn họ vào Vương quốc nếu họ chưa tin Chúa; Sau đó, bạn cần dành thời gian để giải thích cho họ nghe những câu Kinh Thánh nói về sự chữa lành. Nếu có thể, hãy tặng họ một ít tài liệu để củng cố điều bạn nói với họ. Chúng tôi đã nhìn thấy hàng trăm ngàn người được chữa lành khỏi mọi bệnh tật và được tự do bởi điều này. Ngoài ra, tôi còn làm một điều nữa, đó là trước khi cầu nguyện cho họ, tôi sẽ hỏi họ tại sao họ nghĩ họ sẽ được lành bệnh lúc chúng tôi cầu nguyện cho họ. Tôi muốn đức tin của họ được neo đậu trong Lời Chúa chứ không phải chỉ qua hành động cầu nguyện.

Bây giờ, chúng ta đã biết đức tin - sự hiệp nhất với thiên đàng - là tấm lòng bạn hoàn toàn tin chắc/ hoàn toàn được bắt phục bởi những gì Chúa nói. Bây giờ chúng ta cũng đã hiểu đức tin là điều bắt buộc phải có nếu muốn mang lại quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của Đức Chúa Trời đến trên đất thông qua người hiệp ý với thiên đàng.

Làm Sao Để Có Đức Tin?

Như vậy, đức tin đến từ những điều người ta nghe, mà người ta nghe là khi lời của Đấng Christ được rao giảng.

— Rô-ma 10:17

Làm thế nào đức tin đến qua sự người ta nghe Lời Chúa vậy? Tiến trình của đức tin là gì? Chỉ cần nghe Lời Chúa thôi là đức tin tự khắc được xây dựng trong tâm linh con người à? Để hiểu đức tin đến bằng cách nào và Rô-ma 10:17 nói về điều gì, chúng ta hãy nhìn vào Mác chương 4. Tôi luôn nói nếu bạn phải ném Kinh Thánh lên không trung để xem bạn cần đọc chỗ nào thì nó khá nên là Mác chương 4; nó thật quan trọng!

Chúa Giê-su nói trong Mác 4:13 rằng nếu bạn không hiểu được điều Ngài dạy dỗ trong ẩn dụ này thì bạn sẽ không tài nào hiểu được *bất kỳ ẩn dụ nào khác* trong Kinh Thánh. Cho nên tôi mới nói tại sao ẩn dụ này lại quan trọng đến vậy! Vì nó cho chúng ta biết cách thiên đàng can thiệp vào trái đất, cách thiên đàng có được quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp cũng như địa điểm xảy ra sự việc. Không có gì quan trọng trong đời bạn cho bằng việc nắm được ý nghĩa thật sự của toàn bộ chương sách này.

Trong chương này, Chúa Giê-su kể cho chúng ta nghe ba ẩn dụ liên quan đến cách đức tin được sản sinh trong tâm linh của một người, ấy là điều mà bây giờ bạn biết là bắt buộc để thiên đàng chiếm lĩnh trên đất cách hợp pháp. Ba câu chuyện

trong chương này lần lượt là ẩn dụ về người gieo giống, ẩn dụ về người vãi hạt giống và câu chuyện hạt cải.

Chúng ta hãy bắt đầu bằng việc nhìn vào câu chuyện thứ hai Chúa Giê-su kể trong Mác chương 4, là câu chuyện về người đi ra gieo giống.

Ngài tiếp tục phán: “Vương quốc Đức Chúa Trời cũng tựa như một người vãi hạt giống xuống đất; dù ngủ hay thức, dù đêm hay ngày, hạt giống vẫn cứ nảy mầm và mọc lên mà người ấy chẳng biết thế nào. Vì đất tự sinh sản hoa màu, lúc đầu là cây mạ, rồi làm đồng và kết hạt. Khi lúa chín, người ấy liền đem lưỡi hái ra gặt, vì mùa thu hoạch đã đến.”

— Mác 4:26-29

Trước tiên, chúng ta cần định nghĩa một số thứ. *Hạt giống* và đất Chúa Giê-su đang nói đến ở đây là gì? Chúa Giê-su thực sự đã định nghĩa hai thuật ngữ này ở một ẩn dụ trước đó về người gieo giống trong cùng một chương sách này rồi.

Hạt giống chính là Lời Chúa, còn đất là tâm lòng con người hay còn gọi là tâm linh con người. Cho nên trong ẩn dụ này, Chúa Giê-su đang muốn nói rằng có người ra đi gieo Lời Đức Chúa Trời vào tâm lòng con người. *Tự thân* đất hay là *tâm lòng con người* đó bắt đầu sản sinh ra đức tin hay cũng chính là sự hiệp ý với thiên đàng. Đây là tiến trình và chức năng hoạt động tự nhiên diễn ra bên trong tâm linh con người. Mảnh đất lòng sẽ áp ủ điều bạn đặt để trong nó.

Trước khi nói tiếp, thật là then chốt khi tôi muốn bạn nhớ lại định nghĩa đức tin của chúng ta là: *tâm lòng của người nam hoặc người nữ hoàn toàn tin chắc hoặc hoàn toàn bị thuyết phục bởi những gì thiên đàng nói.*

Có một điều cần nhớ ở đây, đó là, sự hiệp ý với thiên đàng khác với sự hiệp ý với Lời Chúa bằng tâm trí. Kinh Thánh nói Áp-ra-ham *hoàn toàn tin chắc* hoặc hoàn toàn bị thuyết phục. Để giúp bạn nắm rõ bức tranh của việc hoàn toàn tin chắc trông như thế nào và cảm giác đó ra làm sao, tôi sẽ nói thế này, “Bạn ơi, bạn hãy leo lên nóc tòa nhà Empire State của New York và nhảy xuống đất đi.” Để thuyết phục cho bằng được bạn thử nhảy như vậy, tôi sẽ nói rằng “Chỉ cần bạn đập tay đủ mạnh thì bạn có thể hạ cánh an toàn thôi mà.” Ồ, bạn sẽ cười vào mặt tôi vì bạn biết TỔNG chuyện gì sẽ xảy ra. Bạn hoàn toàn biết chắc kết quả. Cảm giác hoàn toàn tin chắc hoặc biết chắc trông như vậy đó. Bạn *biết* chắc chắn nó phải như vậy; không thể có kết quả nào khác. Bạn sẽ chết ngay tức khắc một khi bạn nhảy xuống đất.

Hãy để tôi lấy cho bạn một ví dụ khác và bạn sẽ biết nó trông ra sao. Giả sử trên thân thể bạn xuất hiện một khối u nhìn thấy rõ, bác sĩ bảo bạn chỉ sống được khoảng một tháng nữa thôi; bạn bị ung thư. Trên thực tế, bác sĩ còn bảo bạn mắc phải một loại bệnh ung thư hiếm gặp đến mức không ai sống được nếu bị chẩn đoán mắc phải loại ung thư này. Rồi bây giờ, giả sử bạn biết Lời Chúa trong 1 Phi-e-rơ 2:24 nói rằng:

Ngài mang tội lỗi chúng ta trong thân thể Ngài trên cây gô, để chúng ta chết đỗi với tội lỗi và sống cho sự công chính; nhờ những vết thương của Ngài mà anh em được chữa lành.

— 1 Phi-e-rơ 2:24

Kinh Thánh cho chúng ta câu trả lời nhưng bạn và tôi lại gặp vấn đề nan giải: Chúng ta lớn lên trong thế giới mà bóng tối, hồng hóc và chết chóc vây quanh chúng ta. Chúng ta lớn lên trong vương quốc sợ hãi, hoàn toàn bị thuyết phục bởi những gì sợ hãi nói. Cho nên trong ví dụ minh họa trên, chúng ta được dạy tin rằng ung thư là chết. Chúng ta nhìn thấy chứng cứ của nó ở khắp nơi trên các phương tiện thông tin đại chúng chứng minh ung thư là chết chắc. Vậy làm sao chúng ta thay đổi được sự đồng ý đó đây; làm sao chúng ta có thể hoàn toàn tin chắc những gì Đức Chúa Trời nói đây? Chà, thực tế thì tự sức chúng ta không thể nào làm được. Nhưng Lời Chúa là sống động và quyền năng và bằng cách trông Lời Chúa vào tâm linh chúng ta thì tự thân tâm linh chúng ta áp ủ Lời Chúa trong đó thì Lời Chúa sẽ sản sinh ra sự hiệp ý với những gì thiên đàng nói.

*Ngài tiếp tục phán: “Vương quốc Đức Chúa Trời cũng tựa như một người vãi hạt giống xuống đất; dù ngủ hay thức, dù đêm hay ngày, hạt giống vẫn cứ nảy mầm và mọc lên mà người ấy chẳng biết thế nào. **Vì đất tự sinh sản hoa màu** - lúc đâu là cây mạ, rồi làm đồng và kết hạt. Khi lúa chín, người ấy liền đem lưỡi hái ra gặt, vì mùa thu hoạch đã đến.”*

— Mác 4:26-29

Tự thân đất - tấm lòng bạn - sẽ sản sinh ra sự hiệp ý. Hãy để ý bạn không thể cầu nguyện để có đức tin; đức tin phải là chức năng hoạt động của tấm lòng bạn cùng với Lời Chúa. Khi chúng ta nhìn vào văn đoạn trên, chúng ta có thể thấy sự hiệp ý giữa tấm lòng chúng ta với thiên đàng là một tiến trình; chứ không phải một lần. Minh họa này trước tiên cho chúng ta thấy rằng tấm lòng chúng ta sẽ tiếp nhận Lời Chúa rồi sau đó đức tin bắt đầu lớn giống hạt mầm cây nhú lên từ hạt giống được gieo vào đất. Rồi mầm cây đó tiếp tục lớn và mọc ra thân cây rồi nó kết thành cụm đầu cây. Cụm đầu cây là nơi hạt hoặc trái bắt đầu hình thành. Trong vòng đời của cây, tại giai đoạn này, bạn sẽ chưa ăn được cái gì hết. Cái cây đó vẫn chưa lớn, chưa kết trái nhưng nó đang tăng trưởng.

Và Lời Chúa cũng như vậy. Mới đầu chúng ta chưa nhìn thấy có sự thay đổi thực hữu nào trong tự nhiên khi đức tin tăng trưởng trong một người. Chưa có sự hiệp ý nhưng chắc chắn cây đức tin vẫn đang tăng trưởng, đức tin đang được sản sinh và sự hiệp ý chắc chắn đang xảy ra. Chúa Giê-su tiếp tục giải thích khi cụm hoa cái được sinh ra một khi cây đạt đến độ chín, mùa thu hoạch sẽ đến, sự hiệp ý ở đó, và bây giờ đức tin cũng ở đó.

Khi bạn gieo một hạt giống nào đó xuống đất, thông qua tiến trình nảy mầm, một cái cây bắt đầu hình thành và lớn lên nhưng nó chưa đậu trái được. Cái cây vẫn cứ tiếp tục lớn miễn sao nó vẫn cứ ở đúng môi trường đó; và khi nó trưởng thành, nó sẽ kết trái.

Ví dụ bạn trồng cây bắp. Cây bắp sẽ mọc ra trái bắp nhưng trước hết, ban đầu nó phải mọc ra các lá bắp, rồi trong

phần lá bắp là tai bắp nhỏ xíu chứ chưa có ngay trái bắp to để bạn ăn đâu. Nhưng sau một thời gian, tai bắp nhỏ đó dần dần trưởng thành rồi chín. Bây giờ, hãy nắm rõ điểm này! Vào lúc nhụy bắp hứng được phấn từ noãn hoa cái thì hạt bắp được hình thành - đó là sự hiệp ý!

Hạt bắp nằm trong trái bắp của cây bắp trưởng thành - TRÔNG GIỐNG HẾT NHU - hạt bắp đã được gieo vào đất trước đó.

Bạn trồng cây bắp thì hạt bắp mọc từ phần tai bắp sẽ giống hết với hạt bắp bạn đã gieo xuống lúc ban đầu. Chúng giống hết nhau. Hình dạng chúng giống hết nhau, vị của chúng cũng giống nhau; Bạn không thể nói chúng khác nhau được.

Cho nên hãy để tôi phát biểu lại điều Chúa Giê-su đã nói. Khi chúng ta nghe Lời Chúa (Rô-ma 10:17), chúng ta thực sự đang gieo Lời Chúa vào tâm linh chúng ta, vào tâm lòng chúng ta. Nếu chúng ta vẫn giữ gìn Lời Chúa trong lòng chúng ta, Lời Chúa sẽ lớn và sẽ trưởng thành; khi nó trưởng thành thì tâm lòng chúng ta sẽ hoàn toàn tin chắc điều thiên đàng nói. Thiên đàng và đất gặp nhau, bấy giờ thiên đàng sẽ có được quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trên đất thông qua người hoàn toàn tin chắc vào điều thiên đàng nói đó. Tư tưởng và niềm tin sẽ vừa khít với điều thiên đàng nói sản sinh ra sự tin chắc. Đây không phải là sản phẩm của tâm trí. Mà bây giờ nó trở thành cái chúng ta tin chắc chắn như thể chúng ta tin quăng cục đá thì nó sẽ rớt xuống đất vậy. Thiên đàng gieo Lời Chúa vào quả đất - nơi đất sản sinh ra sự hiệp ý với ý muốn Đức Chúa Trời

trên trời. Nếu thiên đàng nói bạn sẽ hết bệnh thì khi Lời Chúa trưởng thành trong tâm lòng bạn thì tất cả những gì bạn thấy đó là những gì thiên đàng nói. Không sợ gì nữa. Khi bạn nhắm mắt thì bạn cũng chỉ thấy bạn sẽ được khoẻ lại mà thôi! Đây là lý do tại sao Hê-bơ-rơ 11:1 (KJV) nói rằng:

Bấy giờ, đức tin là sự biết chắc của những điều mình đang trông mong, là bằng cứ của những điều mình chẳng trông thấy.

Có thể bạn chưa nhìn thấy nó trong tự nhiên nhưng bạn đã nhìn thấy nó trong tâm linh và nó thật như thể bạn đang cầm nó trên tay vậy. Sự hiệp ý được gọi là đức tin và đức tin sẽ đem bức tranh trở thành hiện thực trên đất, trong đời sống bạn!

Nhưng gươm đã, đó chưa phải là nơi Mác chương 4 kết thúc. Sau khi Mác chương 4 dạy chúng ta cách làm cho tâm lòng hiệp ý với thiên đàng và đức tin có mặt ở đó thì Mác chương 4 còn hướng dẫn chúng ta cách thu hoạch nữa.

*Khi lúa chín, người ấy liền **đem lưỡi hái ra gặt**, vì mùa thu hoạch đã đến.*

— Mác 4:29

Hãy để ý, mặc dầu tâm lòng chúng ta đã hiệp ý với thiên đàng, đức tin cũng có mặt ở đó nhưng vẫn chưa có gì xảy ra. Tại sao? Vì từ đầu đến giờ chúng ta toàn nói bạn có quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trên đất.

Thế bạn có nhớ chúng ta đã thảo luận Lu-ca chương 8 liên quan đến người đàn bà bị mất huyết không? Bạn có nhớ Chúa Giê-su đã nói “Con gái, đức tin của con đã chữa lành con” không? Tôi cũng đã nói cho bạn biết rằng khi Chúa Giê-su gọi bà là “con gái”, có nghĩa Ngài đang nói đến địa vị hợp pháp của bà trước thiên đàng. Bà là con cháu Áp-ra-ham nên bà có mọi quyền lợi hợp pháp. Tôi cũng đã so sánh điều đó với việc bắt dây điện từ nguồn điện có trong trụ điện vào nhà bạn. Nguồn điện đã ở đó và sẵn sàng sử dụng nhưng cá nhân bạn, bạn phải bật công tắc điện. Điều này y hệt ở đây. Một khi đức tin được thiết lập, nguồn điện đã sẵn sàng sử dụng nhưng vẫn chưa có gì xảy ra cho đến khi bạn bật công tắc lên.

BẠN phải khai phóng nguồn điện của Vương quốc Đức Chúa Trời ngay tại đây, trên đất vì chỉ có bạn, dù bạn là nam hay nữ, đang sống trên đất mới có quyền hợp pháp để thực hiện điều đó thôi. Đây chính xác là nguyên tắc làm thế nào bạn được cứu rồi được đề cập trong Rô-ma 10:10.

Vì ai tin trong lòng thì được xưng công chính, ai tuyên xưng nơi miệng thì được cứu rồi.

— Rô-ma 10:10

Tin Lời Chúa trong lòng thì được xưng công chính. Sự công chính là thuật ngữ pháp lý liên quan đến sự quản trị của luật pháp. Khi tâm lòng của người nam hoặc người nữ nào đó hiệp ý với thiên đàng thì họ sẽ tin điều thiên đàng nói, họ sẽ

được xưng công chính trước thiên đàng và đất. Bây giờ thiên đàng có quyền hợp pháp để tuôn đổ vào trong đời sống họ và thông qua cuộc đời họ mà chảy tràn và ảnh hưởng đến quả đất thay mặt cho Vương quốc Đức Chúa Trời. Nhưng lạ thay, mặc dầu bây giờ thiên đàng đã có quyền hạn hợp pháp và họ cũng có đức tin nhưng vẫn chưa có gì xảy ra. “Nhưng, Mục sư Gary ơi, tôi nghĩ mục sư đã nói nếu tôi có đức tin thì thiên đàng có quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp ở trên đất rồi chứ!” Chính xác, nhưng phải có ai đó khai phóng thẩm quyền của thiên đàng trên đất ngay lúc họ có đức tin. Hãy nhìn vào câu Kinh Thánh này một lần nữa.

*Vì ai tin trong lòng thì được xưng công chính, **ai tuyên xưng nơi miệng thì được cứu rỗi.***

— Rô-ma 10:10

Một khi bạn ở trong đức tin hay bạn được xưng công chính, bây giờ thiên đàng có quyền chiếm lĩnh quả đất. Nhưng hãy để ý câu Kinh Thánh trên nói rằng *môi miệng của bạn* phải xưng ra thì bạn mới được cứu rỗi. Bạn có thấy ở đây có hai phần không? Phần của thiên đàng là mang Lời Chúa vào tâm lòng bạn là nơi Lời Chúa áp ủ sự hiệp ý, ở ngay đây, trên đất này. Một khi sự hiệp ý hay đức tin đã có mặt ở đó thì bạn phải hành động với

MỘT KHI BẠN Ở TRONG ĐỨC TIN HAY BẠN ĐƯỢC XƯNG CÔNG CHÍNH, BÂY GIỜ THIÊN ĐÀNG CÓ QUYỀN CHIẾM LĨNH QUẢ ĐẤT.

sự hiệp ý đó bằng cách khai phóng thẩm quyền của thiên đàng vào trong hoàn cảnh của bạn để bạn thực sự nhận lãnh được những gì thiên đàng nói.

Lời Chúa trong Mác 4:29 nói rằng khi mùa thu hoạch đến thì con người (sống trên đất) phải tra耩 hái. Ấy là người phải hành động với Lời Chúa một khi đức tin đã có mặt ở đó để thực sự nhận lãnh được mùa gặt.

Hãy để tôi lùi lại và nói một chút về cái liềm ở đây, trong Mác chương 4. Tôi tin hầu hết các hội thánh không được dạy cách tra耩, nghĩa là họ không được dạy cách thu hoạch điều họ cần. Lẽ ra tôi cũng không biết điều này cho đến khi Chúa bắt đầu dạy tôi cách Vương quốc Chúa hoạt động. Sau đây là câu chuyện kể về sự mặ耩 đầu tiên trong tiến trình quan trọng sống còn về Vương quốc Chúa đã xảy đến cho tôi.

Tôi được mời làm diễn giả tại một hội thánh ở Atlanta. Đó là buổi nhóm tối thứ Tư; hội thánh nhỏ thôi nhưng đối với tôi điều đó không quan trọng. Tôi vô cùng yêu thích công tác dạy dỗ cho dân sự biết về Vương quốc. Lúc đến nơi, tôi thấy lạ vì những cánh cửa đều bị khoá và không có ai ở đó cả. Chừng mười phút trước khi buổi nhóm bắt đầu, tôi nghe tiếng ồn ào của một chiếc xe tải phía sau; Khi nhìn, tôi thấy một chiếc xe bán tải đã cũ mòn đổ phía sau con đường hẻm của hội thánh. Tôi chẳng suy nghĩ gì về nó, vì suy cho cùng, tôi đang ở trung tâm thành phố Atlanta.

Trong lúc chờ, có một người đàn ông đi bộ từ phía sau nhà thờ đến giới thiệu mình là mục sư. Ông xin lỗi vì đã đến trễ, do xe bán tải cũ của ông không nổ máy. Ông nói phải cho

nó nổ máy bằng cách chạy số dốc, khi có được tốc độ thì đạp côn vì bộ khởi động vô hiệu. Ông nói nhiều lần nó không chịu khởi động và ông phải đi bộ năm dặm đến hội thánh.

Phải thừa nhận là tôi có chút kinh ngạc qua cuộc nói chuyện này. Mục sư tiếp tục giải thích cho tôi về hội thánh, dù là mục sư của hội thánh nhưng chức năng chính của hội thánh là chăm sóc mọi người trong thành phố. Tại nhà thờ đó, họ cấp hơn 10,000 bữa ăn miễn phí trong một tháng hết địa điểm này đến địa điểm khác.

Lúc nghe vị mục sư này nói chuyện, tôi buồn. Đây là người của Đức Chúa Trời, là người đã nuôi 10,000 người ăn mỗi tháng mà lại không có nổi một chiếc xe hàng hoàng để đi sao? Tôi sẽ lo việc này. Tôi có một chiếc xe ô-tô còn khá mới, mới chạy được khoảng 20,000 dặm thôi, về nhà tôi sẽ đem chiếc xe đó tặng cho mục sư này.

Tôi nói cho ông về kế hoạch đó và tôi sẽ cử một nhân sự lái nó xuống Atlanta cho mục sư. Dĩ nhiên, mục sư rất hào hứng. Tôi dành hết buổi tối đó để dạy cho mục sư và hội thánh nhỏ của mục sư nghe về Vương quốc Đức Chúa Trời cũng như chức năng của Vương quốc trong lãnh vực tài chính. Tôi biết quan trọng thế nào khi họ bắt đầu bày tỏ được Vương quốc Chúa cho những người đang cực kỳ cần nghe biết ngoài kia.

Lúc về nhà, tôi thu xếp xe cộ để gửi nó đến Atlanta. Lúc nhân sự của tôi đến lấy xe, tôi biết tôi đang thực hiện giao dịch thuộc linh với thiên đàng. Tôi biết khi tôi khai phóng chiếc xe vào Vương quốc Chúa, tôi tin Ngài cũng sẽ cung ứng cho tôi một chiếc xe khác.

Nhưng tôi không phải là người mê xe cộ, nghĩa là tôi thực sự không rành về xe. Với một số người thì có nhưng với tôi thì không. Cho nên lúc tôi đặt tay lên chiếc xe khi nhân sự đến lấy, tôi chỉ nói cơ bản như, “Thưa Cha, con khai phóng chiếc xe này để nó thực thi nhiệm vụ của nó tại Atlanta. Khi con gieo chiếc xe này là con đang gieo hạt giống và con tin con sẽ nhận....” Tôi còn chưa nghĩ ra tôi muốn chiếc xe nào nữa nên tôi nói, “Chúa ơi, hôm nay con khai phóng chiếc xe hơi này vào chức vụ của Ngài, và con tin khi con gieo con sẽ nhận được một chiếc xe thật đẹp, nhưng tới lúc con biết mẫu và kiểu dáng xe con sẽ trình bày lại với Ngài!”

Chà, vài tháng sau đó, tôi thực sự không nghĩ gì nhiều về xe cộ cả, nhưng vào buổi sáng nọ, tôi hỏi Drenda về kiểu xe cô ấy thích. Sau một thoáng suy nghĩ, cô ấy thích dòng xe thể thao mui trần Convertible. Rồi tôi hỏi tiếp, loại xe nào của dòng xe Convertible cô ấy thích và cả hai chúng tôi đều không biết có loại xe nào thuộc dòng xe này ở ngoài kia. Vì khi mua xe cho Drenda, tôi muốn mua chiếc xe mà cô ấy thực sự thích. Nên tôi nói cô ấy xem qua trên mạng hoặc ghé những đại lý bán xe ô-tô gần nhà và cho tôi biết có loại xe nào thuộc dòng xe này mà cô ấy thích không. Chúng tôi không kể cho ai biết chuyện chúng tôi muốn mua một chiếc xe mới nhưng đồng thời chúng tôi cũng để mắt xem có xe nào chạy xung quanh chúng tôi mà chúng tôi thích hay không.

Một ngày nọ, chúng tôi ghé vào một nhà hàng để ăn trưa thì bỗng nhiên Drenda reo lên, “Chính là nó!”

Tôi hỏi “Em nói cái gì?”

“Chiếc xe mà em thích đấy ông xã!” Cô ấy vừa nói vừa chỉ tay về một chiếc xe trong bãi đậu xe nên tôi đã bọc một vòng bãi đậu để đỗ xe ngay đằng sau chiếc xe thể thao mui trần loại BMW 6 Ci, quả là chiếc xe đẹp. Và chắc hẳn cũng không rẻ đâu. Tôi khen cô ấy thật biết cách chọn xe và bảo với cô ấy rằng đó là chiếc xe rất đẹp.

Bây giờ, bạn cần biết Drenda và tôi không chạy ra ngoài, dùng vài con nai to để đổi lấy chiếc xe đâu. Như tôi đã nói, tôi chưa bao giờ là người mê xe cộ cả. Là người làm tài chính, tôi cũng biết chúng bị mất giá nhanh thế nào và việc mua chiếc xe đã qua sử dụng từ một đến hai năm là sự lựa chọn tốt nhất. Cho nên đây là kế hoạch của tôi; tôi sẽ tìm một chiếc xe đã qua sử dụng.

Rồi, một tuần sau đó, có một người trong hội thánh gọi cho tôi và nói, “Tôi đã tìm được xe cho Drenda rồi!” Tôi thắc mắc trong đầu vì chúng tôi chưa từng kể cho ai biết về xe BMW chúng tôi đã thấy vào bữa trưa ngày hôm đó mà.

Tôi hỏi anh ta kiểu dáng của chiếc xe đó là gì và anh ta đáp là chiếc BMW 6, dòng Ci Convertible. Anh ta kể lúc anh lái xe đi dạo dạo thì anh đã thấy nó và Chúa phán với anh ta rằng đó là chiếc xe của Drenda.

“Được rồi, anh làm tôi chú ý đấy!” tôi nói lại anh ta như vậy. Chiếc xe này mới chạy được một năm và vẫn còn mới tinh. Thế là tôi đã trả tiền mua chiếc xe đó, còn Drenda thì có chiếc xe mà cô ấy thích. Chà, chuyện xảy ra bằng cách nào thế? Hãy so sánh câu chuyện chúng ta đã học về việc có đức tin và tra lưới liêm.

Lúc gieo chiếc xe, tôi đã có đức tin. Nhưng lúc Drenda reo lên, “Chính là nó!” thì đó cũng là lúc cô ấy tra liềm gạt, rồi một vài ngày sau, chiếc xe đã xuất hiện.

Mặc dầu tôi đã nghe cô ấy la lên “chính là nó!” Nhưng tôi chưa bao giờ buộc lời tuyên bố của cô ấy vào Mác chương 4 với cái liềm. Nhưng câu chuyện sau đây sẽ làm rõ điều tôi nói.

Như đã nói, tôi sở hữu mảnh đất rộng 60 mẫu Anh trong đó có 10 mẫu là đầm lầy. Tôi thích đi săn vào mùa thu và mặc dầu tôi từng đi săn vịt trời lúc còn đi học phổ thông nhưng tôi thật sự chưa bao giờ săn vịt trời ở Ohio cả. Nhưng vào năm đó, đầm lầy ngập nước, và lũ vịt trời vừa bay đến đầm lầy nhà tôi. Có đến hàng trăm con mỗi ngày bay đến đây để ngủ qua đêm. Vì thế, vào một đêm nọ, tôi lấy cây súng săn của mình ra ngoài và đã có một chuyến đi săn tuyệt vời với những con vịt trời cho bữa tối.

Tuy nhiên, có một điều tôi để ý thấy, đó là, những con vịt trời này hay ở ngoài tầm bắn của súng săn. Khi săn vịt, bạn chỉ được phép dùng súng thép là súng truyền thống được quy định với đạn chì. Đạn chì thì nặng hơn và phát bắn ra mạnh hơn và xa hơn nhưng kéo theo đó là nó thuộc phát bắn tầm xa. Suốt mùa thu năm đó, trong lúc nói chuyện với những thợ săn vịt khác, họ nói có một số loại súng mới được thiết kế để săn vịt. Chúng có phát bắn mạnh hơn, có băng đạn và được nạp đạn nửa nhưng đó là chuyện của tháng Mười Hai, mùa săn vịt sắp kết thúc và tôi không nghĩ ngợi gì nhiều về chuyện đó nữa.

Đầu tháng Một năm sau, tôi đang đi qua tiệm Cabela's (cửa hàng bán đồ thể thao địa phương) để tìm mua đồ và tôi nhớ đến những khẩu súng săn vịt. Tôi muốn ghé xem. Cho nên tôi bước vào cửa hàng, ở khu vực bày bán súng săn và tôi thấy có nguyên khu trưng bày những khẩu súng săn vịt mới toanh. Tôi nhớ mình đã không nghĩ ngợi gì cả mà chỉ tay về phía khẩu súng tôi nghĩ mình thích nó nhất và nói lớn "Chúa ơi, con muốn khẩu súng đó." Tôi chưa kịp nghĩ mình vừa nói điều gì cả; nó cứ tự động buột ra khỏi miệng tôi. Phải đến mùa thu thì mùa săn vịt mới bắt đầu nên tôi cũng chưa có ý định mua cây súng đó mãi cho đến khi nào gần đến mùa săn vịt trở lại.

Hai tuần sau đó, tôi được mời giảng tại một hội nghị kinh doanh. Sau khi giảng xong, chủ của công ty đó đi lên cảm ơn tôi và nói muốn tặng tôi món quà. Ngạc nhiên thay, ông ấy tặng tôi chính xác cây súng đó, *chính xác là mẫu súng đó*, là cái tôi đã chỉ tay về nó vào hai tuần trước đó ở cửa hàng Cabela's. Dĩ nhiên là tôi hoàn toàn ngạc nhiên vì món quà hào phóng này nhưng tôi biết nó không phải tình cờ. Vì tôi nhớ tôi đã nói tôi thích cây súng đó ở cửa hàng Cabela's và giờ tôi biết tôi đã hoàn tất cái gì. Tôi đã tra liềm!

Hãy hiểu cho bằng được ý nghĩa của những gì bạn đọc được trong chương sách này vì như tôi đã nói trước đó, nó đóng vai trò quan trọng *sống còn* cho khả năng nhận lãnh bất cứ thứ gì hay mọi thứ gì từ Chúa. Mọi thứ bạn nhận được từ Chúa sẽ được thực hiện thông qua tiến trình tương tự này, cho nên phải đảm bảo chắc chắn là bạn hiểu được những gì bạn vừa đọc. Hãy đọc lại nó nếu bạn thấy cần! Nó vô cùng quan trọng!

CHƯƠNG 8

BẠN CẦN MỘT CHIẾC TÚI: PHẦN HAI

Chúng ta phải đánh một cái vòng dài vì tôi biết nó quan trọng đối với bạn để bạn có thể nắm bắt được toàn bộ ý nghĩa của Vương quốc Đức Chúa Trời. Một lần nữa, hầu hết Cơ đốc nhân không hiểu được sự vận hành hợp lệ của Vương quốc Thiên đàng trên đất và họ cũng không hiểu vị thế hợp pháp của họ trong Vương quốc Thiên đàng. Bây giờ, bạn sẽ biết tại sao tôi phải đánh một cái vòng xa như vậy trong chủ đề đức tin và quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp. Vì nếu không có sự hiểu biết cơ bản này, bạn sẽ không biết Kinh Thánh trong sách Lu-ca nói gì về việc nhưng trước hết hãy tìm kiếm Vương quốc Đức Chúa Trời rồi mọi điều khác sẽ được thêm vào cho bạn.

Bây giờ thì bạn đã biết ý nghĩa của phân đoạn, hãy cùng trở lại phân đoạn Kinh Thánh của chúng ta nào!

Vậy, các con đừng tìm kiếm đồ ăn, thức uống, cũng đừng quá lo lắng. Vì mọi điều đó, các dân tộc trên thế gian vẫn thường tìm

kiếm, và Cha các con đã biết mọi nhu cầu của các con rồi. Nhưng hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa Trời thì Ngài sẽ ban cho các con những điều ấy nữa.

Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ, vì Cha các con đã bằng lòng ban vương quốc cho các con rồi. Hãy bán của cải mình mà làm việc thiện. Hãy sắm cho mình những túi tiền không hư cũ và kho báu không hao hụt ở trên trời, nơi kẻ trộm không đến gần được, mỗi một không làm hư hại được. Vì của cải các con ở đâu, thì lòng các con cũng ở đó.

— Lu-ca 12:29-34

Một lần nữa, Cha vốn biết hết mọi nhu cầu bạn cần và mọi thứ bạn cần đều đã được Cha cung ứng và chúng đã là của bạn, nhưng bạn phải biết và hiểu trình tự pháp lý để nhận được chúng từ thiên đàng hầu cho bạn vui hưởng mọi sự trong Ngài.

Câu 32 cho chúng ta biết về một di sản hết sức tuyệt vời khi làm con trai hoặc con gái của Đức Vua. Ngài nói, “***Cha các con đã bằng lòng ban vương quốc cho các con rồi.***”

Chính Thánh Linh làm chứng với tâm linh chúng ta rằng chúng ta là con cái Đức Chúa Trời. Nếu là con cái thì chúng ta cũng là người thừa kế, vừa là người thừa kế của Đức Chúa Trời vừa là người cùng thừa kế với Đấng Christ; nếu chúng ta thật sự cùng chịu khổ với Ngài thì chúng ta sẽ cùng được vinh quang với Ngài.

— Rô-ma 8:16-17 (KJV)

Phao-lô nói chúng ta là những người đồng kế tự với Đấng Christ. Là con trai hoặc con gái của Đức Vua, bạn có gia tài.

Hãy dừng lại và suy nghĩ về điều này một chút. Bạn đã có quyền hợp pháp để thừa hưởng mọi thứ trong Vương quốc. Bạn không cần phải xin xỏ. Nó đã thuộc về bạn rồi.

Ồ, tôi hi vọng biết bao nhiêu khi bạn thật sự hiểu và nắm bắt được điều này chứ! Đây là lý do tại sao 2 Cô-rinh-tô 1:20 nói như sau:

Vì trong Ngài, tất cả mọi lời hứa của Đức Chúa Trời đều là “Có”. Do đó, cũng bởi Ngài mà chúng ta đều nói “A-men” để tôn vinh Đức Chúa Trời.

— 1 Cô-rinh-tô 1:20

Đây là lý do tại sao trong cuốn sách trước của tôi - *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh Của Sự Cung Ứng*, tôi đã nói cho bạn nghe bài Cầu Nguyện Chung của Chúa Giê-su là bài cầu nguyện kiểu mẫu mang tính yêu cầu và là lời cầu xin hợp pháp. Không phải là sự xin xỏ khi nói “*Xin ban cho con hôm nay lương thực đủ dùng.*” Đây không phải là câu hỏi; đây là yêu cầu hợp pháp.

Giống như các con tôi, chúng không cầu xin xỏ tôi cho chúng ăn sáng (chúng sẽ hành động như thể bữa ăn sáng nghiêm nhiên là của chúng cùng với tôi, “Cha ơi, lấy giúp con quả trứng ạ!”), vậy đó, ấy chính là Vương quốc - bạn đã có mọi quyền lợi hợp pháp đối với bất kỳ hoặc mọi thứ trong đó thông qua Chúa Giê-su Christ.

Bên cạnh việc có quyền hợp pháp để sử dụng mọi thứ có trong Vương quốc, bạn cũng còn là công dân của Vương quốc, điều đó ám chỉ còn nhiều ích lợi hơn thế nữa, giống như việc bạn là công dân Hoa Kỳ, bạn có mọi quyền lợi nhưng nếu bạn không biết quyền lợi của mình thì bạn không thể tận hưởng nó được.

Như vậy, anh em không còn là người xa lạ hoặc là người tạm trú nữa, nhưng là người đồng hưởng với các thánh đồ và là thành viên trong gia đình của Đức Chúa Trời;

— Ê-phê-sô 2:19

Cuối cùng, hãy nói về chiếc túi! Chúa Giê-su nói bạn cần mang theo túi, nhớ không?

Hãy bán của cải mình mà làm việc thiện. Hãy sắm cho mình những túi tiền không hư cũ và kho báu không hao hụt ở trên trời, nơi kẻ trộm không đến gần được, mối mọt không làm hư hại được. Vì của cải các con ở đâu, thì lòng các con cũng ở đó.

— Lu-ca 12:33-34

Hãy sắm cho mình những túi tiền và kho báu không hao hụt ở trên trời, là nơi không ai có thể lấy khỏi bạn. Có một điều bạn cần phải hiểu cho thật rõ ngay trước mắt: Chúa Giê-su không bảo bạn phải bán mọi thứ để rồi phá sản từ đây cho đến lúc bạn được lên thiên đàng. Hãy nhớ, Phao-lô - người đã viết 2 Cô-rinh-tô 9 - đã nói chúng ta cần phải giàu có theo mọi cách

hầu cho chúng ta có thể rời rộng trong mọi dịp tiện. Vậy thì, phải biết rằng Phao-lô không ám chỉ việc có tiền hay có nhiều thứ trong đời là sai trái và tội lỗi. Chúa Giê-su đang muốn nói nếu bạn để cho tiền bạc hay vật chất *sở hữu* bạn thì tốt hơn hết bạn nên bán chúng đi và sửa lại lòng bạn cho ngay thẳng với kho báu còn mãi và không bị mất đi bao giờ.

Chúng ta lớn lên trong bối cảnh kiếm tiền là một loại hình tượng. Tiền bạc giúp chúng ta mua được những thứ chúng ta cần; tuy nhiên, đối với nhiều người, tiền bạc lại bị biến thành một ông chủ tồi. Đây là lý do tại sao Phao-lô căn dặn Ti-mô-thê cảnh báo những người giàu có hãy tích cực ban cho và rời rộng hầu cho họ giữ được đời sống thuộc linh khoẻ mạnh. Vì rất dễ để lòng bạn tôn thờ tiền bạc là một vị thần. Làm người rộng rãi chính là liều thuốc giải độc đối với lòng tham. Hãy thực hành rời rộng thường xuyên.

Hãy khuyên bảo những người giàu ở thế gian này đừng kiêu ngạo và đừng đặt hi vọng vào của cải không chắc chắn, nhưng hãy đặt hi vọng nơi Đức Chúa Trời, là Đấng mỗi ngày ban mọi vật một cách dư dật để chúng ta vui hưởng. Họ phải làm việc thiện, làm nhiều việc phước đức, có lòng rộng rãi, sẵn sàng chia sẻ; như vậy, họ tích lũy cho tương lai mình một nền tảng vững bền để nắm chắc sự sống thật.

— Ti-mô-thê 6:17-19

Hãy để ý, Phao-lô dặn Ti-mô-thê hãy *khuyên bảo* chứ không phải *đề nghị* những người giàu rời rộng và sẵn sàng

chia sẻ. Hãy nhớ, tiền luôn là điều cần thiết nhưng nó không phải là sự sống.

Vậy thì kho báu của bạn ở đâu?

Sự ban cho không những làm mềm tấm lòng bạn dành cho Chúa và cho người khác mà nó còn nói lỏng đồng tiền đi liền khúc ruột của bạn nữa. Tấm lòng có khuynh hướng đổ kỹ và thờ phượng bất kỳ thứ gì bạn đặt để trước nó, cho nên chúng ta không thể để tấm lòng chúng ta đi lang thang vô định. Chúng ta phải giữ cho lòng chúng ta được tối luyện đi theo Đức Chúa Trời là nguồn. Sự ban cho chống lại lòng tham là thứ dễ dàng lôi kéo tấm lòng của chúng ta.

Vậy thì tại sao chúng ta phải ban cho? Tại sao Đức Chúa Trời không thể giúp đỡ tài chính cho chúng ta và không đòi hỏi chúng ta ban cho chứ? Đây là một câu hỏi hay và chúng ta sẽ tìm thấy câu trả lời trong Lu-ca chương 4.

Trước hết, Đức Chúa Trời không có tiền, như tôi đã nói trước đó. Thứ hai, Ngài đã trao cho A-đam toàn quyền quản trị trên đất như đã nói trong Hê-bơ-rơ 2:7-8.

Ma quỷ đem Ngài lên, chỉ cho Ngài tất cả các vương quốc trên thế gian trong giây lát, và nói: “Ta sẽ cho người tất cả thâm quyền và vinh quang của chúng, vì chúng đã được giao cho ta và ta muốn cho ai tùy ý. Vậy, nếu người thờ lạy ta, thì tất cả sẽ thuộc về người.”

Đức Chúa Jêsus đáp: “Có lời chép: ‘Người phải thờ phượng Chúa, là Đức Chúa Trời người, và chỉ phụng sự một mình Ngài mà thôi!’

—Lu-ca 4:5-8

Một chút phân đoạn này Kinh Thánh này đã diễn ra khi Sa-tan cố gắng cám dỗ Chúa Giê-su trong đồng vắng. Sa-tan nói với Chúa Giê-su rằng mọi thẩm quyền và vinh quang của các nước trong thế gian đã được giao vào tay hắn. Và, đúng như thế! A-đam đã từng có địa vị đó nhưng ông đã trao nó cho Sa-tan lúc ông phạm tội chống nghịch lại Vương quốc Đức Chúa Trời.

Vinh quang của các nước chính là sự giàu có và thẩm quyền cai trị trên sự giàu có của các nước bấy giờ được Sa-tan cai quản. Đừng bối rối điểm này - phân đoạn không nói Sa-tan có *thẩm quyền* trên vinh quang của trái đất. Đức Chúa Trời là chủ của quả đất cùng mọi thứ trong đó. Nhưng phân đoạn này thật sự nói Sa-tan có *yêu cầu trái quyền* trên sự giàu có của các nước.

Nếu bạn nhìn vào một tờ tiền, bạn sẽ luôn thấy tiền được nhà nước in ấn và cũng chỉ có nhà nước và thẩm quyền đầy đủ của nhà nước mới khiến cho tiền có hiệu lực. Vì những gì A-đam đã làm, Đức Chúa Trời không thể ngang nhiên đòi lại hệ thống tiền tệ của một quốc gia hay làm tiền giả được. Tuy nhiên, nếu Đức Chúa Trời có thể tìm được ai đó trên đất là những người tin Ngài và sẵn lòng gieo tiền vào thẩm quyền và quyền hạn thực thi pháp

lý của Ngài thì khi đó Ngài sẽ giành lại được lối vào hợp pháp và can thiệp vào hoàn cảnh đó.

Tuy nhiên, một lần nữa, Đức Chúa Trời không có tiền, vậy tôi có ý gì khi tôi nói Ngài có thể can thiệp bằng tài chính của chúng ta? Mặc dầu Đức Chúa Trời không thể khiến cho tiền

**SỰ BAN CHO MỞ RA
CÁNH CỬA TRAO ĐỔI
ĐÔI BÊN CÙNG CÓ LỢI,
ĐÂY LÀ ĐỊNH LUẬT
QUAN TRỌNG TRONG
VƯƠNG QUỐC. CHÚNG
TA SẼ GẶT NHỮNG GÌ
CHÚNG TA GIEO.**

bạc xuất hiện như một dạng phép thuật (điều này bất hợp pháp vì Sa-tan được quyền yêu cầu trái quyền) được, nhưng Ngài có thể giúp bạn bắt được hoặc gây dựng được cửa cải.

Giống như những câu chuyện tôi đã kể ở phần trước của sách, lòng rộng rãi sẽ trao cho thiên đàng quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp để truyền tải sự hướng dẫn và chỉ thị cho

người gieo đang gặp nan đề tài chính. Bạn có nhớ câu chuyện về mẻ cá trong Lu-ca chương 5 không? Sự sẵn lòng cho Chúa Giê-su mượn con tàu hoạt động kinh doanh của Phi-e-rơ để Chúa Giê-su có thể giảng đạo đã mở ra cánh cửa hợp pháp cho Đức Thánh Linh chỉ nơi có cá trong vùng nước sâu.

Sự ban cho mở ra cánh cửa trao đổi đôi bên cùng có lợi, đây là định luật quan trọng trong Vương quốc. Chúng ta sẽ gặt những gì chúng ta gieo.

Cho nên để làm vấn tất câu chuyện, chúng ta phải sắm sẵn cho mình những chiếc túi bằng việc gieo vào Vương quốc và

vào công việc của Đức Chúa Trời. Sự ban từ nơi chúng ta sẽ khiến chúng ta đến được với mọi sự giàu có của thiên đàng, đây là lý do tại sao Phao-lô kêu gọi “cho đi” cái túi của chúng ta. Điều này làm thay đổi mọi thứ trong đời sống chúng ta. Chúng ta sẽ không còn bị giới hạn bởi sự hiểu biết riêng của chúng ta nữa. Bây giờ, Đức Chúa Trời sẽ vừa giúp cho chúng ta được thối tạnh.

Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để làm đủ mọi cách bô-thí, hầu cho người khác bởi chúng tôi mà tạ ơn Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 9:11

Hãy để ý, Kinh Thánh nói bạn sẽ được làm cho giàu có, chứ không phải bạn cật lực đấu tranh để trở nên giàu có bằng sức riêng và sự khôn ngoan riêng của bạn đâu. Không hề như vậy, vì bạn còn có một cộng sự mới - Đức Thánh Linh - và Ngài thì biết nhiều hơn bạn đấy!

Tôi còn nhớ quãng thời gian chín năm đầy rẫy những căng thẳng và áp lực. Tiền bạc hay tôi nên nói là nỗi sợ không có đủ tiền bữa vậy kinh khủng tằm lòng tôi. Mặc dầu là Cơ đốc nhân, nhưng tôi đã không xây dựng lòng tin cậy của tôi nơi Chúa đủ để tằm lòng tôi được biến đổi thành lòng trung thành với Chúa nhất quyết rời bỏ hệ thống rửa sả của quả đất. Tôi đã đặt lòng tin sai chỗ! Lúc đó, sự tin quyết của tôi là chính tôi và chắc chắn đó là sự lựa chọn tồi.

Đức Chúa Trời đã dạy tôi cách tự sắm cho mình một cái túi để có thể chứa đựng được ân điển và khả năng của Ngài. Và mặc dầu tôi nghĩ người nào biết tôi thì cũng biết cả cách thức Chúa hành động trong cuộc đời tôi nhưng tôi cũng vẫn muốn nói lại câu chuyện này ở đây trong trường hợp bạn chưa biết. Bạn biết đó, Đức Chúa Trời có chiến lược rất dễ thương; Ngài biết chính xác làm thế nào để tiếp cận chúng tôi.

Tôi thích đi săn, đặc biệt là săn nai. Nhưng suốt nhiều năm, tôi đều trở về với đôi bàn tay trắng. Tôi sẽ đi ra ngoài, ngồi trong tiết trời lạnh lẽo, hết ngày này qua ngày khác nhưng không gặp may. Không những tôi thích săn nai; mà tôi còn có con nhỏ và chắc chắn tôi phải săn được nai để lấy thịt nai cho bọn trẻ. Dù trong quá khứ tôi cũng thành công được vài lần nhưng đó là chuyện của nhiều năm về trước kể từ mùa săn nai thành công rực rỡ đó thì tôi thật sự có mang thịt nai về nhà rồi thôi.

Một ngày kia, khi còn mãi suy nghĩ về mùa săn nai tiếp theo, tôi đã nghe được tiếng Chúa. Ngài phán, “Tại sao con không để Ta chỉ cho con cách săn nai cho năm nay nhỉ?”

Ngài làm tôi giật mình. “Ngài sẽ chỉ cho con cách săn nai ư?” Điều đó có nghĩa gì? Tôi cầu nguyện về những lời đó, cảm nhận Thánh Linh thôi thúc tôi gieo hạt giống tài chính hay quà tặng cho mục đích chính xác là thu hoạch được nai. Tôi cảm nhận Chúa bảo tôi làm vậy, nên khi gieo hạt giống cho con nai, tôi tin tôi đã nhận được nai trước khi con nai thật sự đến, theo Mác 11:24.

Bởi vậy ta nói cùng các người: Mọi điều các người xin trong lúc cầu-nguyện, hãy tin đã được, tất điều đó sẽ ban cho các người.

— Mác 11:24

Mặc dầu là Cơ đốc nhân, tôi luôn ban cho và hết lòng hỗ trợ hội thánh nhưng việc gieo như thế, với ý định rõ ràng và tin rằng mình nhận được khi cầu nguyện là điều mới mẻ.

Cho nên tôi cầm lấy tấm séc và viết trong phần ghi nhớ, “Vi con nai của năm 1987.” Tôi đặt tay lên đó cùng với Drenda rồi gửi cho một mục vụ mà tôi tin tưởng rồi công bố tôi đã nhận được con nai lúc tôi gửi tấm séc đi.

Sống tại Tulsa, Oklahoma, là thành phố bị giới hạn săn nai tại thời điểm đó nên thật ra tôi không có chỗ đi săn, nhưng có một người bạn trong hội thánh mời tôi đi thăm nhà bà nội của anh ta tại vùng quê để dự Lễ Tạ Ơn; và anh nói cho tôi biết có một vài con nai ở xung quanh trang trại. Thế là gia đình tôi đến đó vào buổi sáng Lễ Tạ Ơn, tận hưởng một ngày ăn uống, thông công tuyệt vời và săn nai.

Bạn tôi không biết phải bảo tôi đi đâu, nhưng có một đồng cỏ và bên cạnh đó là khu rừng, anh ta khuyên tôi đi ra bãi cỏ và ngồi cạnh một cái cây lớn ở đó.

Bây giờ, tôi muốn bạn nắm được bức tranh toàn cảnh này. Khi mặt trời dần ngã bóng về phía tôi, tôi mới phát hiện mình đang ngồi trong một đồng cỏ khô đã cắt, ở giữa có một cái cây lớn. Khi nhìn lại chỗ mình đang ngồi - ngồi trong một cánh đồng lộ thiên, bên cạnh là một cái cây. Như chợt hiểu ra,

tôi nghĩ, *Ngôi trong cánh đồng lộ thiên như thế này thì sẽ chẳng có con nai nào chịu xuất hiện đâu, mình phải đi tìm một chỗ đặc địa hơn.*

Tôi chuẩn bị đứng lên, tiến về phía bìa rừng thì tôi lại không hề hay biết điều đang xảy ra sau lưng tôi, ở phía bên kia cái cây. Bỗng ở đâu xuất hiện con nai, đang chạy băng qua cánh đồng sau lưng tôi mà nó không hề hay biết tôi đang đứng đó. Cái cây đang đứng giữa tôi và con nai, cho nên con nai mới không nhìn thấy tôi và tôi cũng không thấy nó. Con nai đực đang tiến về cái cây, nó ngửi mùi của tôi và dừng lại, thắc mắc chuyện gì đang xảy ra.

Lúc con nai đứng lại hẳn và nhìn xung quanh cái cây, chúng tôi đã nhìn thấy nhau. Con nai đực chỉ đứng cách tôi năm mét! Con nai không để lãng phí thời gian, sau tiếng phì hơi thật mạnh, nó tăng hết tốc lực chạy vào rừng.

Bấy giờ, phải thừa nhận tôi không phải là tay thợ săn giỏi. Việc nhắm thẳng vào con nai đực đuôi trắng đang chạy hết tốc lực về phía ngược lại với tôi thì đây không phải là mục tiêu bắn lý tưởng. Thứ hai, kéo cò bằng khẩu súng trường với phạm vi 30-06 sẽ là cú bắn khó thực hiện nhất. Nhưng tôi đã kéo cò, con nai đực ngã xuống và nằm bất động. Tôi bị sốc! Nghe tiếng súng trường, bạn tôi chạy ra và chúc mừng tôi vì đã bắn được con nai khi anh ta thấy nó nằm ở đó. Trước đó tôi không nói cho bạn tôi biết điều Chúa đã phán với tôi nhưng giờ tôi nhìn anh ta và nói, “Tôi nghĩ có được con nai này không do tài săn bắn của tôi đâu.”

Rồi tôi đưa cậu ấy xem tờ giấy tôi đã viết ngày, giờ tôi và Drenda cầu nguyện cho con nai đó từ trong túi áo khoác đi

sản của tôi. Trên tờ giấy chỉ ghi vắn vẹn, “Tôi tin tôi đã nhận được con nai của năm 1987, trong danh Chúa Giê-su.” Tôi cũng có ghi rõ ngày, giờ tôi cầu nguyện trên tờ giấy đó nữa. Tôi đưa tờ giấy cho bạn tôi xem và bắt đầu kể cho anh ta nghe những gì Chúa bảo tôi làm.

Sự kiện này thu hút sự chú ý của tôi. Không nghi ngờ gì, con nai được đó chính là điều Chúa đã làm. Dĩ nhiên, khi bạn nhìn thấy điều gì đó giống như vậy, tâm trí bạn sẽ cố gắng nghĩ đó là do gặp may. Nhưng trong 34 năm qua, tôi luôn dùng phương pháp này để thu hoạch nai và chưa lần nào thất bại, thường trong một giờ đồng hồ trở lại kể từ lần tôi sản được con nai được của năm 1987.

Đức Chúa Trời cũng dùng phương pháp này để tiếp cận Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng lúc ở bờ hồ Ghê-nê-xa-rét. Kinh Thánh nói họ bị thất kinh bởi những gì họ đã thấy.

Sở là, vì đánh cá đường ấy, nên Si-môn cùng mọi người ở với mình đều thất-kinh; Gia-cơ và Giăng con Xê-bê-đê, là những kẻ đồng-bạn với Si-môn cũng đồng một thể ấy.

Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng Si-môn rằng: Đừng sợ chi, từ nay trở đi, người sẽ nên tay đánh lưới người. Đoạn, họ đem thuyền vào bờ, bỏ hết thảy mà theo Ngài.

—Lu-ca 5:9-11

Họ bị thất kinh đến mức bỏ lại hết mọi thứ để đi theo Chúa Giê-su. Họ đã thấy có một cách làm việc tốt hơn cho tất cả mọi sự - một cách tốt hơn rất nhiều.

Khi Đức Chúa Trời chỉ Vương quốc cho tôi cũng như cách sắm cho mình cái túi (để đựng kho báu trên trời) tôi cần, tấm lòng tôi tự tin hơn nhiều về nguồn của mọi nguồn trên trời bấy giờ đã được đặt trong tay tôi.

Đức Chúa Trời đã dạy tôi rồi tôi có thể gieo cho bất cứ cái gì tôi cần và Ngài cũng sẽ ban cho tôi kế hoạch để tạo ra tiền bạc hoặc kế hoạch để nắm bắt được nó.

Tôi không có nhiều không gian để chia sẻ hết mọi thứ kinh ngạc lạ lùng tôi đã nhìn thấy như là kết quả của Vương quốc nhưng tôi có thể nói rằng Drenda và tôi đã nhìn thấy nhiều điều phi thường, ngoạn mục xảy ra trong lãnh vực tài chính. Từ chỗ hoàn toàn kiệt quệ đến với tự do tài chính và có thể hỗ trợ hàng triệu đô cho công việc Chúa suốt nhiều năm qua là một điều lạ lùng.

Gieo trong đức tin để có mùa gặt cụ thể là một trong những thứ đầu tiên Đức Chúa Trời dạy tôi lúc tôi bắt đầu học về Vương quốc. Mặc dầu tôi không có thời gian để đi qua hết mọi thứ trong cuốn sách này, nhưng trong các cuốn sách khác của tôi, bạn sẽ tìm thấy nhiều câu chuyện kể cách Vương quốc Chúa cụ thể như thế nào cũng như làm sao để hạt giống bạn gieo phải thật cụ thể nữa. Cuốn sách *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh Của Sự Cung Ứng* sẽ nói nhiều hơn cuốn sách này về các bước khai phóng tài chính cũng như cách cụ thể hoá hạt giống bạn gieo. Tôi khuyến khích bạn nên có được một cuốn và hãy học nhiều hơn về chủ đề này.

Còn cuốn sách này sẽ đi qua một vài nguyên tắc trong Vương quốc mà Đức Chúa Trời đã dạy tôi về lòng rộng rãi

và ban cho. Tôi hi vọng chúng sẽ khích lệ bạn và truyền cảm hứng cho bạn để bạn sẽ muốn học biết nhiều hơn nữa và có thể trở thành người Chúa muốn bạn trở thành.

CHƯƠNG 9

LUẬT ĐO LƯỜNG

Cách đây vài tháng, Drenda và tôi đã gieo 15,000 đô cho một mục vụ khác. Lúc tôi khai phóng đức tin, Đức Thánh Linh nhắc nhở tôi về 2 Cô-rinh-tô 9:10-11 và tôi không thể cất những câu Kinh Thánh này ra khỏi đầu óc của tôi vài ngày sau đó được.

Đãng phát hạt giống cho kẻ gieo giống và bánh để nuôi mình, cũng sẽ phát hạt giống cho anh em và làm cho sanh-hóa ra nhiều, Ngài lại sẽ thêm nhiều trái của sự công-bình anh em nữa. Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để làm đủ mọi cách bố-thí, hâu cho người khác bởi chúng tôi mà tạ ơn Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 9:10-11

Khi tôi đang suy ngẫm về phần Kinh Thánh nói Đức Chúa Trời sẽ cung cấp hạt giống cho kẻ gieo và bánh để ăn, thì cụm từ “bánh để ăn” nhảy vọt ra khỏi người tôi. Tôi biết có rất nhiều người sẽ đối diện với nỗi sợ hãi mỗi khi họ muốn ban cho vì họ không hiểu cụm từ đó. Nhiều người nghĩ rằng khi họ ban cho, họ sẽ từ bỏ đi một thứ gì đó là thứ họ sẽ *mất*

đi. Nhưng điều Chúa nhắc nhở tôi đó là Ngài không những là Đấng chu cấp hạt giống để gieo mà Ngài còn là Đấng cung ứng bánh để ăn hay nói cách khác đó là đáp ứng nhu cầu cá nhân cho họ. Dĩ nhiên, tôi cũng biết vậy nhưng tôi cảm giác Ngài muốn chắc chắn là tôi sẽ nói cho mọi người biết về điều đó - rằng Ngài sẽ ban cho chúng ta cả hai và chúng ta không cần phải sợ khi ban cho.

Vào buổi tối cụ thể đó, khoảng vài tuần sau khi chúng tôi gieo 15,000 đô, tôi đi tắt hết đền và chuẩn bị lên giường thì bỗng nhiên tôi lại có suy nghĩ là mình phải đi kiểm tra xem chứng khoán của những công ty tôi sở hữu tính hình ra sao rồi. Lúc mở ra thì tôi thấy chúng thật sự có tăng lên một chút.

Tôi đặt điện thoại xuống khi mắt tôi bắt đầu chú ý đến công ty mà tôi không làm chủ kia. Tôi đã từng thấy cổ phiếu của công ty này trước đây và lúc đó tôi còn đang cân nhắc xem có nên mua hay không. Khi tôi kiểm tra biểu hiện trong quá khứ của công ty đó, tôi thấy nó chẳng rục rịch gì trong suốt 12 tháng cho nên tôi đã bỏ qua nó.

Nhưng vì một vài lí do nào đó, đêm đó, cổ phiếu công ty này lại xuất hiện ngay trước mắt tôi. Lạ hơn nữa là tôi còn cảm thấy mình nên mua một ít cổ phiếu từ công ty này, với tính của tôi thì tôi chưa bao giờ làm thế trước đây. Rồi tôi đi lại và mua 1,500 đô la cổ phiếu của công ty này rồi tôi đặt điện thoại xuống.

Drenda và tôi đã nói một chút về chuyện này, và tôi kể cho cô ấy nghe chuyện tôi mua cổ phiếu công ty này. Rồi, tôi mở điện thoại đưa cho cô ấy xem. Lúc tôi lướt lướt trên sàn giao

dịch chứng khoán, tôi bị sốc. Cổ phiếu công ty này tăng 100% chỉ trong một giờ! Chúng tôi tiếp tục thức và trò chuyện với nhau vì chúng tôi còn phải xem các con số lên xuống trên sàn giao dịch nữa thì con số vẫn đang tăng dần đều.

Ba giờ tiếp theo, cổ phiếu đã có giá trị trên 17,000 đô rồi nó dừng lại ổn định tại đó. Tôi mới nói với Drenda, “Đó là cho hạt giống 15,000 đô của chúng ta!”

Tôi nhanh chóng bán cổ phiếu ra và bắt được phần tiền tăng này. Cổ phiếu bắt đầu đi xuống vào buổi sáng hôm nay và không bao giờ còn thấy tăng trong nhiều tháng sau đó nữa, kể từ sự kiện xảy ra đêm hôm đó. Đây thật sự là điều kỳ lạ nhất tôi từng thấy. Tôi biết chính là Đức Thánh Linh đã soi sáng cho tôi thấy cổ phiếu công ty đó và tôi nói với Drenda rằng Chúa đã trả lại cho chúng ta từ phần hạt giống chúng ta gieo đi. Đức Chúa Trời sẽ cung cấp hạt giống cho kẻ gieo và Ngài sẽ ban bánh làm thức ăn! Bạn biết đó, tôi không quan tâm Chúa làm cách nào, tôi chỉ biết Ngài luôn luôn làm như vậy!

Nhưng nó thật thú vị. Sau khi bán xong cổ phiếu đó và nhận lại tiền đưa vào tài khoản xong xuôi, tôi chợt nghĩ, “*Ôi Chúa ơi, nếu biết trước sẽ như vậy thì mình đã mua nhiều hơn 1,500 đô rồi.* Nhưng khi nhìn lại thì đó là điều bình thường. Vâng, tôi có thể mua 10,000 đô hay bạn có thể nghĩ, *Giả sử tôi mua 100,000 đô thì sao? Nhưng hãy nghĩ về số tiền tôi đã đầu tư vụ đó.* Tôi đâu có mua 100,000 đô. Tôi cũng không mua 10,000 đô. Thậm chí tôi cũng không mua với giá 5,000 đô; Mà tôi thật sự đã mua hết 1,500 đô. Lợi nhuận của tôi cũng đã vượt trội rồi. Tôi đã mua

hết 1,500 đô và mặc dầu chắc chắn là tôi thích mình đã mua nhiều hơn rồi, nhưng điều đó lại không xảy ra vì tôi chỉ mua với giá 1,500 đô thôi.

Kinh Thánh cho chúng ta biết trong Lu-ca 6:38 về điều đã xảy ra lúc tôi nói tại sao tôi không mua nhiều tiền hơn vào đêm hôm đó.

Hãy cho, người sẽ cho mình; họ sẽ lấy đũa lớn, nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng các người; vì các người lường mực nào, thì họ cũng lường lại cho các người mực ấy.

— Lu-ca 6:38

Thấy không, tôi đã lường mực đó nên tôi cũng đã nhận lại đúng mực tôi đã lường đi - tiềm năng tôi đã nhận được đêm hôm đó đã đến thật cân xứng với cái tôi đã bỏ ra. Tôi đã thiết lập mức đo lường cho nên tôi cũng đã gặt lại đúng mực tôi đã lường đi.

Có một câu chuyện trong Kinh Thánh mà tôi muốn chỉ cho bạn thấy nơi điều này đã xảy ra. Chúng ta có thể học được nhiều hơn về quy luật đo lường trong Vương quốc từ câu chuyện này.

Vả, có vợ của một người môn-đô của đảng tiên-tri đến phàn nàn cùng Ê-li-sê, mà rằng: “Kẻ tôi-tớ ông, là chồng tôi, đã qua đời; và ông biết rằng kẻ tôi-tớ ông kính-sợ Đức Giê-hô-va. Vả, chủ nợ người đến toan bắt hai đứa con tôi làm tôi-mọi.”

Ê-li-sê nói với nàng rằng: “Ta phải làm gì cho người? Hãy nói cho ta biết; người có vật gì ở nhà?”

Nàng thưa rằng: “Con đòi ông chẳng có gì trong nhà hơn là một hũ đậu.”

Người bèn tiếp rằng: “Hãy đi ra ngoài mượn những bình không của các kẻ láng-giềng người, chớ mượn ít. Khi người trở về, hãy vào nhà với các con người, đóng cửa lại, rồi hãy đổ đậu vào các bình đó; hễ bình nào đầy thì để nó riêng ra.”

Nàng liền đi khỏi người, vào nhà với các con trai mình, đóng cửa lại; các con trai nàng đem bình lại, và nàng đổ đậu vào. Khi các bình đã đầy, nàng nói với con trai mình rằng: “Hãy đem cho ta một bình nữa.”

Nhưng nó thưa rằng: “Hết trơn bình rồi.” Đậu bèn ngừng lại.

Bây giờ, nàng đem việc ấy thuật cho người của Đức Chúa Trời, thì người nói rằng: “Hãy đem bán đậu mà trả nợ của người; đoan, người và các con trai người sẽ lấy đậu còn lại mà nuôi mình.”

—2 Vua 4:1-7

Đây là một câu chuyện hết sức tuyệt vời vì nó có quá nhiều sự mặc khải về Vương quốc trong đó.

Người phụ nữ đến nhờ vị tiên tri giúp đỡ. Bà mắc nợ và sắp mất hai đứa con trai. Nhưng đủ thú vị, nhà tiên tri lại không lấy tiền từ thủ quỹ của mình. Thay vào đó, ông lại hỏi bà một câu hỏi kì lạ ngay giữa hoàn cảnh như vậy của bà: “Người có vật gì ở nhà?”

Tôi nghĩ câu hỏi đó làm bà ngạc nhiên, vì bạn có thể nghe ra bà ấy đã lấy làm ngạc nhiên như thế nào qua câu trả lời của bà, “Con đòi ông chẳng có chút gì trong nhà cả!!!”. Bà còn thêm chữ “chẳng...cả” để nhấn mạnh nữa chứ. Nhưng thật

sự thì bà cũng đã đề cập đến thứ bà còn. Không nhiều, nhưng còn một chút dầu. Đây là tất cả những gì vị tiên tri cần nghe. Đó là câu trả lời. Hãy nhìn vào sự hướng dẫn của ông cách cẩn thận.

Nhà tiên tri Ê-li-se bèn tiếp rằng: “Hãy đi ra ngoài mượn những bình không của các kẻ láng-giềng người. Chớ mượn ít.”

Chớ mượn ít. Có bao nhiêu bình vậy? Tôi nghĩ bạn sẽ đồng ý với tôi rằng việc mượn nhiều bình như vậy sẽ mở ra cuộc tranh luận vì chỉ có bà mới hiểu những chiếc bình ấy có ý nghĩa như thế nào với bà. Và bà cũng biết bà hoàn toàn không gom đủ được bình!

Nàng liền đi khỏi người, vào nhà với các con trai mình, đóng cửa lại; các con trai nàng đem bình lại, và nàng đổ dầu vào. Khi các bình đã đầy, nàng nói với con trai mình rằng: “Hãy đem cho ta một bình nữa.”

Nhưng nó thưa rằng: “Hết trơn bình rồi.” Dầu bèn ngừng lại.

Hãy để ý xem lúc nào thì dầu ngưng đổ - dầu ngưng đổ không phải do số bình mà do bà đã hết bình. Khi tất cả số bình hiện có đã đầy dầu, bà bèn bảo cậu con trai đưa cho bà cái bình khác thì cậu bé nói hết bình. Tôi chắc chắn bà sẽ thích còn bình nữa để dầu tiếp tục tuôn đổ nhưng bà chỉ gom được số bình như vậy thôi. Sự gia tăng của bà bị chặn lại không phải do Chúa mà là do tư duy của chính bà.

Tôi đoán chắc có lẽ bà ước gì mình có nhiều bình hơn nữa, nhiều hơn số bà đã gom được. Và nếu bà thật sự hiểu chuyện sẽ xảy ra như vậy thì tôi chắc chắn bà đã đi gõ cửa từng nhà trong thành để hỏi mượn bình. Thậm chí có thể bà sang thành phố khác để mượn nữa kia.

Dẫu vậy, câu chuyện vẫn có kết cục tốt đẹp: Bà thoát nợ, gia đình bà tiếp tục được sống sau khi bán đi số dầu nhất định để trả nợ.

Kết quả đó có thể làm được những gì? Mọi chủ nợ bà biết, bà đã trả hết, xây dựng nên một quăng trường thành phố mới và giúp đỡ được cho rất nhiều người.

Vậy tại sao bà chỉ huy động được số bình hiện có như vậy thôi? Tôi tin câu trả lời là vì bà đang mang tâm trí sinh tồn. Bà tập trung vào áp lực hiện tại - số nợ bà đang mắc phải và suy nghĩ làm sao để có thể tiếp tục được nuôi con. Thay vì nghĩ đến việc vượt qua áp lực, bà lại chỉ tập trung vào việc loại bỏ áp lực đó mà thôi. Tôi tin chắc nếu như bà mượn được khoảng một ngàn cái bình thì có lẽ bà đã có được một ngàn cái bình đầy dầu rồi! Chính bà là người đã quy định số lượng bình!

Đức Chúa Trời ban cho tất cả chúng ta cùng một cơ hội như người phụ nữ này. Nhưng tất cả chúng ta phải chọn cho mình một mức độ số lượng bình chúng ta mong muốn.

Hãy để tôi giải thích vì chúng ta sẽ ôn lại câu Kinh Thánh then chốt trong chương này.

Hãy cho, người sẽ cho mình; họ sẽ lấy đầu lớn, nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng các người; vì các người lường mực nào, thì họ cũng lường lại cho các người mực ấy.

— Lu-ca 6:38

Tất cả chúng ta, ai nấy đều yêu thích phần đầu của câu Kinh Thánh này - nếu chúng ta ban cho, chúng ta sẽ nhận lại với dư dật. Nhưng có nhiều lúc, chúng ta lại bỏ qua phần sau của câu Kinh Thánh này, là phần nói rằng chúng ta gặt lại *theo như những gì chúng ta đã lường cho người khác.*

Tại sao nguyên tắc này lại quan trọng cho bạn và tôi đến vậy? Chà, hãy để tôi đưa cho bạn một ví dụ.

Giả sử bạn chỉ mới bắt đầu làm nông và tôi nói với bạn là tôi muốn mua 5,000 gia lúa mì. Bạn và tôi đã đồng ý mức giá cho mỗi gia lúa mì và bạn thì sắp sửa trồng lúa mì trên mảnh đất 10 mẫu Anh để chuẩn bị có mùa thu hoạch.

Tôi nghĩ bạn biết điều gì sẽ xảy ra. Bạn chắc chắn sẽ bị thiếu số lượng gia lúa mì để bán cho tôi theo hợp đồng. Tại sao? Vì bạn không biết cần bao nhiêu mẫu Anh để thu hoạch cho được 5,000 gia lúa mì.

CÓ BAO NHIÊU CƠ ĐỐC NHÂN ĐANG NGỒI XE TẢI CHỜ XẾP HÀNG ĐẶNG CHUẨN BỊ THU HOẠCH RỒI ĐEM RA THỊ TRƯỜNG TRONG KHI HỌ CHỈ TRỒNG CÓ HAI CÂY KHOAI TÂY CHỨ?

Đơn vị đo lường trong ví dụ người nông dân là số mẫu Anh diện tích đất ông ta trồng. Trong trường hợp người phụ

nữ kia thì là số hạt bình bà ta tìm được. Trong ví dụ của Chúa Giê-su thì là số hạt giống chúng ta gieo.

Vậy, nếu mùa gặt chúng ta mong đợi không đi theo đơn vị đo lường chúng ta thiết lập để nhận lãnh thì chúng ta sẽ bị thất vọng và có lẽ những người thiếu hiểu biết sẽ đổ thừa do Chúa vì những gì họ thấy chỉ là sự thất bại của Lời Chúa mà thôi.

Cho nên, câu hỏi đáng giá một triệu đô ở đây là: Nếu người nông dân cần 5,000 gạ lúa mì nhưng lại không biết cần bao nhiêu mẫu Anh để trồng trọt thì ông ta nên làm gì?

Hãy hỏi người nông dân lành nghề!

Bây giờ, hãy đưa nguyên tắc này vào hoàn cảnh thực tế mà lúc nào tôi cũng thấy.

Có một gia đình muốn trả cho xong số tiền 300,000 đô tiền thế chấp và họ biết họ cần gieo ra cũng như cần có sự hiệp ý giữa hai vợ chồng và họ cần khai phóng bằng đức tin. Nhưng họ nên gieo bao nhiêu? Lúc nào tôi cũng được đặt cho câu hỏi thế này. Nhưng họ cần gieo bao nhiêu để thiết lập định lượng cho mùa gặt 300,000 đô vậy? Họ không biết. Họ cần hỏi ai đó biết và ai đó nên là Đức Thánh Linh.

Hai vợ chồng chúng tôi lúc nào cũng nghe được câu trả lời thì thầm của Ngài cho câu hỏi đó. Thường thì nếu không được giảng dạy tốt, chúng tôi sẽ bỏ lỡ giọng nói nhỏ nhẹ đó là giọng nói chúng ta không thể nào thiếu được. Ví dụ, khi bạn gieo cho XYZ, bạn cảm nhận bạn nên gieo 1,000 đô. Ngay

lập tức, tâm trí của bạn sẽ nhảy ra vào nói, “Không, không, tôi không thể làm thế” hay tệ hơn, “Ồ! Sa-tan! Hãy lui ra!”

Có một điều bạn có thể chắc chắn đó là Sa-tan không bao giờ bảo bạn gieo nhiều hơn cho Vương quốc Đức Chúa Trời đâu. Hẳn thừa hiểu quy luật này của Vương quốc Chúa mà. Cho nên, trong trường hợp này, vì bạn chưa xây dựng sự tin chắc vào nguyên tắc thiết lập định lượng nên khi tâm trí bạn tranh luận, bạn sẽ gieo thông thường là 100 đô. Và dĩ nhiên, giống như ví dụ gạ lúa mì tôi cần vậy, bạn cực kỳ thiếu sản lượng thu hoạch.

Bây giờ, trước khi đi sâu hơn, tôi thật sự cần nói rõ với bạn một điều:

Con số bạn gieo đi không cứ nhất thiết là số lượng tiền bạn gieo đi đâu!

Đức Chúa Jêsu vừa ngó lên, thấy những kẻ giàu bỏ tiền lẻ vào rương, lại thấy một phụ nữ góa nghèo bỏ vào hai đồng tiền. Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, phụ nữ góa nghèo này đã bỏ vào nhiều hơn hết mọi người khác. Vì mọi người kia đều lấy của dư mình mà làm của dâng; nhưng phụ nữ này thiếu-thốn, mà đã dâng hết của mình có để nuôi mình.

— Lu-ca 21:1-4

Hãy để ý, Chúa Giê-su nói người đàn bà góa này dâng nhiều hơn bất kỳ ai dâng vào ngày hôm đó. Người giàu dâng số tiền nhiều hơn nhưng Kinh Thánh nói họ chỉ dâng của cải dư thừa hay thậm chí chúng ta có thể nói là tiền thừa của họ.

Còn người đàn bà goá đã dâng hết thấy những gì bà có và điều đó đòi hỏi một lượng đức tin lớn.

Dâng của dư thừa thì không cần đức tin lớn. Dĩ nhiên, sự ban cho rộng rãi xuất phát từ lòng bạn đó là điều tốt nhưng trong ngày hôm đó, người ta đứng đó xem mọi người đặt cái gì vào và nhiều lúc, đối với những người giàu có, họ hay dâng để được người ta công nhận, để xây dựng cho họ hình tượng tôn giáo ở giữa vòng cộng đồng giáo dân.

Như vậy, nếu nói số lượng tiền bạc bạn gieo ra thế nào, bạn sẽ nhận lại thế ấy sẽ là một định nghĩa chưa chính xác cho cách chúng ta thiết lập định lượng. Đúng, nó đóng vai trò rất lớn ở đây nhưng nó không phải là phần duy nhất.

Chúng ta cần nhớ cái gì là “lớn” đối với một người chứ không nhất thiết là lớn với người khác.

Ngày xưa, dâng ngàn đô là số tiền KHỦNG với tôi. Trên thực tế, lúc mới khởi nghiệp, chúng tôi dâng một lần cho vài tháng. Nhưng khi khả năng của chúng tôi tăng lên, chúng tôi có thể dâng nhiều hơn rất nhiều vì đức tin và sự xác quyết của chúng tôi cũng đã gia tăng.

Đây là điều tôi kể cho mọi người: Khi bạn gieo vì sự cung ứng bạn cần, hãy dành một phút và cầu nguyện xin Thánh Linh cho bạn biết bạn gieo cho cái gì và gieo ở đâu là được.

Thường thì khi gieo cho nhu cầu thường lệ không cần quá nhiều đức tin so với việc dâng để nhìn thấy sự bứt phá, chẳng hạn như để căn nhà của bạn được trả hết. Khi tôi gieo cho những điều to tát, tôi luôn muốn mình *cảm nhận* được điều đó. Ý tôi là tôi không chỉ muốn dâng nhiều hơn từ khoản dư

ra của tôi mà tôi còn muốn gieo đủ để *cảm nhận* đức tin của tôi cũng có mặt. Khoản dâng đủ lớn là khoảng có thể khiến cho xác thịt tôi phản ứng và tôi nghe tâm trí tôi lên tiếng, “*Mày chắc là khoản dâng này chứ?*”

Tôi biết Thánh Linh sẽ cho bạn biết con số khi bạn hỏi Ngài; nhưng phải đảm bảo là bạn thật sự chịu lắng nghe Ngài.

Tôi nhận được rất nhiều sự giúp đỡ ở khúc này. Vì tôi muốn thanh toán các hoá đơn, nên Drenda lắng nghe được con số khoản dâng chúng tôi sẽ dâng luôn dễ dàng và không có gì phải lưỡng lự. Bạn còn nhớ câu chuyện tôi kể bạn lúc tôi gieo 200,000 đô cho dự án xây dựng khu khuôn viên trường sở của hội thánh Faith Life lần đầu tiên không?

Chà, tôi chưa kể cho bạn nghe chi tiết câu chuyện này. Đây là sự kết ước trong vòng ba năm, không phải là số tiền nợ và đó là mục tiêu thời gian chúng tôi thiết lập khi đó. Khi ngày đó đến, chúng tôi biết rất rõ và chủ tâm gieo hạt giống đầu tiên, tôi thật sự đã nghĩ rằng khoản dâng 150,000 đô là tất cả những gì tôi muốn dâng. Nhưng Drenda tranh luận với tôi rằng cô ấy đã nghe được con số 200,000 từ Chúa. Tôi bỏ qua lời cô ấy nói và vẫn giữ lập trường 150,000 đô. Rồi vào buổi nhóm hôm đó, một lần nữa cô ấy nói chúng tôi phải dâng 200,000 đô, nhưng một lần nữa, tôi từ chối không nghe.

Ngay trước lúc dâng hiến vào ngày hôm đó, có một anh nông dân trong hội thánh đứng dậy và xin phép được phát biểu. Anh khuyến khích mọi người có mặt ở đó tin cậy Đức Chúa Trời là Đấng ban mùa gặt cho tất cả chúng tôi. Anh ấy tiếp tục giải thích rằng là nông dân, anh vô cùng tự tin về quy

luật gieo và gặt để sinh tồn và những quy luật đó là đáng tin cậy. Anh nói năm nào anh cũng chỉ 200,000 chỉ để mua gieo trồng. Rồi anh tiếp tục nói rằng, ban đầu, có thể việc này trông rất ngu ngốc khi ném 200,000 đô vào đất mỗi khi gieo trồng mà không có cách nào có thể thu lại được. Nhưng rồi anh nhấn mạnh rằng quy luật gieo gặt luôn tồn tại cùng với mùa thu hoạch, đó là mùa thu hoạch sẽ luôn lớn hơn con số 200,000 đô anh chi cho việc gieo giống.

Drenda thọc một cái thật mạnh vào hông tôi. Tôi đã có manh mối - 200,000 đô và đó là con số chúng tôi đã gieo. Và bạn có nhớ cách Chúa hành động trong lòng bà phó chủ tịch công ty thưởng khoản thưởng hằng năm là 200,000 đô cho vợ chồng tôi năm đó không - đó chính xác là con số 200,000 đô. Chúng tôi thậm chí còn không mất một cật nào khi gieo số lượng hạt giống đó nữa. Và như tôi đã nói ở chương trước, khoản thưởng hằng năm đó được kéo dài từ lúc đó cho đến tận bây giờ và chúng tôi được trả lương hậu hĩnh, trên 2 triệu đô.

Bạn thấy không, tâm trí của Drenda không hề gói gọn trong việc chi trả các khoản hoá đơn, cô ấy không để cho nỗi sợ có cơ hội ngóc đầu lên. Đơn giản là cô ấy lắng nghe Chúa. Và trên thực tế, đó cũng là tất cả những gì tôi cần làm. Nhưng đó là lần đầu tiên chúng tôi gieo con số như vậy và vâng, tôi đã sợ khi định gieo 150,000 đô. Nhưng tôi tạ ơn Chúa vì vợ tôi, người luôn khích lệ tôi tin cậy Chúa để dâng con số cao hơn.

Sẽ *luôn* đòi hỏi đức tin khi gieo, *luôn luôn* như vậy. Vậy, đừng để nỗi sợ ngăn chúng ta đến với mùa gặt mà Chúa đang cố giúp chúng ta nhận được.

Hãy biết rõ điều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều.

—2 Cô-rinh-tô 9:6

Trong văn cảnh này, Phao-lô đang thu tiền dâng để dâng cho hội thánh khác và ông đang nhắc nhở mọi người về nguyên tắc tôi đã dạy họ trước đó, đó là, họ sẽ gặt những gì họ gieo theo lượng họ gieo. Phao-lô đang nói về nguyên tắc thiết lập định lượng.

Khi Phi-e-rơ trao con tàu của mình cho Chúa Giê-su sử dụng ngày hôm đó, chúng ta thấy con tàu của Gia-cơ và Giăng cũng đầy ắp cá như tàu cá của Phi-e-rơ qua đức tin của mình vì họ là những cộng sự của nhau. Nhưng hãy để tôi hỏi bạn: Nếu Phi-e-rơ có 1,000 con tàu kinh doanh ngày hôm đó thì sẽ có bao nhiêu con tàu đầy ắp cá vậy?

Nếu bạn trả lời 1,000 con tàu đầy ắp cá thì bạn đã nói đúng rồi đó.

Một lần nữa, chúng ta thấy định lượng đã được thiết lập. Định lượng bạn thiết lập chính là *công-te-nơ* để Chúa lấp đầy. Cho nên, tôi khích lệ bạn hãy thiết lập định lượng bằng một khái tượng lớn. Bạn sẽ không muốn nhìn lại và nói, “Wow, cổ phiếu đã tăng lên 300% chỉ trong vòng ba giờ đồng hồ. Nếu biết vậy thì ước gì mình đã mua nhiều cổ phiếu hơn rồi!”

Vậy nên, điều gì khiến tôi chỉ bỏ ra 1,500 đô mua cổ phiếu vào đêm đó sau khi tôi được Thánh Linh cảm động vậy? Chà, đối với tôi, thì đó là do tôi không chịu cầu hỏi Chúa về số tiền

tôi cần mua. Tôi chỉ hành động theo tâm trí của tôi, và tôi đã bỏ lỡ tiếng nói của Đức Chúa Trời.

Bây giờ, xin đừng chạy ra ngoài và chạy một đồng cổ phiếu sau khi bạn nghe câu chuyện này nhé. Vì như tôi đã nói trước đây, tôi không đặt nặng chuyện tiền bạc vào thị trường chứng khoán. Nhưng Đức Chúa Trời đã thực hiện ý Ngài vào đêm hôm đó - Ngài ban hạt giống để gieo và bánh để ăn và sẽ là một lời nhắc nhở tốt cho chúng ta, đó là chính *chúng ta* là người thiết lập định lượng.

Tôi hi vọng bạn sẽ nhớ câu chuyện này nếu lần sau Chúa có vỗ nhẹ vai bạn để kêu gọi bạn đầu tư cho nhiệm vụ của Ngài nhé!

Tất cả chúng ta đều phải để cho Ngài huấn luyện chúng ta trong lãnh vực này.

Tôi còn nhớ khi thị trường bất động sản tại Florida bị hạ thấp do khủng hoảng vào năm 2009. Chúng tôi có nhiều bạn bè sống ở miền duyên hải và chúng tôi thường hay đến thăm họ. Suốt thời gian đó, ngôi nhà nào ở tại Florida cũng đều được đăng bán. Lúc chúng tôi đi dọc theo bờ biển với bạn bè của chúng tôi vào một ngày nọ, anh ấy mới nói, “Tôi muốn anh xem một thứ.”

Chúng tôi đi lại căn nhà có treo tấm biển cần bán nhà trên đó. Giá của hai căn nhà nằm trên mảnh đất đó chỉ còn 695,000 đô. (Vâng, bạn đọc đúng rồi đấy, hai căn nhà ở khu vực bờ biển có giá 695,000 đô. Chúng còn bao gồm cả nội thất nữa. Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều đồng ý rằng đó là giá quá hời.) Một căn đã được thuê và sẽ mang lại khoản thu nhập cao vì

những căn nhà này đều nằm ngay trên bờ biển. Nhưng chỉ là tôi không tài nào nhìn thấy mình có khả năng chi trả tại thời điểm đó và tôi đã bỏ qua việc mua hai căn nhà này. (Tôi biết, tôi biết, không khôn ngoan lắm). Bạn tôi lúc đó đã có nhiều căn nhà lắm rồi và anh ấy không muốn có thêm công việc quản lý hai căn này tại thời điểm đó một khi anh ấy mua chúng nữa. Ý tôi là, anh ấy dẫn chúng tôi đến ngay hai căn nhà đó. Không phải ngày nào cũng có triệu phú sẵn lòng cho bạn lời cố vấn và nói rằng, “Đây là điều tôi sẽ làm” đâu. Dĩ nhiên, Drenda đã nói chúng tôi nên mua nhưng tôi lại không nhúc nhích gì.

Chà, bạn có thể đoán được kết quả rồi đó. Hai căn nhà sau đó đã được bán và chỉ vài năm sau thôi, chúng đã được bán lại với giá 3 triệu đô.

ĐỪNG ĐỂ SỢ HÃI NÓI CHUYỆN VỚI BẠN LÚC BẠN GIEO GIỐNG VÀ THIẾT LẬP ĐỊNH LƯỢNG.

Bạn biết tôi đã buồn và thất vọng cỡ nào rồi đó! Tôi thậm chí còn không cầu nguyện vào ngày hôm đó nữa kìa. Tôi đã phớt lờ sự khôn ngoan của Đức

Thánh Linh. Tôi phớt lờ sự khôn ngoan của bạn tôi và vợ tôi, là những người rất khôn ngoan. Tôi vẫn nói không vì tôi chỉ nhìn biết và thấy được khoản tiền chúng tôi có trước mắt mà thôi cùng với sự suy thoái của nền kinh tế nữa, nên tôi không thấy thoải mái nếu mua nhà. Nhưng như tôi đã nói, tôi đã không cầu hỏi Chúa về chuyện đó, là sai lầm tôi đã phải trả giá đắt.

Không may thay, tôi còn bỏ lỡ nhiều mùa gặt lắm (không phải tất cả nhưng đủ nhiều) và Chúa phải xử lý tôi về chuyện này.

Một ngày nọ cách đây nhiều năm, Drenda vừa vô tình bắt gặp Kenneth Copeland trong lúc cô ấy đang ở khu nghỉ dưỡng và anh ấy đã mời vợ tôi ăn sáng cùng với anh và vợ anh là Gloria.

Lúc ngồi vào bàn ăn, Kenneth nói anh có lời muốn nói với vợ chồng tôi. Drenda mới ghi âm lại trên điện thoại vì lúc đó tôi không đi cùng cô ấy được. Anh ấy đã nói lời này:

“Ta đã cố gắng đem nhà cửa, đất đai đến cho con nhưng con không để Ta làm việc.”

Wow, thật là lời trách mắng đau đớn. Nhưng khi nghĩ lại tôi đã nói không với rất nhiều thứ, thì tôi thấy đó là lỗi của tôi. Cho nên tôi đã quyết định từ ngày đó trở đi, tôi sẽ không bao giờ để lỡ bất kỳ mùa gặt nào nữa. Một khi tôi ra quyết định đó xong thì kinh ngạc làm sao, Chúa mang nhiều thứ đến cho tôi theo cách thật mau chóng cho những gì tôi gieo đi.

Cho nên, đừng để sợ hãi nói chuyện với bạn lúc bạn gieo giống và thiết lập định lượng. Hãy can đảm. Vì bạn sẽ không biết Chúa mang nhiều thứ đến với bạn như thế nào đâu nhưng tôi biết chắc người đàn bà goá trong 2 Các Vua chương 4 đã không hình dung ra nỗi chuyện đã xảy ra đối với dầu trong bình đó. Nếu không, chúng ta có lẽ sẽ đọc được câu chuyện về người đàn bà goá, nhưng là một người đàn bà goá tí phú buồn dầu ngày hôm nay rồi.

Cuối cùng, bạn hãy nhớ, khi bạn gieo giống nhiều hơn, bạn sẽ luôn gặt mùa gặt lớn hơn. Ngày hôm nay bạn đang

sống từ mùa gặt của ngày hôm qua, cho nên bạn phải nhớ trong đầu mình suy nghĩ này mỗi khi bạn gieo giống.

Và cũng hãy nhớ rằng, sẽ luôn có lúc bạn cảm thấy tối tăm nhất sau khi bạn gieo giống. Thùng hạt giống có vẻ trống rỗng và cây trồng vẫn chưa mọc nhưng nó bắt đầu đâm chồi rồi đó. Bạn phải bám chặt vào Lời Chúa, hãy mạnh mẽ và cầu nguyện trong Thánh Linh để xin sự hướng dẫn và chi tiết mùa gặt mà Đức Chúa Trời chuẩn bị mang đến cho bạn.

Tôi muốn kết thúc chương này bằng câu chuyện tôi đã kể nhiều lần trước đây. Nó liên quan đến một trong những nhân viên kinh doanh của tôi, cách đây nhiều năm, lúc tôi lần đầu tiên học về nguyên tắc thiết lập định lượng. Cậu ta đang xây nhà mới và như hầu hết những căn nhà mới được xây lên, đều có khuynh hướng vượt quá ngân sách. Sẽ luôn có thứ gì đó bị thay đổi hoặc mua thêm làm thay đổi ngân sách cuối cùng.

Chà, trong trường hợp này, bạn tôi đã hoàn toàn mệt mỏi vì tiền trong ngân hàng đã được tính sẵn sẽ chi vào khoản nào rồi và bây giờ, cậu ấy bị thiếu. Nếu tôi còn nhớ rõ vấn đề, thì cậu ấy đã không có đủ tiền để chi trả cho phần kệ bếp. Tôi nghĩ cậu ấy thiếu đâu đó tầm 25,000 đô.

Vào một đêm nọ, một trong những nhân viên bán hàng khác của tôi mới cùng với anh chàng đang xây nhà đến nhóm buổi nhóm thờ phượng. Lúc kết thúc sứ điệp, mục sư đứng dậy kêu gọi dâng hiến vì một lý do nhất định nào đó mà tôi không biết chi tiết nhưng cậu nhân viên bán hàng đi cùng anh chàng đang xây nhà mới chạy lại kể cho tôi nghe và nói rằng

anh chàng đang xây nhà này dường như đang tranh chiến điều gì đó vào đêm hôm ấy.

Cậu ta giải thích anh chàng đang xây nhà này bước lên phía trước hội thánh và dâng hiến rồi đi về chỗ ngồi. Nhưng dường như cậu ta đang xúc động lắm. Rồi anh chàng này mới kể tiếp cho tôi rằng cậu kia lại đứng dậy, tiến lên phía trước và dâng hiến lần hai rồi cậu ta về lại chỗ ngồi, nhưng dường như lần này cậu ta còn xúc động mạnh hơn lần trước nữa. Cậu ta ngồi đó khoảng vài phút rồi khỏ sở đứng dậy, dâng hiến lần ba. Lúc đó khi trở về chỗ ngồi, dường như cậu ta đã thấy bình an và không còn xúc động nữa.

Khoảng tháng sau, cậu nhân viên bán hàng đang xây nhà mới làm chứng rằng đêm đó, cậu ta đã dâng hiến cho tại hội thánh và cậu ta cần trả hết tiền cho kệ bếp của nhà mình. Nếu tôi nhớ chính xác, người chủ thầu đã quyết định giảm 50% giá kệ bếp và cậu ta đã có đủ tiền để trả hết cho kệ bếp.

Vậy, điều gì đã xảy ra vào đêm hôm đó? Cậu nhân viên kinh doanh đang xây nhà đã kể với tôi rằng cậu ta sẽ không cảm thấy bình an nếu không lên dâng hiến toàn bộ số tiền anh ta có vào lần thứ ba. Bạn thấy không, cậu ta đã cầu nguyện để có cách trả được số tiền 25,000 và Đức Thánh Linh đã dẫn dắt cậu ta đến chỗ thiết lập định lượng cần thiết để mang mùa gặt cậu ấy đang mong chờ đến với mình.

Cho nên, hãy nhớ kĩ quy luật vô cùng quan trọng này của Vương quốc - quy luật thiết lập định lượng - cho lần gieo giống kế tiếp của bạn.

CHƯƠNG 10

VỊ VUA HÀO PHÓNG

Tôi chắc chắn tất cả chúng ta đều đã làm điều này rồi. Đó là sẽ có người bước lại, khen chúng ta và chúng ta sẽ nói thế này, “Ồ, tôi đã được mua cái này với mức giá giảm 5% ở cửa hàng sửa chữa ô-tô đấy!”

Tại sao chúng ta lại nói như vậy? Tại sao chúng ta lại cảm thấy xấu hổ khi sở hữu thứ gì đó xinh đẹp chứ? Thật thú vị nhưng cũng thật buồn lúc chúng tôi xây nhà mới tại vùng quê cách đây hơn 20 năm, chúng tôi thật sự đã cầu nguyện xin Chúa cho căn nhà bề thế bên trong nhưng trông nhỏ nhắn ở bên ngoài. Chúng tôi đều là những tân mục sư và chúng tôi cảm thấy mọi người sẽ buồn nếu chúng tôi xây được nhà to. Lúc đó, chúng tôi không nhận lương từ hội thánh - tiền của hội thánh đến từ tiền chúng tôi tự kinh doanh được và chúng tôi dùng tiền đó để xây dựng hội thánh - nhưng vì một số lý do nào đó, chúng tôi cảm thấy mọi người sẽ nghĩ chúng tôi nhận tiền từ hội thánh. Cho nên chúng tôi đã xây căn nhà với diện tích rộng 715m², nhưng nếu bạn nhìn vào căn nhà, về cơ bản nó giống như căn nhà hai tầng lầu thông thường vậy thôi.

Sau đó, chúng tôi mới biết mình đã ngu ngốc như thế nào. Tại sao chúng tôi lại phải xấu hổ với phước hạnh Chúa ban chứ?

Tôi dùng câu chuyện tương tự như thế này trong nhiều hội nghị.

Giả sử tôi lăn qua lăn lại trên sàn nhà với bộ đồ nhàu nhĩ và bữa tối ngày hôm đó như là để ăn mừng - ngày Drenda và tôi đã trả xong căn nhà. Rồi tôi chia sẻ chúng tôi đã vất vả làm việc (có lúc làm đến 80 giờ một tuần) để trả được nợ cho căn nhà, nhưng cuối cùng chúng tôi cũng đã trả xong.

Mọi người sẽ vỗ tay và hò hét. Tại sao? Vì có người đã thật sự phá vỡ được hệ thống đó. Đã có lối thoát rồi.

Nhưng nếu tôi bước đi trên sàn nhà và nói, “Hôm nay, có một người xa lạ đã đến và cho chúng tôi một triệu đô và chúng tôi đã dùng nó để trả xong căn nhà.”

Mọi người sẽ nói thật không công bằng. Tại sao? Vì chúng ta lớn lên trong hệ thống rửa sạch của lao nhọc và đổ mồ hôi sôi nước mắt. Đó là cách chúng ta được tôi luyện để có được sự cung ứng. Dĩ nhiên, đây là hệ thống nô lệ vì hầu hết không bao giờ có ai ăn mừng bất kỳ ý nghĩa tự do tài chính thực sự nào cả. Và vì điều này, hầu như không có ai tìm thấy được mục đích thật sự của họ, DNA thuộc linh của họ. Vì hệ thống sinh tồn chúng ta đang sống mà hầu hết mọi quyết định tài chính được đưa ra đều xoay quanh *tiền bạc* chứ không phải *mục đích*. Con người mơ ước tự do để theo đuổi giấc mơ và đam mê nhưng với hầu hết mọi người, điều đó không bao giờ xảy ra.

Cách đây vài năm, Đức Chúa Trời bắt đầu xử lý phần gấp đôi cùng với tôi cũng như làm sao để phần gấp đôi đó thuộc về chúng tôi. Phần gấp đôi sẽ khiến chúng ta được tự do khỏi hệ thống rửa sả của sự sinh tồn cũng như phải lao nhọc đổ mồ hôi nước mắt trong quả đất chỉ để sống sót.

Nói tóm lại, phần gấp đôi có nghĩa *hơn cả đủ*. Việc có nhiều hơn mức đầy đủ sẽ cho phép chúng ta sống tự do khỏi nợ nần và có thể ở trong nhiệm vụ thay vì cuộc sống mưu sinh.

Mặc dầu tôi đã có nói về phần gấp đôi trong nhiều buổi hội thảo suốt nhiều năm, nhưng tôi vẫn cảm thấy Chúa muốn chỉ cho tôi thấy thứ gì đó về phần gấp đôi này mà tôi vẫn chưa hiểu hết. Tôi biết còn có nhiều hơn những thứ tôi đang nhìn thấy và tôi đã xin Đức Thánh Linh chỉ cho tôi thấy đó là gì.

Tôi bắt đầu nghiên cứu Kinh Thánh nói về phần gấp đôi và chờ đợi Chúa chỉ cho tôi cái tôi đã bỏ sót. Chà, Ngài đã thu hút sự chú ý của tôi bằng một minh họa cực kỳ sâu sắc cho những gì Ngài đang chỉ cho tôi, là những điều tôi thậm chí còn không suy tưởng được.

Tôi nhận được cuộc gọi từ một người đàn ông tử tế tôi chưa từng gặp qua, là một trong những cộng sự trong chức vụ của tôi. Sau khi đọc nhiều sách của tôi, ông biết tôi rất thích đi săn, cho nên ông đã gọi cho tôi và nói, “Tôi muốn mua tặng mục sư một khẩu súng săn. Có mẫu nào mà mục sư chưa có không?”

Lúc đó, tôi thường dùng cây súng bắn đạn ghém cơ bản dành cho mọi thể loại đi săn của tôi, từ săn nai cho đến săn vịt, gà lôi và thỏ. Tôi còn có một khẩu súng hai nòng, loại 20

gauge từ năm tôi 16 tuổi do cha tôi tặng. Nhưng tôi luôn bị hấp dẫn bởi những khẩu súng săn xinh đẹp loại nòng trên và nòng dưới mà tôi đã nhìn thấy trên các tờ tạp chí đi săn nhiều lần trước đó. Chúng lúc nào cũng xinh đẹp với sự chạm trổ trên phần thân bằng gỗ cực kỳ hoàn hảo và tinh xảo. Cho nên, tôi mới nói với ông ấy loại súng đó. Tôi bị sốc khi ông ấy nói rằng ông ấy sẽ gửi tặng tôi khẩu súng như vậy. Chắc chắn đây là điều bất thường và tôi rất hào hứng.

Đủ chắc chắn, một tuần sau đó, có một cái hộp được đặt trong văn phòng hội thánh của tôi, và lúc tôi mở nó ra, đó không phải là một mà là *hai* cây súng săn đẹp nhất loại nòng trên và nòng dưới tôi từng được thấy.

Tôi nhanh chóng gọi lại để cảm ơn ông vì món quà hết sức tuyệt vời như thế.

Một tuần sau đó, ông ấy lại gửi cho tôi thêm hai cây súng nữa! Bây giờ, tôi có đến bốn cây súng đi săn tuyệt nhất tôi từng được sở hữu. Tôi lại gọi cho ông và ông trả lời rằng thường thì không ai gọi điện lại để cảm ơn ông về món quà; nhưng tôi đã làm như vậy nên ông ấy nghĩ ông ấy sẽ gửi tặng tôi thêm hai cây nữa. Dĩ nhiên, tôi biết đây là điều gì đó Chúa mang đến. Ý tôi là chúng đến trong hình thức hai cây một lần và tôi đã hỏi Ngài liệu đó có phải phần gấp đôi.

Chà, để cắt ngắn câu chuyện, súng săn bắt đầu chạy đến thùng thư nhà tôi, luôn ở dạng hai cây một lần. Trước đó rất lâu, có lẽ tôi có đến MƯỜI BỐN khẩu súng săn mới toanh, tất cả đều chất lượng cao. Giá của chúng không hề rẻ. Những cây súng này đáng giá hàng ngàn đô la.

Rồi, tôi được tặng hai chiếc xe Cadillac Escalade SUV. Lúc đó, chúng tôi đang lái chiếc Honda Pilot đã chạy được mười năm, là chiếc chúng tôi rất thích (Hiệu Honda luôn là những chiếc xe rất tuyệt) chỉ có điều chúng không phải chiếc Escalade.

Drenda đã muốn mua một chiếc túi hiệu Louis Vuitton nhiều năm rồi và tôi đã tặng cô ấy một chiếc khăn dẹt Giáng sinh cách đây vài năm. Nhưng vào ngày sinh nhật năm đó của vợ tôi, cô ấy đã nhận được - bạn đoán xem - HAI chiếc túi hiệu Louis Vuitton từ hai người khác nhau.

Đồng thời trong thời kỳ này, chiếc máy bay thứ hai của chúng tôi cũng xuất hiện, còn cả hai căn nhà nằm ở khu bờ biển và đỉnh điểm của chuyện này, đó là vào dịp Giáng sinh, chúng tôi được tặng hai chiếc áo khoác da lông chồn vizon, mỗi cái trị giá 10,000 đô.

Hãy để tôi tạm dừng tại đây và nhấn mạnh rằng tôi không khoe mẽ vì tôi chẳng có công lao gì ở đây cả!!!! Những khẩu súng xuất hiện. Hai chiếc xe hơi Cadillac Escalade xuất hiện. Hai chiếc túi xuất hiện. Hai chiếc áo khoác da lông chồn vizon xuất hiện.

Dĩ nhiên, hai căn nhà thì chúng tôi có liên quan nhiều hơn nhưng chúng tôi đã gieo hạt giống cho căn nhà khu bờ biển cách đó lâu rồi. Tôi không biết chuyện đó và cô ấy cũng không nói cho tôi biết vào khi đó, nhưng trước đó vài năm, Drenda đã tìm thấy căn nhà cô ấy yêu thích trên một tờ tạp chí nhà đất. Cô ấy nhớ cô ấy đã chỉ vào bức hình và nói rằng, “Chúa ôi! Con muốn căn nhà đó quá!” Lúc đó, chúng tôi có quá nhiều kết ước tài chính cũng như có nhiều dự án thật sự

cần phải có tiền mặt sẵn nên không thể nói mua nhà ở Florida là mua được ngay, nhưng chúng tôi biết căn nhà sẽ xuất hiện đúng thời điểm của nó.

Một ngày kia, đang lúc chạy bộ, Chúa phán với tôi, “*Con hãy bảo Drenda đi Florida, ngày mai con sẽ mua tặng cho vợ con ngôi nhà bên bờ biển trong tuần này.*” Chắc ngày mai sẽ có phần gay cấn đây, nên tôi đã đáp lại với Ngài rằng, “Wow, chà, dạ rồi, thưa Chúa của con!”

Thế là Drenda đi xuống Florida và xem khắp một lượt 25 căn nhà ở đó. Trong số những căn nhà cô ấy xem, có một ngôi nhà đã thật sự thu hút sự chú ý của vợ tôi và cô ấy cảm giác đó sẽ là nhà của cô ấy.

Tôi bay xuống Florida và cùng đi xem nhà với cô ấy và cũng nhất trí với cô ấy rằng căn nhà đó đúng là rất tuyệt. (Vào lúc này, cô ấy đã hoàn toàn quên mất chuyện cái ngày cô chỉ tay vào bức hình trong tạp chí bất động sản và tuyên bố cô ấy sẽ có được căn nhà đó. Tính đến thời điểm đó thì cũng đã ba năm rồi và chúng tôi cũng chưa bao giờ tận mắt thấy căn nhà cô ấy đã chỉ đó cả.)

Chúng tôi đã bàn bạc hợp đồng về căn nhà cô ấy muốn; và rồi, một ngày kia, khi đang ngồi trong căn nhà tại Ohio để thảo luận về một số điều khoản hợp đồng yêu cầu phải nghiên cứu kỹ lưỡng thì bất thành linh, Drenda la lên, “Đó là căn nhà của em!”

Tôi quay sang cô ấy, vì lúc đó chúng tôi đang cùng nhau bàn bạc về chuyện hợp đồng mua nhà và mọi thứ sắp xong rồi. Tôi nói, “Dĩ nhiên, đó là nhà em!”

Rồi vợ tôi đáp, “Anh không hiểu đâu!” “Đó *chính xác là căn nhà* em đã chỉ tay vào bức hình nằm trong tạp chí bất động sản vài năm trước!”

Rồi tôi sực nhớ lại tờ tạp chí bất động sản cô ấy đã xem cách đây ba năm với những nét đặc trưng thuộc về ngôi nhà chúng tôi sắp mua đây. Há lại có thể cùng một ngôi nhà sao? Nhưng Drenda chắc chắn là ngôi nhà đó và cô ấy bắt đầu kể ra những nét đặc trưng của ngôi nhà mà cô ấy đã để mất suốt nhiều năm trước. Chúng hoàn toàn khớp với căn nhà chúng tôi sắp mua! Cho nên, tôi đã tiến hành vài cuộc nghiên cứu và khá chắc chắn, căn nhà chúng tôi sắp mua khi đó thật sự được đăng bán lúc cô ấy công bố nó sẽ là của cô ấy. Nhưng khi tôi nhìn thấy sự việc này, vì một vài lý do, về cơ bản thì sau khi cô ấy đã tuyên bố ngôi nhà sẽ thuộc về cô thì nó đã bị gỡ xuống khỏi trang rao bán trên thị trường bất động sản.

Lúc tìm hiểu về lịch sử của căn nhà này, tôi đã biết nó đã được gỡ xuống khỏi thị trường kể từ thời điểm đó mãi cho đến vài ngày trước lúc chúng tôi chuẩn bị đi mua nhà thì nó lại được đăng lên thị trường. Hèn gì Đức Thánh Linh đã bảo tôi nói vợ ngày mai đi xuống Florida!

Cho nên, chúng tôi đã mua căn nhà bên bờ biển đó và cuối cùng Drenda cũng có được ngôi nhà, là điều gì đó như là giấc mơ cả đời của cô ấy vậy! Rồi trong năm đó, chúng tôi được thừa kế căn nhà thứ hai cũng bên bờ biển nhưng mà là ở Canada. Wow!

Nếu bạn có quên thì xin nhớ cho rằng mọi thứ Chúa đem đến cho chúng tôi là tốt bực; Ý tôi là đỉnh điểm nhất trong

phép lạ phần gấp đôi. Chúng tôi khá sốc vì tất cả những điều đã xảy ra. Nhưng Chúa phán với tôi và Ngài nói rằng, “*Ta biết con KHÔNG CẦN đến 14 khâu súng săn. Ta cũng biết con không cần hai chiếc Escalade...*” và Ngài còn liệt kê nhiều thứ khác nữa.

Rồi Ngài tiếp tục nói, “*Ta không muốn con cái Ta phải lo nghĩ. Các con đã sở hữu toàn bộ quả đất và Ta rất vui lòng ban cho các con mọi điều tốt đẹp.*”

NGÀI NHẮC NHỞ TÔI RẰNG NGÀI LÀ ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA SỰ DƯ DẬT, NGÀI LÀ ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA NHỮNG PHẦN GẤP ĐÔI.

Ngài nhắc nhở tôi rằng Ngài là Đức Chúa Trời của sự dư dật, Ngài là Đức Chúa Trời của những phần gấp đôi. Rồi Ngài nói dân sự Ngài chưa suy nghĩ lớn, cũng chưa mơ những giấc mơ đủ lớn và họ đang giới hạn những gì Ngài có thể làm cho họ.

Drenda và tôi nhìn lại tất cả những gì Chúa đã chỉ cho chúng tôi. Chúng tôi thấy mình cần nói cho mọi người biết về phần gấp đôi. Phần gấp đôi không nhất thiết cái gì cũng phải được hiểu theo nghĩa đen ở con số hai - Chúa đang dùng khái niệm phần gấp đôi để thu hút sự chú ý của tôi. Phần gấp đôi có nghĩa còn *hơn cả đủ*.

Rồi Ngài bảo tôi hãy đi dạy cho hội thánh tôi biết về phần gấp đôi và tôi sẽ là người đi nói mọi thứ Chúa sai tôi đến với họ cũng như làm sao để sự ấy xảy ra.

Bấy giờ, Drenda và tôi sống khá kín tiếng về những gì chúng tôi có, vì vật chất không phải là sự sống và chắc chắn

là chúng tôi không nhấn mạnh về của cải vật chất hay khiến bạn tìm kiếm vật chất. Chỉ là chúng tôi không muốn tìm kiếm những thứ này; hoàn toàn là do Chúa đem đến. Vì thế, chúng tôi đã dạy xuyên suốt về phần gấp đôi trong vòng 11 tuần cho hội thánh và tôi nghĩ có lẽ đây là hiệu quả sâu sắc nhất ảnh hưởng lên tài chính của dân sự tôi hơn bất kỳ loạt bài nào khác chúng tôi từng dạy.

Nhưng bạn biết điều gì không? Cũng có người rời bỏ hội thánh vì họ cảm thấy bị vấp phạm bởi những điều tôi chia sẻ. Họ nghĩ tôi không cần phải có tất cả những khẩu súng này hay hai chiếc Escalade, hay hai ngôi nhà bên bờ biển, hay hai chiếc chuyên cơ, hay hai cái áo khoác lông chồn vizon. Họ nghĩ tôi chỉ khoe mẽ và chú trọng vào *vật chất*.

Nhưng họ đã bỏ lỡ điểm quan trọng nhất - Đức Chúa Trời muốn chỉ cho chúng ta thấy rằng Ngài còn hơn cả đủ. Vương quốc Ngài không phải chỉ để sinh tồn như quả đất. Vương quốc Ngài là vương quốc của những sự nhiều hơn cả đủ, và Ngài rất vui thích khi chăm sóc tốt được cho con cái Ngài.

Tôi phải nhắc mọi người nhớ rằng tôi không làm điều này. Mà chính Chúa là Đấng hành động - không phải ai cũng cần ngồi xe sang, đất tiền đâu, nhưng chỉ là Ngài muốn chúng ta ngừng cài đặt và giới hạn Ngài. Ngài muốn chúng ta ngừng nói không như một thói quen, ngừng giới hạn Ngài khỏi những gì Ngài muốn thực hiện. Ngài muốn chúng ta biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời của nhiều hơn cả đủ.

Sự hiểu biết này rất quan trọng cho phần thảo luận làm người rộng rãi của chúng ta. Bạn phải có thứ gì đó để rộng

rãi chứ, đặc biệt là có thể rộng rãi trong mọi dịp tiện. Tôi biết Ngài đã thu hút được tôi và tôi đã học cách không bao giờ xấu hổ về sự nhân từ của Đức Chúa Trời nữa.

Mùa thu tiếp theo, một mục sư địa phương hỏi xin tôi cho phép ông săn bắn trên đất nhà tôi. Tôi luôn nói với người dân rằng họ không được đi săn trên đất nhà tôi cho đến chừng các con tôi và tôi có thịt nai trong tủ lạnh, rồi sau đó tôi sẽ để họ đi săn trước lúc kết thúc mùa săn. Chà, mùa thu năm đó, tất cả chúng tôi đều có thịt nai trong tủ lạnh, cho nên tôi đã mời vị mục sư đó đến đất nhà tôi.

Ngày vị mục sư đó đến, tôi gặp ông ở bên ngoài để hướng dẫn ông vài thứ trước khi ông đi săn. Tôi thấy ông đang sử dụng khẩu súng bắn chim đã cũ, có nghĩa nó có hạt đồng trên chỗ nhắm bắn. Nó không được thiết kế để săn nai. Khi săn nai, bạn phải tiếp cận gần sát con nai, còn những khẩu súng bắn chim thì chúng không được thiết kế để bắn nai chính xác được. Nhưng dĩ nhiên, bạn có thể sử dụng chúng như tôi đã làm vài lần trong suốt sự nghiệp săn nai của mình.

Nhưng lúc ngồi trò chuyện với mục sư đó, tôi nhớ tôi được Chúa tặng cho một trong những khẩu súng săn nai rất đẹp. Trên thực tế, nó rất đỉnh. Tôi cảm thấy Thánh Linh nói, *“Tại sao con không tặng cho mục sư này cây súng săn nai mà Ta đã tặng con nhỉ? Con có nhiều cây súng săn nai khác nữa, trong khi ông ấy chưa có cây súng tốt nào để đi săn cả.”*

Thế là, tôi tặng cây súng đó cho mục sư ấy và ông rất vui. Món quà đó nói với ông rằng Chúa là Đấng nhân từ và nó khích lệ ông hướng về Ngài.

Bạn còn nhớ tôi đã nói với bạn ở những chương trước - rằng, có một số món tiền và một số thứ đồ bạn đang nắm giữ lại không phải để dành cho bạn không? Chúa sai nó đến với bạn để đáp ứng nhu cầu của người khác.

Sở dĩ tôi nói tất cả những điều này là để bạn biết rằng: Bạn gắn chặt với vương quốc giàu có, với đức vua hào phóng, nhưng bạn sẽ không vui hưởng được cái gì trong Vương quốc đó nếu bạn không bẻ gãy linh nghèo đói khiến bạn chỉ biết nắm giữ mọi thứ bạn có cho riêng mình.

Tôi biết có lẽ bạn đã xem một số chương trình truyền hình, bạn thấy có những người lúc nào cũng cố ôm khư khư mọi thứ, đó là nơi họ thật sự cần được can thiệp. Nhà cửa đầy đồ đồng nát đến nỗi bạn không đi qua đi lại được. Có nhiều lúc, có nhà còn bị sập sệ hay phải được xây lại vì nó không thể sửa nổi nữa. Tấm lòng chúng ta nhìn cũng giống như vậy khi lòng chúng ta đầy tham lam và chỉ muốn ôm khư khư mọi thứ cho mình để đề phòng những ngày mưa gió. Tiền bạc và của cải không cần phải nắm chặt vậy đâu.

Thật sự khó lòng rộng rãi khi bạn phải vật lộn với sự sinh tồn. Đức Chúa Trời muốn bạn biết rằng trong nhà Ngài có nhiều thứ lắm, cho nên hãy thoải mái làm người rộng rãi. Sự rộng rãi của bạn sẽ mời gọi mọi người đến với Vương quốc Đức Chúa Trời và mở lòng họ đón nhận sự nhân từ và hào phóng của Ngài. Hãy nhớ, sự nhân từ của Đức Chúa Trời sẽ dẫn người khác đến sự ăn năn.

Vả, nước thiên đàng giống như người chủ nhà kia, tặng sáng đi ra, để muốn người làm công cho vườn nho mình. Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình.

Ước chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ, thì nói cùng họ rằng: “Các người hãy đi vào vườn nho ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho.” Họ liền đi.

Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. Ước chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: “Sao các người đứng đây cả ngày không làm gì hết?”

Họ trả lời rằng: “Vì không ai muốn chúng tôi.”

Người chủ nói với họ rằng: “Các người cũng hãy đi vào vườn nho ta.”

Đến tối, chủ vườn nho nói với người giữ việc rằng: “Hãy gọi những người làm công mà trả tiền công cho họ, khởi từ người rớt cho đến người đầu.”

Những người làm công mượn từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người được một đơ-ni-ê. Rồi tới phiên những người đầu đến, tưởng lãnh được nhiều hơn; song họ cũng lãnh mỗi người một đơ-ni-ê. Khi lãnh rồi, lắm bảm cùng chủ nhà, mà rằng: “Những người rớt ấy chỉ làm một giờ, mà chủ đãi cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt nhọc cả ngày và dang nắng.”

Song chủ trả lời cho một người trong bọn rằng: “Bạn ơi, ta không xử tệ với người đâu; người há chẳng đã định với ta một đơ-ni-ê sao? Hãy lấy của người mà đi đi; ta muốn trả cho kẻ rớt này bằng như đã trả cho người vậy. Ta há không có phép dùng

của cải ta theo ý muốn ta sao?” Hay là người thấy ta rộng rãi mà lấy mắt ganh sao?

Đó, những kẻ rôt sẽ nên giàu và kẻ giàu sẽ nên rôt là như vậy.”

— Ma-thi-ơ 20:1-16

Thế thì Chúa Giê-su đang muốn nói gì trong ẩn dụ này vậy? Trước hết, chúng ta cần biết người chủ vườn đại diện cho Đức Chúa Cha, và vụ mùa theo sau đó không phải là vụ cây đậu nành và vụ bắp. Mà đó là vụ mùa thu hoạch những linh hồn. Những người làm công đại diện cho chúng ta, là những ai Chúa sai vào trong mùa gặt của Ngài. Có hai điều tôi tin Chúa Giê-su muốn chúng ta nhìn thấy. Đầu tiên, hãy để ý thấy rằng người chủ cố tình tìm người giúp đỡ mình như thế nào.

Vì nước thiên đàng giống như người chủ nhà kia, tảng sáng đi ra, để muốn người làm công cho vườn nho mình.

Ông thức dậy rất sớm để đi tìm người làm công và ông cứ đi tìm hết lần này đến lần khác với hi vọng tìm được bất kỳ ai có thể giúp được cho công việc đồng áng của ông. Có sự khẩn cấp trong những hành động của ông. Mùa gặt đã chín và phải được thu hoạch hoặc là sẽ mất hết. Hãy xem, ông chủ thậm chí còn thuê cả nhân công chỉ còn làm việc được một giờ nữa thôi là hết giờ làm việc.

Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. Ước chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy

những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: “Sao các người đứng đây cả ngày không làm gì hết?”

Họ trả lời rằng: “Vì không ai muốn chúng tôi.”

Người chủ nói với họ rằng: “Các người cũng hãy đi vào vườn nho ta.”

Bây giờ, đây mới là sự mâu thuẫn của ẩn dụ: Tại sao ông chủ lại trả cho người làm một giờ đồng hồ trước tiên? Câu trả lời được tìm thấy trong câu 15.

Những người làm công muốn từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người được một đơ-ni-ê. Rồi tới phiên những người đầu đến, tưởng lãnh được nhiều hơn; song họ cũng lãnh mỗi người một đơ-ni-ê. Khi lãnh rồi, lăm bằm cùng chủ nhà, mà rằng: “Những người rồi ấy chỉ làm một giờ, mà chủ đái cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt nhọc cả ngày và đang nắng.”

Song chủ trả lời cho một người trong bọn rằng: “Bạn ơi, ta không xử tệ với người đâu; người há chẳng đã định với ta một đơ-ni-ê sao? Hãy lấy của người mà đi đi; ta muốn trả cho kẻ rồi này bằng như đã trả cho người vậy. Ta há không có quyền dùng của cải ta theo ý muốn ta sao?” Hay là người thấy ta rộng rãi mà lấy mắt ganh sao?

NGƯỜI CÓ LẤY LÀM GANH TỶ VÌ THẤY TA RỘNG RÃI KHÔNG?

Khi chúng ta đọc ẩn dụ này, có thể chúng ta sẽ nghĩ, *Đúng thật là không công bằng!* Và có thể bạn đúng khi tâm trí

gắn chặt với từng đồng tiền nhìn sự việc theo giờ làm việc của hệ thống rửa sả trên quả đất. Nhưng, như tôi đã nói trước đây, đây không phải là suy nghĩ của Đức Chúa Trời. Người chủ vườn muốn đảm bảo rằng những người đến sau cũng phải được trả lương một cách công bằng để họ có thể nhìn thấy được sự rộng rãi của mình mà muốn tiếp tục làm việc cho ông. Tuy nhiên, điều tốt hơn nữa là, người chủ vườn muốn họ trở về nói với tất cả bạn bè, người thân của họ về việc họ đã được trả công tốt ra sao và người chủ là ông, đã rộng rãi như thế nào với họ. Vậy thì, kết luận của ẩn dụ này là gì? Đó là, Đức Chúa Trời ngự giữa công việc làm ăn của con người và nếu bạn muốn tham dự vào công việc của Ngài, thì Ngài sẽ rất hào phóng và ban thưởng cách lớn lao cho bạn đấy!

**ĐỨC CHÚA TRỜI NGỰ
GIỮA CÔNG VIỆC LÀM
ĂN CỦA CON NGƯỜI VÀ
NẾU BẠN MUỐN THAM
DỰ VÀO CÔNG VIỆC CỦA
NGÀI, THÌ NGÀI SẼ RẤT
HÀO PHÓNG VÀ BAN
THƯỞNG CÁCH LỚN LAO
CHO BẠN ĐẤY!**

Bạn có thể tha hồ nhận từ Chúa không?

Chúa Giê-su đã kể một trong những câu chuyện ẩn dụ kinh ngạc nhất trong Kinh Thánh về sự nhận lãnh, nếu bạn đã biết câu chuyện đó rồi, thì đó chính là ẩn dụ về Người Con Trai Hoang Đàng. Tôi muốn bạn đọc câu chuyện này trước,

rồi chúng ta sẽ nói chuyện về nó. Hãy tiếp tục ở lại đây với tôi. Chúng ta đi gần hết sách này và tôi không muốn bạn bỏ đi cho đến chừng bạn nghe tôi nói hết. Chúng ta thấy câu chuyện này được ký thuật trong Lu-ca chương 15. Văn đoạn khá dài, nhưng xin vui lòng dành thời gian cho nó.

Ngài lại phán rằng: “Một người kia có hai con trai. Người em nói với cha rằng: ‘Thưa cha, xin chia cho tôi phần của mà tôi sẽ được. Người cha liền chia của mình cho hai con.’

Cách ít ngày, người em tóm thâu hết, đi phường xa, ở đó, ăn chơi hoang đàng, tiêu sạch gia tài mình. Khi đã xài hết của rồi, trong xứ xảy có cơn đói lớn; nó mới bị nghèo thiếu, bèn đi làm mướn cho một người bôn xứ, thì họ sai ra đồng chăn heo. Nó muốn lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho no, nhưng chẳng ai cho.

Vậy nó mới tỉnh ngộ, mà rằng: ‘Tại nhà cha ta, biết bao người làm mướn được bánh ăn dư dật, mà ta đây phải chêt đói! Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha, mà rằng: Thưa cha, tôi đã đặng tội với trời và với cha, không đáng gọi là con của cha nữa; xin cha đãi tôi như đũa làm mướn của cha vậy.’ Nó bèn đứng dậy mà về cùng cha mình.

Khi còn ở đàng xa, cha nó thấy thì động lòng thương xót, chạy ra ôm lấy cổ mà hôn.

Con thưa cùng cha rằng: ‘Cha ơi, tôi đã đặng tội với trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con của cha nữa.’

Nhưng người cha bảo đây tớ rằng: ‘Hãy mau mau lấy áo tôi nhứt mặc cho nó; đeo nhẫn vào ngón tay, mang giày vào chân. Hãy bắt bò con mập làm thịt đi. Chúng ta hãy ăn mừng, vì con ta

*đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã mất mà bây giờ lại thấy được.’
Đoạn, họ khởi sự vui mừng.*

Vả, con trai cả đương ở ngoài đồng. Khi trở về gần đến nhà, nghe tiếng đàn ca nhảy múa, bèn gọi một đầy tớ mà hỏi cơ gì. Đầy tớ thưa rằng: ‘Em cậu bây giờ trở về, nên cha cậu đã làm thịt bò con mập, vì thấy em về được mạnh khoẻ.’

Con cả liền nổi giận, không muốn vào nhà. Vậy cha nó ra khuyên nó vào. Nhưng nó thưa cha rằng: ‘Này, tôi giúp việc cha đã bấy nhiêu năm, chưa từng trái phép, mà cha chẳng hề cho tôi một con dê con đặng ăn chơi với bạn hữu tôi. Nhưng nay con của cha kia, là đứa đã ăn hết gia tài cha với phường điếm đĩ rồi trở về, thì cha vì nó làm thịt bò con mập!’

Người cha nói rằng: ‘Con ơi, con ở cùng cha luôn, hết thầy của cha là của con. Nhưng thật nên dọn tiệc và vui mừng, vì em con đây đã chết mà lại sống, đã mất mà lại thấy được.’

— Lu-ca 15:11-32

Trước tiên, chúng ta cần hiểu tại sao người con út lại bỏ nhà cha. Câu trả lời là vì anh đã có hình ảnh sai trật về cha mình y như người anh cả. Hãy nhớ, người con cả đã nói rằng mình làm việc quần quật cho nhà cha như một nô lệ, tuy nhiên thậm chí anh còn chưa từng nhận được một con dê để chung vui với bạn bè anh. Đối với người con cả, cha anh giống như là một ông chủ hà khắc chỉ biết nhiệm vụ mà thôi. Có thể bạn sẽ hỏi tại sao con cả lại không bỏ đi cùng với người em trai của mình. Đây chỉ là suy nghĩ của tôi thôi, nhưng theo phong tục Do Thái, người con trưởng sẽ được hưởng phần gia tài

gấp đôi khi cha mất. Còn con thứ thì không được hưởng lợi ích gì hết. Cho nên, tôi nghĩ người con cả đã có suy nghĩ rằng một ngày nào đó trong tương lai, anh sẽ có được thứ gì đó thuộc về mình, cho nên anh thấy việc ở lại là đáng giá.

Người con út muốn đi tìm cỏ xanh hơn ở bên kia đồi, cho nên anh đã đi ra khỏi quyền hành của cha, cho nên anh đã lấy phần gia tài anh đáng được nhận rồi bỏ đi. Nhưng khi bỏ đi rồi, anh mới thấy mình đang sống trong một thế giới không hề như mong đợi. Khi hết tiền, anh thấy toàn bộ đất nước mà anh đã chạy đến hoàn toàn bị đổ vỡ. Có một nạn đói kinh khiếp đã lan tràn khắp xứ. Cực kỳ thiếu thốn đồ ăn, nên anh đã làm một điều hoàn toàn xa lạ với anh trước đây. Anh đã tự bán thân hay nói cách khác là anh đã đi làm thuê để đổi lấy đồ ăn. Đó là lần đầu tiên, tâm trí làm thuê muốn được khai sinh trong cuộc đời anh. Trước đó, anh được nhận sự chăm sóc vì đó là con người anh chứ không phải vì những gì anh đã làm. Còn bây giờ, anh bị ép phải làm việc, công việc duy nhất anh có thể tìm được đó là chăn heo, là một công việc bẩn thỉu và bị coi thường đối với một người Do Thái. Kinh Thánh nói rằng vì anh quá đói nên anh cũng muốn ăn luôn đồ ăn dành cho bầy heo đang ăn kia, chứ làm gì còn ai cho anh bất cứ đồ ăn nào nữa chứ. Lý do là gì? Đó là vì bây giờ tất cả mọi người trong đất nước đó đều chung thuyền chung hội, đều bị kiệt quệ và ở trong chế độ sinh tồn. Nghe có cái gì đó quen quen với bạn không? Nhưng dù sao đi nữa, một ngày kia, anh bắt đầu tỉnh ngộ và nhớ lại thậm chí người làm công cho nhà cha anh còn sướng hơn ở đây.

Vậy nó mới tỉnh ngộ, mà rằng: ‘Tại nhà cha ta, biết bao người làm muốn được bánh ăn dư dật, mà ta đây phải chết đói! Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha, mà rằng: Thừa cha, tôi đã đặng tội với trời và với cha, không đáng gọi là con của cha nữa; xin cha đãi tôi như đứa làm muốn của cha vậy.’ Nó bèn đứng dậy mà về cùng cha mình.

Biết ở nhà cha mình chắc chắn có nhiều đồ ăn, cậu ta liền khăn gói đứng dậy trở về nhà cha nhưng không phải trở về với tư cách là con trai của cha mà là với tư cách một tội tó. Anh lên kế hoạch thừa nhận lỗi lầm và tội lỗi với cha, rồi sau đó sẽ xin cha cho phép anh ở lại làm thuê cho cha. Tuy nhiên, khi anh trở về nhà cha, thì cha anh đã đứng mong ngóng anh từ xa, vừa khi nhìn thấy anh từ xa, người cha bèn chạy đến ôm anh và hôn anh.

Khi còn ở đàng xa, cha nó thấy thì động lòng thương xót, chạy ra ôm lấy cổ mà hôn.

Hãy làm rõ bức tranh đang diễn ra ở đây, vì câu chuyện này thật sự là hình ảnh tương tự để nói về Đức Chúa Cha và chúng ta. Cậu con trai này vừa mới chạy thẳng về nhà cha từ chuồng heo xừ đó. Theo luật lệ Do Thái, anh bị coi là ô uế. Khoảnh khắc người cha ôm chầm lấy anh, người cha cũng bị xem là ô uế, nhưng người cha vui lòng làm vậy vì tình yêu ông ấy dành cho đứa con trai của mình. Thay vì quở trách đứa con trai và trừng phạt cậu vì cái tội rồ dại, xuẩn ngốc, người

cha đã che chở anh bằng chiếc áo choàng xinh đẹp nhất. Rồi còn đeo nhẫn vào tay anh, điều đó có ý nói thẩm quyền làm con được phục hồi. Tiếp theo, ông còn mang dép cho anh, nói lên việc giờ đây anh có quyền bước vào cơ nghiệp của cha. Bạn sẽ tìm thấy phong tục này trong Ru-tơ 4:7.

(Vả, xưa trong Y-sơ-ra-ên khi chuộc lại hay là đôi nhau, muốn làm cho chắc lời giao kết, thì người này phải cởi giày mình mà trao cho người kia. Nơi Y-sơ-ra-ên, ấy là cách ừng chịu một tờ giao ước.)

Và cuối cùng, anh được làm tiệc bằng một con bò mập bị giết.

Cậu con út trở về với hi vọng tốt nhất đó là làm thuê cho cha, nhưng người cha lại phục hồi tư cách làm con cho anh.

Con thưa cùng cha rằng: ‘Cha ơi, tôi đã đặng tội với trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con của cha nữa.’

*Nhưng người cha bảo đây tờ rằng: ‘Hãy mau mau lấy áo tôi nhứt mặc cho nó; đeo nhẫn vào ngón tay, mang giày vào chân. Hãy bắt bò con mập làm thịt đi. Chúng ta hãy ăn mừng, vì con ta đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã mất mà bây giờ lại thấy được.’
Đoạn, họ khởi sự vui mừng.*

Nhưng phần tiếp theo sau câu chuyện này mới là điều tôi thật sự muốn bạn nhìn thấy.

Vả, con trai cả đường ở ngoài đồng. Khi trở về gần đến nhà, nghe tiếng đàn ca nhảy múa, bèn gọi một đầy tớ mà hỏi cơ gì. Đầy tớ thưa rằng: ‘Em cậu bây giờ trở về, nên cha cậu đã làm thịt bò con mập, vì thấy em về được mạnh khoẻ.’

Con cả liền nổi giận, không muốn vào nhà. Vậy cha nó ra khuyên nó vào. Nhưng nó thưa cha rằng: ‘Này, tôi giúp việc cho cha như nô lệ đã bấy nhiêu năm, chưa từng trái phép, mà cha chẳng hề cho tôi một con dê con đặng ăn chơi với bạn hữu tôi. Nhưng nay con của cha kia, là đứa đã ăn hết gia tài cha với phường điếm đĩ rồi trở về, thì cha vì nó làm thịt bò con mập!’

Người cha nói rằng: ‘Con ơi, con ở cùng cha luôn, hết thầy của cha là của con. Nhưng thật nên dọn tiệc và vui mừng, vì em con đây đã chết mà lại sống, đã mất mà lại thấy được.’

Khi người con cả về đến nhà, thì chàng ta không muốn vào dự tiệc một khi anh chứng kiến những gì đang xảy ra trước mắt anh. Hãy để ý điều người con cả nói. “Này, tôi giúp việc cho cha **như nô lệ** đã bấy nhiêu năm, chưa từng trái phép, mà cha chẳng hề cho tôi một con dê con đặng ăn chơi với bạn hữu tôi.” Anh đang muốn nói cha anh là một ông chủ hà khắc chỉ biết nhiệm vụ và cậu tự gọi mình là gì? Là nô lệ! Nhưng cha đã gọi và nói gì với anh trong câu 31? Con trai! Đó là điều tôi muốn nói.

Bạn đã lớn lên với cùng tâm trí như hai cậu con trai kia trong cách nhìn về Chúa như họ đã nhìn cha mình, đó là một ông chủ hà khắc, lúc nào cũng chỉ biết nhiệm vụ, điều đó có nghĩa là phục vụ mà không được thưởng cái gì cả. Tôn giáo dạy bạn làm việc cho Chúa để được chấp nhận. Tuy nhiên,

hình ảnh về người cha của người con út đã thay đổi khi cha anh chấp nhận anh trở lại nhà mình mà không trừng phạt hay chửi bới, chỉ tiếp nhận anh làm con chứ không phải làm nô lệ. Mối quan hệ của người con cả với cha mình cũng căn cứ trên những gì anh làm, vì thế anh mới nói anh quần quật làm cho cha và luôn cố gắng làm đúng mọi thứ. Khi bạn thấy nhân dạng của chính mình thông qua lăng kính những gì bạn làm được thì bạn sẽ luôn luôn thiếu hụt và bạn sẽ đánh giá sai những người xung quanh bạn, là những người không bao giờ hài lòng về bạn. Nhưng khi sự thật được phơi bày, người con cả mới là người tự mình xây dựng lên hình ảnh ông chủ hà khắc cho chính mình đến độ anh không thể nào tiếp nhận nổi sự nhân từ của cha. Khi buộc tội cha anh đối xử bất công và rằng anh chưa từng nhận được con dê nào để chung vui với bạn bè, thì cha anh đã nói thế này.

“Con ơi, con ở cùng cha luôn, hết thấy của cha là của con.”

Chứ người cha không nói, “Hỡi nô lệ của ta.” Mà người cha gọi anh là con! Mà làm con thì cùng làm chủ với cha; anh là gia đình. Nô lệ thì không đời nào được hưởng gia tài. Bạn thấy đó, người con cả vốn được quyền sở hữu mọi thứ cha có. Nhưng anh lại bẻ cong cái nhìn về cha mình và quan điểm sai trật của chính anh về bản thân anh đã khiến anh không thể nào vui hưởng và nghỉ ngơi với những gì thuộc về anh, vì anh đã xem mình là kẻ làm thuê.

Tại sao tôi lại dành thời gian này giờ để nói những điều này với bạn? Vì làm thuê thì rất khó để có thể thật sự nhận lãnh cái gì đó từ Chúa! Vì họ luôn cảm thấy bản thân họ phải làm gì đó thì mới nhận được ân huệ của Ngài; và vì họ thiếu hụt, nên họ cảm thấy xấu hổ, sợ hãi, cảm giác không xứng đáng nhận lãnh được cái gì từ Đức Chúa Cha. Trừ khi bạn hiểu đúng về chính mình, nếu không, bạn sẽ không bao giờ có thể thoải mái nhận lãnh từ Cha. Và hãy nhớ, chúng ta cần phải có khả năng nhận lãnh thoải mái nếu chúng ta muốn làm người rộng rãi như Cha chúng ta.

Bạn không thể làm được gì để có quyền đứng bên cạnh Đức Chúa Trời; Mà đó là món quà yêu thương được dành cho bạn. Tôi thích điều mà Ma-thi-ơ 3:16-17 nói.

Vừa khi chịu phép báp têm rồi, Đức Chúa Jêsus ra khỏi nước; bỗng chúc các tầng trời mở ra, Ngài thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời ngự xuống như chim bồ câu, đậu trên Ngài. Tức thì có tiếng từ trên trời phán rằng: Này là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đàng.

Đây là lúc Chúa Giê-su sắp bắt đầu chức vụ của Ngài. Ngài chưa làm gì để được Đức Chúa Trời khen ngợi cả, nhưng hãy để ý điều Đức Chúa Trời nói. Ngài nói Ngài yêu Chúa Giê-su rất nhiều và Ngài luôn đẹp lòng về Con Ngài là Chúa Giê-su.

Bạn còn nhớ hai tên trộm bị treo lên thập tự giá lúc Chúa Giê-su bị treo lên thập tự giá không? Một tên thì nói, “Hãy

nhớ đến tôi khi Ngài ở trong nước của Ngài.” Chúa Giê-su đáp, “Thật, Ta nói cùng ngươi, hôm nay ngươi sẽ ở với Ta trong Ba-ra-đi.” Tên trộm này có làm gì để xứng đáng được vậy không? **KHÔNG HỀ!**

Khi chúng ta kêu cầu danh Chúa Giê-su, Kinh Thánh nói chúng ta được sanh lại và được đem ra khỏi vương quốc tối tăm để đưa vào Vương quốc Đức Chúa Trời. Chúng ta đã làm gì để xứng đáng được như vậy? **CŨNG KHÔNG HỀ LÀM GÌ!**

Cho nên, hãy để tôi khép lại chương này, xin bạn vui lòng nhớ thật kỹ rằng tôi không xứng đáng để nhận được bất cứ thứ gì Chúa ban cho tôi vào năm đó đâu. Ngài chỉ giúp tôi hiểu ra rằng tôi đã nhận lãnh toàn bộ Vương quốc vào lúc tôi kêu cầu danh Chúa Giê-su. Tôi không phải vật vã làm để có được điều đó. Tôi chỉ cần tiếp nhận sự nhân từ và lòng rộng rãi của Ngài mà thôi. Một khi bạn có thể nhận lãnh sự rộng rãi của Ngài, bạn có thể làm người rộng rãi cùng với sự nhân từ của Ngài.

CHƯƠNG 11

LỜI HỨA CHO NGƯỜI RỘNG RÃI

Bill và vợ anh ấy, là cô April sở hữu công ty cấp thoát nước gia đình nhỏ nhỏ cũng được 14 năm. Là những thành viên của hội thánh Faith Life, họ chứng kiến nhiều sự phát triển xảy ra trong suốt các năm qua cũng như nhìn thấy được nhiều câu chuyện đặc thắng. Vì thế, khi họ nghe chúng tôi sắp mở rộng hội thánh Faith Life để ảnh hưởng đến một cộng đồng lớn hơn thì họ hoàn toàn muốn được tham gia cùng chúng tôi.

April chia sẻ cô ấy đã chuẩn bị 10,000 đô đầu vào đầy cho dự án của hội thánh rồi nhưng cô ấy hoàn toàn kinh ngạc khi Bill từ cửa hàng bách hoá về nhà kể cho cô ấy nghe rằng Chúa bảo họ dâng 75,000 đô chứ không phải 10,000 đô.

Họ không biết làm sao để điều này có thể khả thi nhưng April đồng ý dâng 75,000 đô cho việc mở rộng hội thánh. Nhưng một lần nữa, họ không có tiền hoặc không biết kiếm tiền ở đâu ra cho đủ con số đó.

Vài tuần sau, cơ quan cấp thoát nước của thành phố đã mời họ lên và hỏi họ thực hiện việc sửa chữa đường ống cho

việc cấp thoát nước của thành phố và liệu họ có muốn đầu thầu không. Họ đồng ý và bắt đầu thực hiện các khâu thủ tục hành chính và các loại giấy tờ cần thiết để trình cho thành phố. April kể bản hợp đồng dài hơn 100 trang và cái nào cũng liên quan chặt chẽ với nhau. Đây quả thực là tiến trình đòi hỏi tất cả phải được liên kết chặt chẽ với nhau và phức tạp nhưng họ bắt buộc phải làm xong. Rồi họ phát hiện họ là công ty duy nhất dự thầu cho dự án này và họ không biết bằng cách nào hay tại sao mà họ là công ty duy nhất đăng ký gói thầu.

Một khi họ nộp bản hợp đồng, thành phố sẽ gọi họ lên và nói rằng công ty của họ quá nhỏ để có thể xử lý nhiệm vụ vì đây là nhiệm vụ cần làm việc với 200 ngôi nhà trong thành phố trong vòng 75 ngày. Nhưng sau một hồi thảo luận, họ đã thuyết phục được thành phố rằng họ có thể hoàn thành công việc.

Bill nói đây quả là dự án cần mọi người chung tay đóng góp với một đội ngũ làm việc ngoài giờ cũng như tăng ca cả ngày thứ Bảy nữa thì mới xong. Nhưng bạn biết gì không? Họ đã hoàn thành đúng hạn và đã có thể dâng cách rời rộng 75,000 đô la cho dự án mở rộng hội thánh cũng như trả được công nợ trong lúc thực hiện công việc đó. Họ rất hào hứng!

Bạn thấy đó, Đức Chúa Trời có kế hoạch lớn hơn dành cho Bill và April hơn kế hoạch họ có cho chính mình. Ngài biết tấm lòng của họ đối với Ngài thế nào, nhưng Ngài cũng muốn kéo căng họ ra, mở rộng khả năng của họ nữa.

Bấy giờ, sau khi chứng minh được thực lực với công việc nhà nước cần và đã xuất sắc hoàn thành hợp đồng cho thành

phố, cánh cửa làm ăn rộng mở cho họ thậm chí họ còn dành được rất nhiều hợp đồng lớn trong tương lai.

Đức Chúa Trời yêu thích việc kéo căng dân sự Ngài. Ngài biết tiềm năng của chúng ta nhưng chúng ta thường không biết năng lực của chính mình và thường chúng ta cần được thúc khuỷu tay một chút. Đây là kiểu mẫu bạn cần quen thuộc.

Vả, nước thiên đàng sẽ giống như một người kia, khi đi đường xa, gọi các đầy tớ mà giao của cải mình. Chủ đó cho người này năm ta-lâng, người kia hai, người khác một, tùy theo tài mỗi người; đoạn, chủ lên đường. Tức thì, người đã nhận năm ta-lâng đi làm lợi ra, và được năm ta-lâng khác. Người đã nhận hai ta-lâng cũng vậy, làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. Song người chỉ nhận một thì đi đào lỗ dưới đất mà giấu tiền của chủ.

— Ma-thi-ơ 25:14-18

Chúng ta đã đọc ẩn dụ này trước đây, nhưng tôi muốn chỉ ra một thứ chúng ta chưa nhìn vào.

Hãy để ý khi người chủ giao nhiệm vụ cho các đầy tớ, thì nhiệm vụ được giao “phù hợp với khả năng của từng người.” Người nhận được năm túi vàng được chủ tin tưởng với năng lực làm việc với 5 túi vàng, có nghĩa hiện tại người ấy có đủ khả năng quản lý 5 túi vàng. Nếu người này có năng lực nhiều hơn hay có khả năng hơn thì người chủ thậm chí có thể giao cho anh ta nhiều túi vàng hơn nữa. Tương tự như vậy với hai người đầy tớ còn lại.

Nhưng hãy xem điều đã xảy ra. Người đầy tớ có 5 túi vàng lại làm lợi ra được 5 túi vàng nữa. Trong tiến trình gia tăng đó, điều gì đã xảy ra? Chà, nói theo cách đơn giản, năng lực hay khả năng của anh đầy tớ này đã tăng từ mức 5 lên mức 10. Khả năng thực hiện nhiệm vụ và quản lý của anh ta đã gia tăng. Anh ta trở nên giá trị hơn nhiều trong mắt chủ và sẽ được cất nhắc trong tương lai.

Bây giờ, đây là sự khôn ngoan của chủ. Ông biết tính cách của người đầy tớ được giao 5 túi vàng. Ông cũng biết người đầy tớ này có khả năng gia tăng mức độ lên một cấp độ mới. Mặc dầu người chủ giao cho người đầy tớ 5 túi vàng, là mức độ năng lực hiện tại của anh, nhưng nhiệm vụ chủ giao cho người đầy tớ với 5 túi vàng sẽ mang lại cho anh mùa gặt lớn hơn những gì anh bắt đầu và điều đó sẽ thúc đẩy anh đến với cấp độ năng lực quản lý mới.

Người chủ biết đó là cách duy nhất để khiến tài sản của mình trở nên có giá trị hơn là điều cho phép anh đầy tớ được kéo căng ra và anh sẽ khám phá ra được năng lực của chính mình. Cũng một tiến trình như vậy, Đức Chúa Trời sẽ sử dụng cuộc đời chúng ta để khiến chúng ta giá trị hơn và huấn luyện chúng ta đến với vận mệnh của chính mình.

*Ai trung tín trong việc rất nhỏ, cũng trung tín trong việc lớn;
ai bất nghĩa trong việc rất nhỏ, cũng bất nghĩa trong việc lớn.*

—Lu-ca 16:10

Như tôi đã nói ở chương trước, không có nhiệm vụ nào nhỏ nhoi cả. Bạn sẽ phải đi qua từng cái một và cứ qua

mỗi cái như vậy, năng lực của bạn sẽ được gia tăng thêm cho cái kế tiếp.

Tôi đã đi qua tiến trình này rất nhiều lần. Cứ mỗi lần như vậy, tôi bị cám dỗ suy nghĩ, *Không, mà không làm được đâu. Mà không biết cách cũng không có thời gian.* Nhưng cứ mỗi lần như thế tôi sẽ đáp lại, “Được chứ, ta đang được kéo căng và ta đang có khả năng nhiều hơn trong việc vươn đến tiềm năng của mình.”

Mọi người có thể nhìn vào cuộc đời tôi và nghĩ, *Ồ, thật dễ để hết nợ, để lên sóng truyền hình, để có chuyên cơ. Chà, cuộc sống sướng thế còn gì.* Chà, tôi sẽ đồng ý khúc - cuộc sống sướng thế còn gì; Đó thật sự là cuộc sống chất lượng và rục rỡ! Nhưng bạn không biết cuộc đời tôi đã trải qua những gì để đến được ngày hôm nay đâu. Bạn không biết tôi đã cần đến bao nhiêu sự kiên trì đâu, rất nhiều lần tôi phải chịu sức ép cùng cực của áp lực, để đến được mức độ năng lực này.

Và tôi vẫn đang phát triển, và Đức Chúa Trời thậm chí vẫn đang giao cho tôi nhiều nhiệm vụ lớn hơn nữa. Tôi cảm thấy mình liên tục bị kéo căng với nhiều dự án lớn hơn nữa, và cần nhiều tiền hơn nữa để có thể hoàn tất chúng. Nhưng tôi sẽ không trao đổi áp lực (và thỉnh thoảng là mớ hỗn độn) với đời này đâu, vì áp lực chính là hệ thống đào tạo và huấn luyện của Đức Chúa Trời để giúp tôi hoàn tất cái tôi được kêu gọi để hoàn tất.

Nếu tôi có thể cho bạn một lời khuyên nho nhỏ, thì đó sẽ là ĐỪNG BAO GIỜ TỪ BỎ! Hãy để Chúa kéo căng bạn thành người bạn được định để trở thành.

Đức Chúa Trời luôn bứt phá. Ngài không bao giờ thất bại. Tương lai bạn đang nằm trước mặt bạn và bạn phải bám chắc vào nó.

Bạn sẽ để Chúa kéo căng mình chứ?

Tôi đã đến buổi cầu nguyện vào tối thứ Tư. Con gái tôi đang hướng dẫn cầu nguyện thì đột nhiên cháu dừng lại, nhìn tôi và bắt đầu nói tiên tri. Đây là những gì con bé đã nói:

Chúa phán, “Mùa gặt thật quá lớn cho con. Ta đang kéo căng con. Chỉ bởi Thánh Linh của Ta thì con mới hiểu được điều gì sắp xảy ra. Con sẽ bước ra, để Ta dẫn con đến với những thứ khó khăn hơn nhiều, vượt xa khỏi sự hiểu biết của con, là những điều bất khả thi chứ?”

Tôi nghĩ, *Ôi, không, con biết điều này có nghĩa gì.* Đây có phải lần đầu tiên của con đâu!

Trên thực tế, tôi hiểu Chúa đang hỏi tôi liệu tôi có để Ngài dẫn dắt tôi đến với những điều khó khăn hơn, với những điều bất khả thi hơn không. Tôi biết chúng sẽ khiến cho nhiều câu chuyện vĩ đại hơn xảy ra, khi bạn đi qua chúng và Chúa sẽ luôn vừa giúp bạn.

Nhưng tôi cũng biết sự đau khổ trong việc bị kéo căng, cái giá phải trả để đến nơi bạn chưa từng đặt chân đến trước đó. Nhưng, việc đó đúng là lớn, NHƯNG, tôi cũng biết sự

nhân từ và hệ thống tưởng thưởng của Chúa còn lớn hơn, nên ngay lập tức tôi thưa, “VÂNG!” với Chúa.

Chúa muốn mang tiềm năng của Ngài đến để đẩy bạn bước ra. Đó là cách duy nhất khiến bạn đến được với vận mệnh của mình. Ngài phải kéo căng bạn ra! Ngài kéo căng chúng ta bằng cách nào? *Áp lực*.

Nếu bạn muốn thổi bong bóng và để không khí lọt vào bên trong thì quả bong bóng sẽ căng ra; nó sẽ to hơn. Điều này cũng tương tự như vậy đối với bạn và tôi. Một khi chúng ta dấn thân vào áp lực và không từ bỏ, năng lực của chúng ta sẽ phát triển. Năng lực có nghĩa là những dự án lớn hơn, nhân tiện thì khoản tiền cũng lớn hơn. Bạn biết đó, thật vui khi nói về việc làm một người rộng rãi cho đến chừng Ngài bảo bạn gieo đi 100,000 đô. Hay cho đi chiếc xe hơi bạn yêu thích. Sự tin cậy của bạn nơi Ngài phải lớn và năng lực của chính bạn cũng phải lớn lên theo.

Sau một vài tuần kể từ lúc tôi thưa vâng với Chúa vào buổi nhóm đó, tôi phát hiện ra nó có nghĩa là gì. Chương trình phát sóng truyền hình của chúng tôi, phát hàng tuần, một ngày trong tuần, rồi sau được mời làm *mỗi ngày* trong tuần. Điều này có lẽ nghe thật tuyệt nhưng có một số vấn đề trong việc thay đổi này. Đầu tiên chi phí phát sóng ngay lập tức tăng lên 500%, và chúng tôi lúc đó chỉ có thể gắng lắm mới trả được mức hàng tuần mà thôi. Thứ hai, chúng tôi sẽ phải sản xuất và chỉnh sửa chương trình trong tuần và chúng tôi chưa có văn phòng truyền hình. Lúc đó, bộ nguồn cho chương trình phát sóng hàng tuần của chúng tôi đến từ một công ty và họ sẽ

ghi hình bốn chương trình cho bốn tuần trong một tháng mà thôi. Họ sẽ cắt và chỉnh sửa chương trình, rồi đăng chương trình lên mạng trực tuyến và làm mọi việc cần thiết cho việc phát sóng. Nhưng rồi tôi nhận ra tôi cần đem hết mọi thứ đó vào nhà tôi để dễ quản lý. Và vấn đề lớn hơn đó là Drenda và tôi không biết cách xây dựng văn phòng truyền hình. Nhưng chúng tôi phải làm cho bằng được.

Còn về vấn đề tiền bạc, chúng tôi vẫn đang làm cho xong Now Center, khu khuôn viên trường sở trong hội thánh và chúng tôi chưa có thêm bất cứ khoản tiền nào để đổ thêm vào dự án này. Còn về mặt sản xuất, chúng tôi phải mua trang thiết bị quay phim, thuê đội ngũ làm việc. Có những ngày dường như bó tay toàn tập! Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng thành tín, Ngài vẫn khích lệ Drenda và tôi và đẩy chúng tôi tiến tới.

Chương ngại vất vả nhất xuất hiện trong bốn tháng đó là khi chúng tôi chậm chi trả hoá đơn phát sóng lên đến nửa triệu đô. Điều này lại càng đặc biệt khó khăn hơn khi tên chương trình truyền hình của chúng tôi được gọi là *Fixing the Money Thing* (*Chấn Chính Tiền Bạc Của Bạn.*)

Tôi suy tính không biết nên dừng hay tiếp tục chương trình phát sóng truyền hình. Tôi chỉ cảm thấy tôi không thể tiếp tục được nữa vì thành thật mà nói tôi không thể trả nổi hoá đơn phát sóng. Tôi đã phải vật lộn với sự nghi ngờ lúc đó rất nhiều lần. Nhưng một lần nữa, Chúa là Đấng thành tín và Drenda thật sự là nguồn khích lệ lớn lao từ Chúa dành cho tôi.

Một tuần kia, tôi có một giấc mơ, trong giấc mơ tôi thấy Chúa chỉ tôi biết mọi hoá đơn sẽ được trả một lần, là điều tôi nói hoàn toàn không thể xảy ra trong tự nhiên được. Nhưng cuối tuần đó, lúc ở hội thánh, toàn bộ số tiền 500,000 đô đã xuất hiện, mọi hoá đơn phát sóng tính đến thời điểm đó đã được chi trả và được chi trả kể từ đó về sau.

Wow, đó đúng là hành trình ngoạn mục!!!!

Chúng tôi đã thay đổi thông qua tiến trình đó. Bây giờ, chúng tôi thực hiện *hai* chương trình phát sóng *hằng ngày* và chi trả hàng triệu đô cho việc lan toả Phúc Âm. Bây giờ, khi chúng tôi nhìn lại những gì chúng tôi đối diện tại thời điểm đó, chúng tôi thấy nó không lớn như chúng tôi nghĩ. Bạn phải luôn nhớ điều chúng ta đã học được trong chương một: Ân điển của Đức Chúa Trời đang hành động cùng với bạn! Việc bước đi cùng Chúa qua các năm giúp tôi hiểu ở một mức độ nhất định tại sao các thư tín của Phao-lô đều được bắt đầu bằng những từ ngữ:

“Nguyện xin ân điển và bình an từ Đức Chúa Trời là Cha và từ Chúa Cứu Thế Giê-su Christ ở cùng anh chị em.”

Chúng ta cần nhớ chúng ta không đơn độc. Ân điển của Ngài, là sự gia tăng mạnh mẽ điều siêu nhiên đang làm việc trong đời sống chúng ta. Bạn cần có sự can đảm để thừa vâng và bước vào nơi bạn chưa từng bước, nhưng nó rất xứng đáng; Tôi có thể làm chứng cho điều đó.

Drenda và tôi đã đi đến nhiều nơi trên thế giới để rao giảng Phúc Âm. Chúng tôi đã chứng kiến nhiều phép lạ được ký thuật trong Tân Ước diễn ra ngay trước mắt chúng tôi. Chúng tôi thấy hàng ngàn cuộc đời được biến đổi và chúng tôi được ăn những sản vật ngon nhất của đất. Không có gì tốt hơn cho bằng sống đúng mục đích!

Lời cầu nguyện tôi dành cho bạn đó là bạn hãy buộc mình thật chặt vào mọi việc lành mà Đức Chúa Trời trao cho bạn thực hiện và bạn phải nhớ lòng rộng rãi quan trọng đến thế nào.

Để khép lại, đây là một trong những Thi Thiên tôi yêu thích nhất:

Ha-lê-lu-gia! Phước cho người nào kính sợ Đức Giê-hô-va, hết lòng yêu thích điều răn của Ngài! Con cháu người ấy sẽ cường thịnh trên đất; Dòng dõi người ngay thẳng sẽ được phước. Của cải và giàu có đều ở trong nhà người ấy, và sự công chính của người ấy còn đến đời đời. Ánh sáng soi nơi tôi tìm cho người ngay thẳng, tức là người hay làm ơn, có lòng thương xót và công chính. Phước cho người nào có lòng rộng rãi, sẵn sàng cho mượn và điều hành mọi công việc trong sự chính trực. Người công chính sẽ chẳng hề bị rúng động, kỷ niệm người ấy còn đến đời đời. Người ấy không sợ các tin dữ; Lòng người ấy vững bền, tin cậy Đức Giê-hô-va. Lòng người ấy kiên định, chẳng hề sợ hãi, cho đến khi người ấy thấy các kẻ thù mình bị đánh bại. Người ấy rải tiền của, bố thí cho người nghèo khổ, sự công chính của người ấy còn đến đời đời, sùng người ấy sẽ được ngược lên trong vinh

*quang. Kẻ ác thấy điều đó thì tức giận, nghiêng rường và bị diệt mất;
Tham vọng của kẻ ác sẽ tiêu tan.*

— Thi Thiên 112:1-10

Tôi thích phần nói về việc kẻ ác sẽ bị tiêu tan. Đức Chúa Trời luôn có kết luận của Ngài. Sự thành công luôn là sự báo thù tuyệt vời nhất.

Nếu bạn biết câu chuyện của tôi, bạn sẽ biết về cơ bản tôi bị đánh trượt lúc còn học cấp ba với số điểm trung bình là 1.3. Khi Chúa bảo tôi đi học đại học sau khi Ngài kêu gọi tôi rao giảng, tôi vẫn không mong chờ điều đó lắm đâu.

Rồi vào năm học đầu tiên học môn tiếng Anh, tôi phải làm bài luận. Giáo sư của tôi đã phê một chữ “F” to đùng ngay trang giấy đầu tiên với dòng phê bình, “Học hành thế này mà vẫn hết cấp 3 được sao?” Tôi phải nhờ gia sư kèm tôi học những gì tôi đã không học lúc còn đi học cấp 3.

Khi cuốn sách đầu tiên của tôi ra đời, tôi nhận được một lá thư điện tử từ giáo sư Anh ngữ của tôi. Ông ấy nói, “Khá là cậu học trò Gary Keesee lớp tiếng Anh của tôi ngày xưa đây sao??!” Thầy ấy quá bất ngờ khi nhìn thấy cuốn sách đầu tay của tôi.

Này bạn ơi, hãy để Chúa và bạn làm cho tất cả bạn bè của bạn phải bị sốc nhé!

**HÃY HỌC CÁCH VƯƠNG
QUỐC VẬN HÀNH VÀ
BẠN SẼ TẬN HƯỞNG
CUỘC SỐNG CHẤT
LƯỢNG MÀ ĐỨC CHÚA
TRỜI ĐÃ HỨA VỚI BẠN!**

Cậu bạn thời cấp ba, vào một ngày kia, dừng lại trước văn phòng công ty tài chính của tôi và nói rằng, “Tớ đúng là không tài nào hiểu nổi. Gary bị đánh trượt khi đi học cấp ba, bây giờ lại là người nổi tiếng trên chương trình truyền hình khắp thế giới ư!”

Tôi thích những câu chuyện như thế và Đức Chúa Trời cũng thích những câu chuyện như thế! Cho nên, bạn phải nhớ, câu chuyện của bạn vẫn chưa xong đâu. Hãy đeo đuổi lòng rộng rãi vì bạn là đại diện cho tấm lòng của Đức Chúa Trời ở mọi nơi bạn đi. Hãy học cách Vương quốc vận hành và bạn sẽ tận hưởng cuộc sống chất lượng mà Đức Chúa Trời đã hứa với bạn!

— Gary Keese

Vì sự trợ giúp này không những đáp ứng nhu cầu của các thánh đồ mà còn khiến nhiều người cảm tạ Đức Chúa Trời nữa. Việc trợ giúp này là bằng chứng để họ tôn vinh Đức Chúa Trời, vì sự vâng phục Tin Lành của Đấng Christ mà anh em đã bày tỏ, và vì sự trợ giúp rộng rãi của anh em đối với họ và với mọi người. Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển kỳ diệu Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!

—2 Cô-rinh-tô 9:12-15

Nếu bạn muốn tìm hiểu nhiều hơn về tập đoàn Forward Financial hay những chiến lược đầu tư bảo vệ tiền bạc của

bạn, hãy ghé thăm trang web forwardfinancialgroup.com hoặc gọi cho chúng tôi theo 1-(888)-397-3328.

Nếu bạn muốn tìm hiểu nhiều hơn về các cuộc hội nghị Đột Phá Tài Chính hoặc nếu bạn muốn tổ chức, xin vui lòng gọi cho chúng tôi theo (740) 964-7400 và gặp văn phòng điều hành.

Đức Chúa Trời muốn bạn được phước và thịnh vượng hầu cho bạn có thể rộng rãi trong mọi dịp tiện!

Bạn sẽ không bao giờ tự do cho đến khi bạn được tự do tài chính. Như Drenda và tôi đã nói suốt 30 năm qua rằng bạn sẽ không bao giờ khám phá được con người thật của mình cũng như bước đi được trên con đường mục đích thuộc linh dành cho cuộc đời bạn trừ khi bạn chấn chỉnh được tiền bạc của mình.

BẠN CÓ THỂ ĐƯỢC TỰ DO!

Tôi đã chứng minh được điều đó và hàng ngàn người khác cũng đã chứng minh được. Ân điển của Đức Chúa Trời ở đó để giúp đỡ bạn. Có nhiều thứ bạn được gọi để thực hiện sẽ không bao giờ có thể được hoàn tất nếu không có tiền. Bạn phải được tự do tài chính, không chỉ cho chính bạn và gia đình bạn mà còn cho những người có thể nhìn thấy Vương quốc Đức Chúa Trời hành động trong cuộc đời bạn.

Có nhiều người đang đi tìm câu trả lời. Họ đang đi tìm giải pháp thật sự. Họ cực kỳ cần nhìn thấy Vương quốc Chúa chứ không phải tôn giáo.

Đức Chúa Trời là tốt lành và Ngài rất hào phóng! Khi chúng ta rộng rãi, chúng ta đang chia sẻ tấm lòng của Đức Chúa Trời cho mọi người. Giống như hộp một ngậm nước mát lạnh ngày hè oi bức, lòng rộng rãi cũng mang đến sự dễ chịu và hi vọng cho thế giới đang sống trong sa mạc của sự nghèo đói.

Trong cuốn thứ năm và cũng là cuốn sách cuối cùng trong bộ sách Đột Phá Tài Chính của tác giả Gary Keese, hãy khám phá cách bạn có thể cộng tác với Đức Chúa Trời trong những nhiệm vụ của Ngài và kinh nghiệm nhiều mức độ thành công ngoạn mục mới.

Hãy hiểu cho thật rõ tường nguyên tắc quyền năng trong Vương quốc về lòng rộng rãi cũng như cách nó hoạt động trong cuốn sách ẩn tượng này với đầy đủ sự mặc khải tươi mới, nhiều ví dụ quyền năng từ Lời Chúa và những câu chuyện cá nhân đầy cảm hứng từ Gary cùng những người đã áp dụng sức mạnh của lòng rộng rãi vào đời sống cá nhân của họ và tất cả đều đã trải nghiệm sự thay đổi đầy kỳ tích.

Lòng rộng rãi sẽ chỉ cho người khác nhìn thấy tấm lòng của bạn và tấm lòng của Đức Chúa Trời dành cho họ.

Gary Keese là tác giả, diễn giả, doanh nhân, chuyên gia tài chính và là mục sư có khát vọng giúp đỡ nhiều người thành công trong cuộc sống, đặc biệt trong lĩnh vực niềm tin, gia đình và tài chính. Gary cùng với vợ - bà Drenda thành lập nhiều doanh nghiệp thành công và là những nhà sáng lập chương trình Faith Life Now, sản xuất hai chương trình truyền hình - *Fixing The Money Thing (Chấn Chính Tiền Bạc)* và *Drenda*, tổ chức các hội nghị và viết rất nhiều sách vở. Vợ chồng ông bà Keese còn là mục sư tại hội thánh Faith Life Church gần Columbia, Ohio.